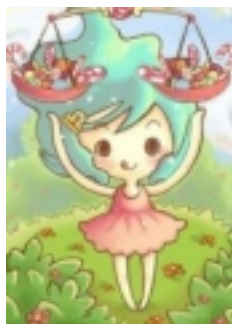

Kiêu → Xiêu và...Yêu

Contents

Kiêu → Xiêu và...Yêu	1
1. Axon - Chương 01	2
2. Axon - Chương 02	7
3. Axon - Chương 03	12
4. Axon - Chương 04	16
5. Axon - Chương 05	21
6. Axon - Chương 06	26
7. Axon - Chương 07	34
8. Axon - Chương 08	38
9. Axon - Chương 09	44
10. Axon - Chương 10	48
11. Axon - Chương 11	53
12. Axon - Chương 12	57
13. Axon - Chương 13	60
14. Axon - Chương 14	64
15. Axon - Chương 15	72
16. Axon - Chương 16	78
17. Axon - Chương 17	83
18. Axon - Chương 18	88
19. Axon - Chương 19	94
20. Axon - Chương 20	98
21. Axon - Chương 21	104
22. Axon - Chương 22 Phần 1	110
23. Axon - Chương 22 Phần 2	114
24. Axon - Chương 22 Phần 3	118
25. Axon - Chương 23	123
26. Axon - Chương 24	125

Kiêu → Xiêu và...Yêu

Giới thiệu

Tình trạng: Đang được viết Nhân vật chính:- Huỳnh Thị Khả Hân- Phạm Quân Vương Nhân vật phụ:-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-xieu-va-yeu>

1. Axon - Chương 01

Chương 01 : Đi phỏng vấn

Một ngày mới lại đến!

Tôi mở toang hai cánh cửa sổ, vươn người ra ngoài hít thật mạnh luồng không khí tinh khiết của buổi sáng sớm. Phía trên cao, ông mặt trời đã kịp vén bức màn sương và đang rót xuống khắp dương gian những tia nắng vàng lóng lánh. Nắng lung linh. Nắng nhảy nhót trên từng nhành cây ngọn cỏ. Nắng nghịch ngợm ghé mắt nhìn qua tổ của các chú chim. Nắng rộn ràng đánh thức chúng dậy để cùng hòa nhịp vào dàn đồng ca chào đón bình minh.

Xa xa đằng kia, trải dài trên con phố nhỏ là những tấm thảm lá màu nâu vàng. Đêm qua lại mưa đây mà! Cây cối và mặt đường đều vẫn còn đang sũng nước. Cái nóng bức oi ả, cái nắng chói chang, bóng râm của mùa hè chói lóa dường như biến mất thay vào đó là mùa thu dịu dàng. Thu vàng óng. Thu xinh đẹp. Thu quyến rũ. Có bao nhiêu mỹ từ cũng chẳng đủ để miêu tả hết vẻ đẹp của mùa thu. Mùa thu bao giờ cũng là niềm tự hào của người Hà Nội. Phải chăng những tình khúc ngợi ca mùa thu đều do các nhạc sĩ lấy cảm hứng từ buổi sáng như hôm nay?

Sau khi ngắm thỏa thuê khung cảnh bình minh và hít thở no nê bầu không khí trong lành của buổi sớm mai, tôi rời khung cửa sổ bước vào phòng tắm. Tôi có thói quen tắm gội vào buổi sáng. Tôi thích ngâm mình trong bồn nước và mơ mộng. Cảm giác của tôi lúc này thật là khó tả: sung sướng, thoải mái, phấn khích, hạnh phúc lâng lâng...

Một buổi sáng đầu thu tuyệt đẹp! Tôi muốn làm một việc gì đó thật đặc biệt để ghi nhớ khoảnh khắc này. Nghĩ vậy là tôi làm liền. Bước thật nhanh ra khỏi bồn tắm, quần mình trong chiếc khăn, tôi đứng trước gương nghĩ ngợi. Làm cái gì bây giờ nhỉ? Với tay lấy cái máy sấy, tôi vừa sấy tóc vừa nhìn hình mình trong gương. A, hay là tự thay đổi ngoại hình của mình đi. Đổi kiểu tóc, một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi.

Từ trước đến giờ mái tóc dài của tôi luôn được tôi hết dùng cặp lại buộc bằng chun còn không thì búi ngược lên. Tôi hầu như chưa bao giờ xả tóc ngoại trừ những lúc gội đầu. Một số đứa con gái cùng lớp, cả mấy đứa hoa khôi của trường nữa, đứa nào cũng xả tóc, vén một bên tai. Khi nói chuyện bọn chúng thường nghiêng nghiêng đầu một bên hoặc đưa tay vuốt vuốt mái tóc và cười mỉm dịu dàng. Tôi thấy ngứa cả mắt. Ừ, đẹp thì có đẹp đấy nhưng mà vướng víu khó chịu đối với một con bé hiếu động như tôi.

Đáng lẽ phải lấy làm tự hào khi mặc trên người chiếc áo dài đã từng đi vào thơ ca, đi ra từ lịch sử thì việc này đối với tôi lại là một cực hình. Chiếc áo thướt tha và duyên dáng ấy chỉ phù hợp với mấy hoa khôi kia thôi chứ nó không khiến cho tôi bớt chạy nhảy và đương nhiên chả mang lại cho tôi vẻ nữ tính. Áo dài à? Tôi buộc chéo hai vạt vào với nhau. Giày cao gót ư? Quăng chúng vào xô lớp. Và tôi lại rảnh rang nô đùa với chúng bạn. Sao phải bỏ lỡ những trò vui như thế vì điệu bộ khép nép, vì tóc xả hay vì những nụ cười mỉm dịu dàng cơ chứ?

Mấy con nhóc hoa khôi của lớp thường nhìn mặt mỗi khi nhìn thấy tôi như thế. Động từ “đùa nghịch” không tồn tại trong từ điển dành cho các nữ sinh điệu đà. Lúc nào mấy đứa chúng cũng bận rộn với son son, phấn phấn, những cử chỉ thanh lịch cùng với tóc xõa nghiêng nghiêng. Tôi thì chẳng như thế. Mái tóc dài của tôi là do mẹ ép buộc phải nuôi từ hồi cuối cấp hai. Từ hồi nào đến giờ tôi toàn để tóc ngắn thì có làm sao? Có ai bảo tôi là con trai chứ?

Sấy xong mái tóc, tôi chải lại thật gọn gàng. Ô, nhìn mà xem kìa! Mái tóc xõa khiến tôi trông thật là lạ. Tôi ngẩn người. Một đứa con gái thật dịu dàng với mái tóc dài óng ả đang tròn xoe mắt nhìn tôi ở trong gương.

Bất giác đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc, tôi vén thử một bên tóc mình qua vành tai. Thấp thoáng đâu đó trong gương tôi như thấy có bóng dáng của mấy đứa hoa khôi lớp tôi.

Nhưng mà kiểu óc e ấp này dường như chẳng hợp với tôi. Bởi thay vì dưới mái tóc như thế phải là một khuôn mặt thẹn thùng thì lúc này ngửng tri trên đó lại là vẻ mặt bướng bỉnh với đôi mắt hấp háy tinh quái. Dịu dàng không thể là kiểu cách của tôi. Vén tóc lại tôi búi lên tít tận gần đỉnh đầu. Tôi chống hai tay vào hông, xoay người qua trái rồi lại qua phải, tự nháy mắt với hình mình trong gương. Tôi tròn mắt rồi lại chau môi, phùng má. Đó, nhìn đi! Đây mới là tôi.

Tôi không xinh. Bọn con gái nhận xét như vậy.

Tôi rất có duyên. Đó là kết luận của bọn con trai. Tự tôi đánh giá thì tôi thấy mình không xinh thật. Cái gì trên khuôn mặt tôi cũng đều to cả. Cái Hiên nó bảo vậy. Con nhỏ đúng là bạn thân của tôi có khác. Bởi bọn con gái cùng lớp nhận xét về tôi nhưng chẳng đứa nào phân tích về cái sự “không xinh” của tôi rõ ràng bằng nó. Giờ có cơ hội ngắm mình thật kỹ tôi lại càng nhận thấy cái Hiên nói đúng.

Đôi mắt của tôi to (khụ khụ...may mà không bị gọi là “đèn pha” ^^) nhưng được cái hàng mi dày và dài khiến cho ánh mắt của tôi trừ lúc lấp lóe những tia tinh nghịch ra thì có vẻ cũng khá...mơ màng (hehe...ngái ngủ thì có) Cánh mũi của tôi cũng hơi to hơn so với quy định. Còn đôi môi thì không gọi là to được vì phải dùng tính từ khác thích hợp hơn. Có lẽ “dày” là mô tả khá chính xác về đôi môi của tôi. Mẹ tôi thường nói về đôi môi của tôi thế này: “lớn lên sẽ khỏi anh chết vì đôi môi của mày đấy, con ạ”. Tôi hỏi tại sao thì mẹ tôi trả lời: “dày môi hay hôn, hay khóc nhè nên các anh hay phải...dỗ” (ồ ồ !!! chẳng hiểu gì cả?)

Còn đây là nhận xét của cái Hiên về tôi: “phân tích kỹ các nét của mày thì không xinh (cảm ơn nó vì đã chẳng dùng từ “xấu”) nhưng nhìn tổng thể thì mày có khuôn mặt ưa nhìn đấy” Thú thực đến lúc này tôi vẫn chưa hiểu khuôn mặt ưa nhìn so với khuôn mặt xinh xắn thì khác nhau như thế nào?

Cũng chẳng hiểu nổi vì sao bọn con trai lại bảo “tôi có duyên”? Duyên là gì? Cái duyên ấy ở chỗ nào trên người tôi? Cơ mà tôi tin là bọn chúng không nói dối hoặc nịnh nọt bởi tôi chẳng có gì đáng để chúng mất công đến vậy. Lớp tôi vốn nổi tiếng là lớp nhiều hoa khôi nhất của khối. Đương nhiên còn có rất nhiều đứa con gái xinh đáng để bọn con trai không phải phí hoài lời khen tặng. Nịnh tôi thì chúng được gì chứ?

Thực tế thì tôi tin lời nhận xét của bọn con trai về tôi vì một lý do nữa. Đây là chuyện từ hồi mới học lớp 6, tôi đã có bạn trai theo đuổi (ngượng thế! Tôi đi đâm đầu vào...gối tự tử đây!@@). Mà xét về lý thì chẳng đứa con trai nào lại dở hơi đi “tán” đứa con gái xấu hay chẳng có gì nổi bật cả. Cứ cho là tôi không xinh đi thì chí ít cũng là một đứa phải có cái-gì-đó hay ho chứ nhỉ? Cái-gì-đó đấy liệu có phải là cái “duyên” mà bọn con trai lớp tôi đã đề cập đến chẳng? Tôi cũng chẳng dám huyền hoàng nhận bừa đâu. Nhưng có một sự thật là cậu bạn đó thực sự thích tôi và đã kiên trì theo đuổi tôi cho đến hết lớp 12. Từ cấp 2 thì lên cấp 3, tôi nộp đơn thi vào trường nào là cậu ta thi trường đó. Rồi hoa, rồi quà, rồi kiếm cơ đến nhà... (hết trồng cây si rồi lại ...nhổ lên ...lung tung cả ^^ he he)

Mất bao nhiêu năm làm “cái đuôi” của tôi, cậu ấy vẫn không nhận được từ tôi một tín hiệu nào. Trái tim tôi chẳng mấy may...chấn động. Hồi đó thì tôi biết quái gì về yêu? Ngoài lúc bận học ra, tôi mãi lo đùa nghịch, quậy phá đã hết thời gian rảnh rồi. Sau này, cậu ta thi đỗ Đại học còn tôi thi trượt nên từ đó cũng chẳng có cơ hội gặp nhau thường xuyên. Các cuộc thăm hỏi, đến nhà cũng thưa dần rồi mất hẳn. Tôi thấy nhẹ nhõm cả người vì thời gian đó lúc nào tôi cũng thấy mình có lỗi. Chắc cậu ta bận học hoặc đã kiếm được ỉnh một mục tiêu khác chứ nếu không thì...

Tôi đang mơ màng thì nghe tiếng mẹ gọi. Thôi chết! Hôm nay tôi phải đi phỏng vấn. Tôi và Hiên cùng nộp

hồ sơ xin việc tại một Công ty nước ngoài có nhà máy nằm ở ngoài thành phố. Công ty đó cách Hà Nội khoảng 40-45 phút đi xe máy. Bây giờ là mấy giờ rồi không biết? Tôi thay vội quần áo và chạy thật nhanh xuống nhà. Mẹ tôi đã nấu sẵn ột bát mì mà tôi không kịp ăn. “Thế nào lát nữa về, mẹ cũng mắng à xem” tôi thầm nghĩ. Biết làm sao được? Giờ phải lo mà đi cho thật nhanh đã.

Dắt được chiếc xe máy ra ngoài đường, tôi thở hổn hển. Ôi, lại còn phải đến đón cái Hiền nữa chứ! Kiểu này thì muộn thật rồi! Tôi lẩm bẩm. Cả hai đứa nổi tiếng là “lề mề” thì chơi thân với nhau là phải. Lúc này đã là 7 giờ 15 phút. Phải nhanh lên mới kịp! 8 giờ là giờ phỏng vấn của tôi. Cái Hiền may mắn hơn nó phỏng vấn sau tôi những 30 phút. Nhà con nhỏ đây rồi. Nhà nó ở khá gần nhà tôi.

- Hiền ơi, xong chưa mày? Tôi hồi hả gọi.

- Tao ra ngay đây. Con nhỏ nhí nhéo

Tiếng dép loẹt quẹt, nó xuất hiện ngay lập tức. May quá! Lề mề tập một đã thay quần áo, trang phục nghiêm chỉnh.

- Sao muộn thế? nó vừa xỏ giày vừa hỏi

- Ồ, suýt tao quên.

- Con khỉ! bệnh nan y rồi.

Tôi cười. Tôi là thế mà. Tôi đã tự giới thiệu về mình chưa nhỉ? Chưa à? Tính tình của tôi phức tạp lắm đấy! Hay mơ mộng, hay khóc lóc, hay rắc rối và hay quên. Là tôi đấy! (ẹc, ẹc)

- Eo, tao run quá, Hiền ơi

- Tao có hơn gì mày đâu?

- Không, là cái vụ đi xe máy cơ.

- À, cố lên. Tao giao tính mạng của tao ày. Yên tâm chưa?

- Thôi, hay là để tao giao tính mạng của tao ày đi. (Nói ra chả ai tin. Hôm qua, tôi ...vừa học đi xe máy...hic!)

- Con khỉ! Tao đâu biết đi xe. Nó nhần nhó.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. 7 giờ 21 phút.

- Lên xe đi. Liều một chuyến.

Tôi và cái Hiền hầu như không nói chuyện gì với nhau trên suốt chặng đường. Mỗi đứa có một tâm trạng và mục đích riêng nhưng có một cái chung là cùng hồi hộp. Đây là lần đầu tiên chúng tôi đi phỏng vấn. Nhỏ Hiền học cùng với tôi từ trường cấp 1 rồi đến hết cấp 3. Tôi không thi đỗ Đại Học còn cái Hiền học xong lớp 12 là nó ở nhà phụ giúp mẹ bán hàng ăn. Nó không thi Đại Học vì hoàn cảnh gia đình. Tiếc cho con nhỏ quá. Học lực của nó khá hơn tôi nhiều. Tôi chỉ được cái học khá mấy môn Xã hội còn các môn Tự nhiên thì dốt hơn Mít Đặc. Thế mà tôi lại thi khối A mới khổ chứ. Tôi thi đỗ mới là chuyện lạ.

Nguyên do cũng chỉ vì tôi nể ba mà thôi. Ba tôi muốn tôi sau này trở thành kỹ sư ghê lắm. Ông ước ao sau này tôi sẽ là kỹ sư xây dựng, kiến trúc sư hoặc kỹ sư gì cũng được miễn là kỹ sư. Hồi ba còn nhỏ, gia đình ba tôi khó khăn lắm. Ông nội tôi vốn là dân gốc miền Nam. Ông ra Bắc không phải đi lính như những người khác thường phải thế mà chỉ để buôn bán. Ông gặp bà tôi và sau khi hai người kết hôn thì ông chuyển ra ở hẳn tại Hà Nội để sinh sống. Ba tôi lúc nhỏ học rất giỏi. Ông rất thông minh nhưng nhà đông anh em nên ông chỉ học hết lớp 10 (lớp 10 hồi đó bằng lớp 12 bây giờ)

- Dừng lại đi Hân. Nhỏ Hiền nói to làm tôi giật mình.

- Ôi, đã đến rồi cơ à? Tôi thốt lên rồi mới thấy mình thật là ngớ ngẩn. Chả sợ muộn rồi sợ đi đường trực trặc đến bản thân cả người ra ý chứ!

- Con khỉ! Nhanh lên! Lại chỗ cổng đi. Hiền giục tôi.

- Rồi! rồi! Từ từ đã nào! Mày làm tao cuống hết cả lên. Ngã oạch ra đây thì sao? Tôi rên rĩ

Tôi đi hơi quá đà một quãng nên phải quay lại. Đường trơn quá. Loay hoay mãi trên mặt đường trơn trượt một lúc tôi mới quay được chiếc xe. Cái Hiền sốt ruột nên đã nhảy xuống đi bộ. Tôi không dám đi xe mà xuống dắt cho an toàn. Đang xớ rớ với cái xe thì một chiếc ô tô con chạy vụt qua. Tôi hoảng hồn nép vào bên lề đường. Vì đang dắt xe lại dừng đột ngột nên suýt nữa thì tôi ngã. Vèo ooooo, soạt...cúi xuống thì ôi thôi cái quần trắng của tôi biến thành quần hoa. Nhìn các vệt bùn bám vào chi chít trên quần, tôi tức giận nghiêng răng quát “Đi thế hả? Đồ điên!”

Chiếc xe con đi chậm lại nhưng không dừng. Nó rẽ vào hướng cổng của Công ty mà chúng tôi đang đi tới. Tôi hơi sợ. Chết rồi, không khéo tôi lại chửi phải Giám đốc Công ty thì coi như tôi đen đủi hết chỗ nói. Mô Phật! Con ăn ở hiền lành. Xưa nay con chưa từng chèn ép ai, à, chỉ đôi khi bắt nạt thằng em con có chút xúu thôi ạ. Cầu Trời khấn Phật cho đó chỉ là xe của khách đến làm việc với Công ty đó thôi. Hoặc thế nào cũng được miễn chả phải xe của ông Giám đốc. Lạy ông Trời! Lạy Đức Phật! Tôi lẩm bẩm khấn vái.

- Hân ơi, tao nghi cái xe kia lắm mày ạ. Chắc cũng đi làm muộn hay sao mà vội thế? Cái Hiền nói.

Tôi ngây người. Không ổn thật rồi! Chưa nói đến là xe của ngài Giám đốc. Đó mà là xe của người phỏng vấn chúng tôi thì đúng là chết chắc. Cơ mà làm sao lại có thể trùng lặp thế được chứ?

- Tao cũng nghi thế. Nhưng ai bảo đi ẩu chứ. –Tôi thanh minh cốt để bào chữa ình – Mày nhìn quần tao xem, có điên người không?

- Chúng mình đã thấy dấu hiệu của sự không may rồi đấy! Hiền than.

- Ôi, việc gì phải lo. Không thì tuyển vào chỗ khác. Tôi nói vậy để an ủi cái Hiền và cũng để tự an ủi tôi chứ thật ra tôi đang lo chết đi được. Sáng sớm đã vội vàng khen hôm nay là ngày đẹp, giờ dính chính lại có được không?

- Nhà máy này đẹp quá mày ơi! Cái Hiền thốt lên. Nó dường như quên bém cái vụ đen đủi kia mà cứ suýt xoa mãi không ngừng.– Tao chưa thấy nhà máy nào đẹp như này đâu (bạn quên là bạn vừa rời ghế nhà trường à?)

- Ồ. Tôi hồ hững. Mất hết tinh thần rồi còn đâu. Tôi lẩm bẩm. Liếc nhìn con bạn đang háo hức ngó quanh ngó quất, mặt mũi nó nom như trẻ nhỏ vừa được quà.

- Ôi, mày nhìn kìa. Đẹp thế chứ! Cái Hiền trầm trồ. Tay nó chỉ chỗ.

Tôi đưa mắt nhìn theo tay cái Hiền. Phải công nhận nhà máy này đẹp thật! Khuôn viên trồng đầy hoa và cây cảnh, đủ các sắc màu. Từ bụi cây cho đến ngọn cỏ đều được cắt tỉa một cách gọn gàng đẹp mắt. Bao bọc xung quanh tường rào Nhà máy là con mương đầy nước trong vắt. Trên bãi cỏ xanh rì sát cạnh con mương là những nàng liễu điệu đà đang làm duyên với chàng gió. Lối đi vào có đoạn bắc qua một cây cầu giả nhìn xuống dưới thấy rõ cả đàn cá tung tăng bơi qua bơi lại. Trông nơi này giống khu Resource hơn là Nhà máy hay bất cứ Công ty gì. Một Nhà máy quá ư là xinh đẹp! Và nếu để mất cơ hội được vào làm tại một nơi như thế chả phải là điều rất rất đáng tiếc hay sao? Nếu như hôm nay chỉ vì tôi mà bọn tôi không trúng tuyển thì chắc cái Hiền dấm nguyên rửa tôi quá! Tôi rụt cổ, le lưỡi. Con nhóc này dai dẳng lắm! Nó mà day nghiêng thì thôi rồi! Giống hệt tôi (hì hì...) Ai bảo tôi chọn đĩa tính giống mình để chơi thân chứ? (Hức! cái này gọi là “Gậy... bà đập lưng bà” đấy! Hu hu...)

Bác bảo vệ tận tình hướng dẫn cho chúng tôi đi qua khu vực lễ tân lên khu văn phòng. Đón chúng tôi là một người bảo vệ khác trông trẻ hơn bác lúc nãy. Chúng tôi được đưa vào một căn phòng khá rộng và rất đẹp. Có một phụ nữ mang vào cho chúng tôi hai cốc trà và đi ra liền. Ngồi xuống ghế cả hai đĩa lập tức quan sát căn phòng. Mọi thứ bày biện, trang trí ở đây rất nghệ thuật và sang trọng. Ghế bày xung quanh một cái bàn lớn giống như phòng họp của các giám đốc ở trên phim nước ngoài vậy. Có cả tivi, tủ lạnh và một số đồ điện khác nữa...

- Mời chị Huỳnh Thị Khả Hân.

Anh bảo vệ vừa rồi mở cửa, lộ đầu vào gọi.

Trống ngực tôi đập thình thịch. Chân tay tôi run lẩy bẩy. Hít một hơi thật sâu, tôi đứng lên đi theo anh ta như cái máy. Cái Hiền nắm tay tôi nói cái gì đó hình như là chúc may mắn. Tôi chả nghe rõ gì cả. Lỡ tai tôi lủng bủng.

Anh bảo vệ ra hiệu cho tôi dừng lại trước một căn phòng đóng kín cửa. Anh gõ nhẹ vào cánh cửa phòng màu nâu.

- Mời vào!

- Mời chị vào. Nói rồi anh ta quay gót đi luôn. Tôi ngập ngừng chỉ muốn bỏ chạy theo anh ta.

- Mời vào! Có tiếng nói lần thứ hai.

Tôi đưa tay vuốt lại mái tóc. Nghĩ thế nào mà tôi lại vén tóc qua một bên tai. Tự dưng thấy mình điệu giống như mấy đứa hoa khôi của lớp quá. Tôi bật cười và lấy hết sức bình sinh đẩy cách cửa ra. Tôi tự tin bước vào trong.

Có bốn người tất cả. Hai nam và hai nữ. Hai chị rất xinh và đều còn rất trẻ nhìn tôi tươi cười. Hai người đàn ông, một anh béo ú – một anh gầy quá thể, cứ như bức tranh biếm họa, tôi nghĩ và che miệng cười.

- Good afternoon

Ồ, sao lại chào thế? Giờ là buổi sáng cơ mà? Tôi ngẩn tò te, đứng im như đang chào cờ. Cả bốn người họ cười rộ lên. Chút tự tin vừa gom lại được của tôi đã bay vèo đi sạch sẽ. Người tôi run bần bật. (Hu hu... Mẹ ơi, cứu con!)

- Good morning

Tôi chưa kịp định thần thì anh gầy lên tiếng. Giọng anh ta phát âm tiếng Anh khá chuẩn khiến tôi càng run lập cập

- Good... good morning...

- Sit down, please.

- Dạ...hơ...Thank you. (xem kìa! tiếng Việt, tiếng Anh cứ gọi là...loạn xạ)

- Could you tell us something relative to yourself? Anh béo hỏi tôi.

Chết tôi rồi! Câu hỏi này tôi chưa gặp bao giờ. Thường thì tôi chỉ biết trả lời những câu hỏi thông dụng như “What is your name?” hay “How old are you?” hoặc “Where do you live?”. Nhà trường chưa có dạy cho tôi trả lời câu hỏi đại loại như thế này. Tôi cố gắng lục lọi trí nhớ của mình. Tôi học rất khá ngoại ngữ và có được kiểu giọng phát âm khá chuẩn môn này...Hức! mất mặt quá! Làm thế nào bây giờ?

Anh gầy chăm chú nhìn tôi. Ánh mắt anh ta hơi nheo nheo và rồi từ khóe miệng của anh ta nhếch lên một nụ cười khó hiểu. Nhìn đăm đăm tôi một lúc nữa rồi anh ta bỗng lên tiếng:

- Tell us about your name, your hobbies, your family, please!

À, tôi đã hiểu câu hỏi. Thế là tôi tuôn ra một tràng, cố hết sức uốn giọng cho thật chuẩn. Tiếp theo là một lô các câu hỏi nữa nhưng tôi đều trả lời suôn sẻ. Tất cả bọn họ đều gật gù. Xem ra họ có vẻ hài lòng với những câu trả lời hóm hỉnh của tôi. Họ nhìn tôi với con mắt như là đang đong đếm một mặt hàng vậy.

- Have you got a boyfriend? Anh gầy lại hỏi tôi một câu hỏi chẳng liên quan gì đến công việc. Suốt từ nãy anh ta toàn đưa ra những hỏi câu hóc búa để hỏi tôi. (Hừ, lão kia! Kiếp trước tôi có thù oán gì với lão à?)

Ồ, lạ thật! Việc tôi có bạn trai hay chưa có liên quan đến công việc này hay sao? Tôi đang thắc mắc còn ngần ngại chưa biết nói gì thì anh ta lại hỏi luôn:

- Are you single?

- Yes, I am. Tôi lập tức đáp liền. Trả lời xong mặt tôi đỏ bừng. Quái, sao lại hỏi câu này nhỉ? Anh ta trêu tôi chẳng? Tất cả bọn họ đều phá lên cười.

Chị có má lúm đồng tiền nói với tôi bằng tiếng Việt:

- Chúng ta nói bằng tiếng Việt nhé. Em có câu hỏi gì không?

- Dạ, hiện tại thì em chưa có câu hỏi gì ạ.

Phù! Tuyệt quá! Thế là cũng xong rồi. Tôi mừng thầm, định bụng đứng lên chào cho nhanh và chuồn au...

- Anh muốn hỏi em thêm một câu. (Gruhhhh! Vẫn là lão ấy. Thằng cha chết tiệt! Tôi lăm bằm rửa... thầm trong đầu) Anh chàng gầy vẫn chiếu tia nhìn khó diễn tả vào tôi và tiếp tục gây “thù oán”:

- Nếu trong lúc em đang thực hiện công việc mà người chủ đuổi em ra vì họ đang bực tức thì em xử lý như thế nào?

- Lúc người ta đang bực tức thì em sẽ đi ra. Lúc khác em quay lại thực hiện nốt công việc của mình. Tôi nhanh nhẹn trả lời.

- Thế nếu lần sau em đến, họ lại đuổi em thì sao?

- Thì em lại đi ra và quay lại vào lúc khác ạ. Tôi cố giữ vẻ bình tĩnh.

- Lần sau và lần sau nữa, người ta lại đuổi thì sao? Anh ta hỏi dồn.

Tôi hơi lúng túng một chút và rồi trả lời ngay:

- Ai nữ lòng nào đuổi em nhiều lần đến thế. Tôi trả lời kèm theo một nụ cười tươi hết cỡ (Cố lên! Mà sắp vượt qua được rồi! Cố lên, Hân!)

- Okay. Nhưng em có chắc là sẽ không mắng họ là “Đồ điên” chứ? Nói câu này xong, mắt anh ta lại tiếp tục nheo nheo và một nụ cười dở dang lại hiện lên trên môi anh ta.

Tôi giật thót người. “Đồ điên!” Câu mắng đó nghe quen tai nhỉ? Chẳng phải vừa nãy là tôi đã dùng nó để rửa xả hay sao? Nhìn bộ dạng “mày-chết-với-ông” của anh ta kìa. Thôi rồi! cái xe con đó là của anh ta. Và anh chàng đã nghe thấy câu chửi của tôi rồi. Thôi! Thế là hết hy vọng! Công việc mà tôi đang thi tuyển là nhân viên chăm sóc khách hàng (hự... hự...) Trong yêu cầu tuyển dụng có câu: ứng viên dự tuyển phải có tính kiên nhẫn, lịch sự, nhã nhặn và giao tiếp tốt. (Ặc!)

- Dạ, chắc chắn là không đâu ạ. Tôi cố gắng gỡ gạc bằng cách vừa đáp vừa cố mỉm cười nhưng chắc chắn là nụ cười của tôi méo xệch và xấu xí hơn bao giờ hết. Họ lại một lần nữa phá lên cười. Có lẽ họ cười bộ dạng lố bịch của tôi lúc đấy. Tôi cúi đầu nhìn xuống đất. Và giống như mọi người vẫn làm khi thẹn quá mức đó là ước ao. Tôi cũng ước. Ước gì nền nhà có một lỗ bỗng nhiên toác ra để tôi chui tọt xuống quách cho xong.

- Anh còn câu hỏi gì nữa không, anh Vương? tiếng một chị hỏi.

- Không. Đủ rồi.

Đáng lẽ phải là cảm giác mừng rỡ thì tự dưng tôi lại thấy nhột nhột gai hết cả người. Ngược mắt nhìn lên, tôi chạm phải ánh mắt của anh ta. Vội nhìn sang mấy chị, tôi run lấy bầy. Ánh mắt của anh ta sắc như dao vậy. Nó như muốn cán cào tôi “Em liệu hồn đấy!”

Chị má lúm đồng tiền cười hiền lành:

- Rất cảm ơn em đã tham dự buổi phỏng vấn này. Chúng tôi sẽ liên lạc với em sau. Em có thể ra về.

Chỉ chờ có thế, tôi vụt đứng dậy ngay.

- Em cũng cảm ơn các anh, các chị. Em xin phép ra về ạ. Tôi chào xong liền đi như chạy ra cửa.

Một buổi phỏng vấn đáng nhớ...đời!

2. Axon - Chương 02

Chương 02: Trúng tuyển

Cánh cửa phòng đóng sập lại sau lưng rồi mà tôi vẫn chưa hết run. Đưa tay lên chặn ngực, tôi như muốn giữ lấy trái tim mình đang chực nhảy ra ngoài. Anh bảo vệ đứng chờ sẵn ở bên cạnh cửa mỉm cười nhìn tôi.

- Chị đã bình tĩnh chưa? Xin mời đi theo tôi.

- Vâng. Tôi lui cui bước theo anh ta. Tôi đi mà như đang chạy. Không, tôi chạy thì đúng hơn. Anh bảo vệ cứ lắc đầu tùm tùm và bước nhanh theo tôi. Tôi thực sự muốn rời khỏi chỗ này nhanh nhất có thể. Tự dưng tôi thấy ở đây sao ngột ngạt quá đi.

Anh bảo vệ định đưa tôi đi thẳng ra cầu thang xuống khu vực lễ tân. Tôi vội bảo:

- Cho em ghé qua phòng lúc này một chút ạ.

- Chị có việc gì cần lắm không?

- Ồ...À...em, em...Tôi lúng túng mất vài giây rồi rất nhanh chóng đưa ra một lý do hết sức hợp lý – Lúc này em đi với bạn. Em qua đó lấy cái điện thoại. (Điện thoại nào? Để của tui hử? Nó đang yên vị trong túi... tui! Mờ tui thì đang xách túi nà!^^)

- Chị nhanh lên nhé.

- Dạ, vâng.

Đẩy cánh cửa phòng, tôi bước vội vào. Cái Hiền đứng bật dậy khi nhìn thấy tôi:

- Sao rồi? Họ hỏi có khó không? Mà trả lời được không?

- Mà...cho tao thở đã nào. Tôi đáp rồi ngồi phịch xuống ghế thở dốc.

Im lặng một lúc. Cái Hiền nhìn tôi cười.

- Thế nào? đỡ hơn chưa?

Tôi gật đầu và đưa mắt nhìn xung quanh. Bây giờ tôi mới kịp nhận ra trong phòng có thêm hai người nữa đang nhìn tôi chăm chú.

- Câu hỏi...chủ yếu dựa vào...công việc. Tôi khó nhọc trả lời. Do đi nhanh nên tôi thấy mệt quá. Vừa thở tôi vừa nói – Có thêm...một số tình huống nữa...họ muốn biết cách xử lý của mình...

- Mời chị Nguyễn Thu Hiền. Tiếng anh bảo vệ.

- Vâng. Em đây ạ. Hiền trả lời. Tình huống như thế nào?

- Ví dụ như mà đang đi làm, gặp ông chủ nóng tính đuổi ra thì mà xử lý ra sao? Tôi cố ý nói hơi nhỏ và đưa mắt nhìn hai đứa con gái kia. Giống như Hiền, họ dường như cũng trông đợi câu trả lời của tôi.

- Họ còn hỏi gì nữa không?

- Mà chú ý phần tiếng Anh nhé.

- Sao thế?

- Mời chị Nguyễn Thu Hiền-Anh bảo vệ ngó hẩn vào phòng-Mời chị Hân ra ngoài luôn.

Cả hai đứa giật thót người. Chúng tôi cùng đồng thanh “Vâng”

- Hân! Chú ý gì thế? Cái Hiền vót vát.

- Câu hỏi không giống như mình đã học đâu. Tôi chỉ kịp nói vậy. Anh bảo vệ đứng trước mặt nhìn chúng tôi nghiêm khắc. Anh ta nói với tôi:

- Chị xuống hết cầu thang sẽ có người đưa ra cổng-Quay sang Hiền anh ta bảo- Chị đi theo tôi. Giọng anh ta có vẻ hơi bức. Tôi không thấy anh ta sử dụng từ “mời” trong câu nói nữa.

Tôi bước xuống cầu thang. Vừa xuống hết bậc cuối cùng tôi đã thấy bác bảo vệ, người đón chúng tôi đầu tiên ở cổng, đứng chờ sẵn ở đó. Tôi theo bác đi ra hướng cổng Nhà máy.

Thời tiết đã bắt đầu nóng hơn ban sáng một chút nhưng vẫn khiến con người ta cảm thấy dễ chịu. Dù tâm trạng tôi không được vui gì cho lắm nhưng tôi vẫn không thể phủ nhận rằng: hôm nay trời rất đẹp. Trên bầu trời xanh trong vắt lững lờ những đám mây trắng như bông. Gió nhẹ nhẹ lay mấy hàng cây trồng ven bãi cỏ dọc theo lối đi. Từng chùm hoa nắng xoay xoay trên mặt đường nhựa.

Đi qua bãi đỗ xe, liếc thấy chiếc xe con hơi sáng tôi hỏi bác bảo vệ:

- Bác ơi, chiếc xe kia là của ai vậy?
- Chiếc nào cơ? Bác bảo vệ vừa hỏi vừa hướng cái nhìn về phía tay tôi chỉ.
- À, đấy là xe của giám đốc Vương.
- Anh ấy là giám đốc Nhà máy hả bác?
- Không, cậu ấy là giám đốc kinh doanh- Trả lời rồi bác nhìn tôi với ánh mắt có dấu chấm hỏi to tướng- Cháu là thế nào với cậu ấy?
- Dạ, không đâu ạ. Tại hơi sáng cháu gặp cái xe... thấy nó... đẹp nên cháu hỏi vậy thôi. Tội đáp vội. (hu hu...tôi đã tự đào hố rồi lại tiện tay chôn mình luôn)
- Ồ, vậy mà bác tưởng cháu quen với cậu ấy chứ. Bác bảo vệ cười cười ra chiều hiểu ý.

Tôi cũng cười. Không. Tôi mếu máo thì đúng hơn. Cuộc phỏng vấn tưởng chừng như là mỹ mãn rồi rồi cục lại là bài học cay đắng cho cái tính bộp chộp của tôi. Phí công phí sức của mầy rồi, Hân ơi. Giá như tôi chịu nhịn đi một chút. Giá như tôi bớt nóng tính đi một chút. Nghĩ cho cùng thì cái vụ tạt nước vào người tôi đó chẳng qua là vô tình thôi. Chắc anh ta đang vội, chứ nào phải...

- Cháu chắc đợi bạn phải không? Cháu ngồi ở kia nhé. Bác bảo vệ chỉ cho tôi chỗ mấy cái ghế kê sát ở phòng bảo vệ rồi quay trở lại vào trong. Bác ta lại đón cái Hiền đây. Tôi nghĩ và đi lại chỗ mấy chiếc ghế.

Ngước lên trên cao, tôi phát hiện mình đang ngồi dưới một đàn hoa tím. Những bông hoa mà tôi chẳng biết tên treo lơ lững khẽ đu đưa theo mỗi cơn gió. Loáng thoáng có tiếng lách cách của mấy chú chim từ hàng cây phía xa vọng lại. Nắng. Tầm thắm nắng vàng ươm trải rộng khắp nơi. Gió. Gió lướt nhẹ qua khe chao nghiêng trên các khóm hoa, gió mơn man đùa nhẹ trên tóc, trên mặt tôi. Chao ôi, thơ mộng quá đi! Vậy mà ngồi giữa khung cảnh lãng mạn đó, tâm trạng của tôi vẫn chẳng khá lên tẹo nào.

Tôi lại phải mất công đi tìm việc rồi. Hơi mệt một chút vì đâu phải dễ dàng gì kiếm được một Công ty nổi tiếng như vậy mà lại tuyển mấy đứa chỉ tốt nghiệp PTTH như tôi. Công việc thì đầy rẫy nhưng mà chỗ nào cũng yêu cầu bằng cấp này, chứng chỉ nọ. Tôi thì có gì ngoài cái văn bằng chẳng có giá trị kia. Bọn chúng tôi gọi đó là “giấy chứng nhận đã xóa mù chữ”. Tôi khẽ thở dài. Trước mắt tôi là một con đường nhưng mịt mù, tăm tối. Tôi phải bước qua bằng đôi chân của mình. Thôi hạ quyết tâm: một là gắng kiếm tiền một công việc khác, hai là ôn bài để năm sau thi tiếp. Chắc chắn tôi phải có bằng Đại học. Vì như thế thì mới mong có được một công việc dễ dàng và nhàn nhã. Tôi sẽ học cho dù phải vừa học vừa làm. Tôi sẽ thi khối C hay D thôi. Ba có giận cũng đành chịu. Con gái của ba đâu có khiếu làm Kỹ sư và nó cũng đâu có muốn làm công việc đau đầu đó.

Vèo. Kíttttttttt.

Một chiếc xe lao nhanh qua chỗ tôi ngồi và đột ngột phanh gấp làm tôi giật bắn người. Ngẩng đầu nhìn lên, tôi lại thêm một lần nữa giật mình.

Ôi, chiếc xe con đó!

Cửa kính của chiếc xe hạ xuống. Anh ta lộ đầu ra, hướng tia nhìn về phía tôi. Tôi không nhìn thấy ánh mắt của anh ta vì nó được che bởi chiếc kính màu đen. Anh ta nhếch môi. Chẳng biết có nên gọi đó là nụ cười không vì tôi thấy nó cứ đều đều thế nào ấy. Chỉ dám nhìn có thể, tôi đưa mắt ngó lơ sang chỗ khác. Hình như tôi còn cố vênh vênh cái mặt và bĩu bĩu cái môi trước khi ngoảnh mặt đi. (chị đây đếch sợ nhá!)

Chiếc xe lao vút đi. Một lúc sau tôi quay lại nhìn theo hướng đó. Chỉ còn một con đường ngập nắng.

Cảm xúc của tôi lúc này rất lộn xộn. Tôi không buồn nữa nhưng cũng chẳng vui. Thấp thoáng đâu đó là ánh mắt của anh ta. Tôi lúc lắc đầu như muốn đẩy văng ra những suy nghĩ về anh chàng đó ra ngoài bộ

nhớ. Tên đáng ghét! Nhìn hẩn xem! Khác gì cái mắc áo? Không biết thân biết phận lại còn ngạo mạn. Tinh tướng. Đúng là đồ...đồ...gì nhỉ. Gọi là gì cho bõ tức nhỉ? Đồ... à , đúng rồi! Đồ “que củi”! Nghĩ ra được từ này tôi bật cười khoái trá. Nó thích hợp với anh ta lắm. Đồ “que củi”...đáng ghét!

Ồa!

Ồi trời ơi, tôi giật thót người. Hôm nay sao lắm kẻ làm tôi muốn ngắt thế? Hihihhi...hahaha...Tiếng cái Hiền cười khanh khách.

- Mà vui lắm hả? Tôi quát.
- Đương nhiên. Tao đang rất vui đây.
- Phỏng vấn ngon lành chứ gì. Tôi đoán.
- Đoán giỏi lắm, nhóc. Tao trả lời được hết. 90% trúng tuyển. Nó hơn hử khoe.
- Tao hả? những 99% cơ mà.
- Thế thì tốt quá. Tao với mày lại được đi làm cùng nhau chứ sao? Vui thật!
- Vâng, vui lắm. Nhưng mà 99% của tao là bị loại đó. Tôi ỉu xiu.
- Con khỉ! Sao thế? À, chắc mày lại đùa tao rồi. Mày là hay thế lắm. Cái Hiền hỏi rồi nó lại tự trả lời.
- Lần này tao không đùa. Tôi gắt.
- Sao vậy?
- Sao sao cái gì. Sao trên trời, tối mới mọc nhé. Tôi hậm hực. Thế thằng cha “que củi” có phỏng vấn mày không?
- Cái anh người gầy gầy đó hả? Có, nhưng anh ta chỉ ngồi một lát rồi đi ra ngoài luôn. Nhưng sao cơ?
- Gã đó là chủ nhân của cái xe con lúc nãy đấy.
- Ôi! Cái Hiền bịt miệng. Mắt nó hết tròn lại dẹt.
- Về thôi. Nói rồi để nó đứng đấy tôi thất thểu đi ra bãi gửi xe máy.

Mấy ngày sau tôi ở nhà với tâm trạng buồn chán. Đã tự nhủ với mình rằng quên công việc đó đi và tìm ình một nơi ứng tuyển mới nhưng tôi vẫn thấy bứt rứt, luyến tiếc. Biết là chả có hy vọng gì nữa mà sao tôi vẫn luôn trông ngóng. Tôi vẫn mong điều kỳ diệu sẽ xảy ra với tôi. Mắt tôi luôn hướng về chỗ để cái máy điện thoại. Cho dù có làm gì tôi cũng không quên hướng mắt về phía ấy. Mỗi lần chuông reo là một lần tôi hồi hộp, căng thẳng. Chắc tôi phải đi khám sức khỏe mắt thôi. Một tim tôi quá kể từ hôm đi phỏng vấn về đến giờ.

Thỉnh thoảng tôi cũng ghé qua nhà Hiền chơi. Tiếng là tôi sang thăm nó nhưng để dò la tin tức là chính. Chú Thịnh, chú ruột cái Hiền là người mách cho chúng tôi cái tin tuyển dụng ở Công ty đó. Chú ấy nghe nói là công nhân trong bộ phận sản xuất thì phải. Nhà chú ở ngay sát nhà cái Hiền. Nếu có thông tin gì về cuộc phỏng vấn thì chắc chắn cái Hiền là người biết đầu tiên.

Hoài công tôi vì chả thấy cái Hiền nói gì về chuyện đó. Hình như nó cố tránh, một cách tế nhị để không làm tôi buồn. Đôi lúc tôi bắt gặp ở nó cái nhìn tội nghiệp. Ghét! Tôi không thích người ta thương hại tôi. Tôi mà không trúng tuyển thì ầm ức lắm. Tôi so sánh tôi với cái Hiền. Tôi chỉ thua nó về cái vụ thành tích học tập về mấy môn Toán, Lý, Hóa thôi. Còn về vốn ngoại ngữ và ngoại hình của tôi thì hơn hẳn nó. Tôi cao hơn nó khoảng 10cm. Tôi có khuôn mặt còn dễ nhìn hơn nó. Da tôi cũng trắng hơn nó nữa. Ôi, tất cả chỉ tại cái miệng thôi.

Không chịu nổi nữa rồi, tôi bật dậy đi về phía chỗ để bộ dàn. Lục lọi một lúc, tôi chọn một đĩa nhạc nước ngoài ưa thích, tôi bật nút power rồi cho đĩa vào ổ. Tiếng nhạc cất lên, tôi chỉnh nút volume hơi to lên một chút rồi đi lại phía bộ salon thả người xuống.

Nghe nhạc đó là cách thư giãn ưa thích của tôi. Bật thật to và gào theo. Tùy theo tâm trạng của tôi lúc đó mà nghe thể loại gì. Lúc buồn tôi chỉ thích nghe nhạc Rap. Tôi không thích nhạc Rock lắm vì không

hiều gì về nó. Đặc biệt là Hard Rock thì lại càng mù tịt. Tuy nhiên, lúc nào buồn da diết chẳng hạn như bị điểm kém hay bị mẹ la mắng tôi cũng “ngốn” cả thể loại đó luôn (hic, cóc cần hiểu, đỡ phải nghĩ là được). Ở nhà tôi chỉ có thằng em tôi là thích cái thể loại này. Nó chỉ dám bật khi nào ba mẹ tôi và tôi vắng nhà.

“What is love? Baby don’t hurt me don’t hurt me no more...” tôi gào rống lên.

- Hân! Hân ơi! Cái Hiền gào còn to hơn cả tôi. Nó từ ở đâu ào vào nhà tôi như cơn gió.

- Gì thế? Cháy chợ Đồng Xuân nữa hả?

- Còn hơn thế ấy chứ. Con nhỏ nhản nhở.

Rồi. Lại cao hứng nữa đây. Thỉnh thoảng tôi cũng chơi cái trò này mà: từ trên trời rớt xuống hét toáng lên như cháy nhà rồi khi mọi người hỏi dồn dập, tôi bảo “chả có gì cả”. Nó chắc đang học hỏi tôi đó.

- Hôm ấy mày nộp mấy ảnh?

- Sao? Ảnh của tao thì liên quan gì ở đây? Ảnh của tao cháy hả? Tôi hờ hững.

- Mày nộp mấy ảnh? Con khỉ! Tao hỏi bằng tiếng Việt đấy nhé.

- Tao đâu có trả lời bằng tiếng Anh. Tôi chế giễu.

- Nộp 4 ảnh mới đủ. Thứ hai tuần sau đi làm.

- Cái gì? Tôi nhồm dậy. Ai đi làm?

- Hì, tao. Cái Hiền đáp. Thả người rơi tự do xuống cái ghế, tôi thất vọng quá đỗi.

Cái Hiền nhìn tôi ra vẻ khoái chí. Nó cười cười. Ngứa cả mắt. Con ranh! Rõ là bạn nó bị loại mà sao nó đã chẳng chia sẻ lại còn vui mừng ra mặt thế kia nhỉ? Ít ra cũng phải làm mặt rầu rĩ, giả tạo thông cảm với mình một chút chứ? Tôi nhăn nhó:

- Liên quan gì đến tao mà sang khoe hả? Sướng một mình đi.

- Sao lại không liên quan? Mày là bạn phải chia sẻ cùng tao niềm vui chứ?

- Ồ, thì chúc mừng. Tôi nhạt nhẽo. Cục tức dâng lên nghẹn cổ. Mắt tôi hơi cay cay...

- Nhìn kìa, ra mà xem có đứa khóc nhè...hehe. Tôi muốn đập cho con nhỏ một cái thế.

- Chúc mừng rồi. Biến đi... Để tao yên...

- Phải chúc mừng nhau chứ. Vì cả mày nữa, con khỉ ạ.

Tôi có nghe nhầm không? Nó vừa nói cái gì vậy? Tôi ngây người nhìn Hiền.

- Tao và mày, nghe rõ chưa? Thứ-hai-cao-và-mày-cùng-đi-làm. Nó nhấn mạnh từng từ một cách chậm rãi nhưng hết sức rõ ràng.

- Gì...gì cơ? Tao...cao...mày...mày...cùng...cùng đi làm á? Tự dưng tôi thành đứa nói lắp.

- Con khỉ! Đúng rồi. Tao và mày cùng trúng tuyển. Cái Hiền cười toe. Nó cầm tay tôi lắc lắc.

- Ôi, mẹ ơi! Con trúng tuyển rồi. Tôi nhảy cẫng lên. Miệng la hét lên hồi. Mắt tôi hoa lên, không hiểu vì nước mắt hay vì nghe tin của Hiền.

- Tên mày đứng đầu danh sách đó. Tao đứng thứ 15. Lạ quá! Hôm đó tao với mày cùng thi tuyển mà... Cái Hiền kể lể. Tôi chẳng quan tâm lý do tại sao. Tôi trúng tuyển là được rồi. Miễn thắc mắc.

Vậy là tôi đã trúng tuyển. Tôi sẽ là nhân viên chăm sóc khách hàng của một Công ty nổi tiếng. Chỉ là nhân viên tầm thường thôi nhưng việc tôi trúng tuyển không tầm thường chút nào. Ít nhất là đối với tôi. Oai quá đi chứ! Phải không nhỉ?

3. Axon - Chương 03

Chương 03 : Ngày đầu tiên đi làm

Thế là chúng tôi cũng đến được Nhà máy an toàn.

Phù! Tôi mệt quá đi mất. Hôm qua và hôm trước đó nữa, tôi tập cho cái Hiền đi xe máy. Một kẻ mới tập tọc như tôi lại bày đặt dạy dỗ cho cái đứa nhất hơn con cáy là cái Hiền kẻ cũng liều thật! (xin đính chính là con cáy còn phải gọi nó bằng... bà cô tổ) Con nhóc đó nó làm tôi mấy phen hoảng hồn. Đường rộng thênh thang nó chẳng chịu đi cứ nhằm bờ tường và mấy cái cột điện để lao vào. Chỉ khổ thân tôi cứ phải nhảy tới nhảy lui rồi la hét ầm ĩ. Có lúc vì kéo chiếc xe lại cho nó mà suýt nữa tôi tạo công ăn việc làm ấy bác sĩ Răng-Hàm-Mặt. Chả biết kiếp trước tôi có mắc nợ, nợ nần gì nó không? Tôi có phải nam nhi đâu mà phải khổ vì nó thế cơ chứ? Không thể để yên thế này được. Tôi phải chọn con nhỏ cho bỏ ghét.

Dừng xe trước cổng, tôi nhả nhó quát:

- Hiền!
- Gì?
- Mày nhìn lại tao này. Ngắm cho kỹ nhé.
- Biết rồi. Lúc khác tao...bồi thường. Cái Hiền vừa nói vừa cười cầu hòa.
- Tao cóc cần mày bồi thường. Chỉ cần mày nhìn cho thật kỹ vào. Tôi cáu kỉnh.
- Gớm, cái mặt mày thì tao còn lạ gì? Hay là sợ tao quên mặt mày có mấy cái mụn...
- Tao không thuê mày đếm cái gì trên mặt tao nhá. Tôi chưa ngoa.
- Thế thì cái gì nữa đây? Con khỉ! Con nhỏ bắt đầu nghiêm túc.
- Nhìn cho rõ tao nhé. Ngắm kỹ từng nét.
- Rồi. Sao?
- TAO LÀ VỆ SĨ CỦA MÀY ĐẤY HẢ? Tôi hét.
- Thôi mà! Làm gì nghiêm trọng thế? Cái Hiền năn nỉ tôi.
- Bực rồi đấy. Tôi làm mặt hình sự.
- Cho xin đi. Ai can, ai xin iu.

Tôi vờ vệt lườm con nhỏ. Cái Hiền rớt rít. Nó xoa xoa lên cánh tay tôi. Miệng con nhóc cười nịnh nọt. Trông con nhóc thật tội nghiệp. Tôi hơi quay đi để cười. Một lát sau, tôi xòe tay:

- Trả tiền đây. Hì, tao không làm không công. Cái Hiền chừng đã hiểu ra, nó đánh vào tay tôi:
- Con khỉ! Chiều nay ốc nóng nhé. Bây giờ thì vào gửi xe đi, muộn rồi.

Hahaha...Chúng tôi cùng cười vang.

Tất cả có 30 nữ nhân viên chăm sóc khách hàng. Chúng tôi được đưa vào một căn phòng lớn. Hôm nay, người ta tập trung chúng tôi đến đây để đào tạo các kỹ năng Chăm sóc khách hàng. Tôi chưa bao giờ thấy một căn phòng dùng để học và dạy học nào lại lớn như thế. Trông nó hơi giống mấy căn phòng chuyên để tổ chức tiệc cưới ở các khách sạn. Bàn ghế cũng được kê theo kiểu y hệt. Chỉ có điều bàn không phủ khăn, ghế không bọc lót gì cả. Đối diện lối ra vào là một khung hình lớn màu trắng toát. Giống như cái màn hình ở rạp chiếu phim, tôi phát hiện ra. Đính ngay trên khung hình trắng là một băng rôn màu đỏ chói với dòng chữ trắng nổi bật “CHÀO MỪNG CÁC NHÂN VIÊN MỚI THAM DỰ KHÓA ĐÀO TẠO KỸ NĂNG CHĂM SÓC KHÁCH HÀNG NGÀY ...THÁNG...NĂM...”

Bất chợt tôi thấy rung mình. Một cảm giác sung sướng, tự hào bắt đầu len lỏi khắp cơ thể của tôi. Xúc động quá! Ngày hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của tôi. À, của chúng tôi chứ nhỉ? Ngày đầu tiên đi làm của tôi và Hiền. Mấy ai có được may mắn như hai đứa tôi? Lúc còn ở cái thuở “ngày hai buổi đến trường” thì chúng tôi chung nhau một lớp học rồi khi lớn lên lại cùng làm một chỗ. Tôi nắm lấy tay cái Hiền xiết nhẹ. Chắc con bạn thân của tôi cũng cảm nhận được điều giống tôi. Nó quay sang tôi với cái nhìn đầy vẻ hiểu ý. Cả hai đứa cùng hít một hơi thật sâu rồi cùng lúc bật cười sung sướng.

Phòng chỉ có bọn chúng tôi mà ồn hơn cả chợ Đồng Xuân. Người ta bảo “ba người đàn bà và một con vịt họp thành một cái chợ”. Chúng tôi thì rõ không phải là đàn bà rồi nhưng chắc chắn chẳng cần đến một con vịt nào cũng chính xác là một cái chợ ồn ào. Cả bọn hồ hởi tay bắt, mặt mừng làm quen với nhau ra chiều phấn khởi lắm. Quan sát hết khắp lượt tôi mới nhận ra: ai cũng xinh đẹp và tươi tắn (hức, có lẽ chỉ trừ tôi và cái Hiền) Họ giống như những bông hoa đủ các loại, sắc sỡ đủ các sắc màu đang đua nhau khoe sắc. Những cặp chân dài, những áo, những váy đi đi lại lại làm tôi hoa hết cả mắt.

Sao mình lại đứng thứ nhất trong cái danh sách trúng tuyển nhỉ? Bây giờ tôi mới chịu để ý đến điều vô lý này. Hôm phỏng vấn chúng tôi là ngày cuối cùng của đợt tuyển chọn. Chúng tôi cũng gần như là những thí sinh cuối cùng vì chú Thịnh bảo Công ty chỉ phỏng vấn nốt buổi sáng hôm đó thôi. Lại nhỉ? So sánh mình với những cô gái kia tôi chợt nhớ đến câu chuyện cổ tích “Vịt con xấu xí”. Lúc này tôi chính là con vịt bé nhỏ giữa đàn thiên nga xinh đẹp. Bất giác nhìn xuống mình, tôi chỉ đơn giản trong chiếc áo màu trắng và quần jean. Liếc sang cái Hiền, nó thì mặc áo sơ mi kẻ sọc và cũng cái quần jean mà chúng tôi cùng mua một chỗ.

Có hai đứa học sinh đi lạc vào đây. Tôi thầm nghĩ và bật cười. Cái Hiền ngạc nhiên:

- Mày cười gì thế?
- Trên sân diễn thời trang có hai bé học sinh đi lạc.
- Tao và mày ấy à?
- Chứ còn ai vào đây?

Cái Hiền nhìn quanh:

- Ô tao thấy...

Chợt căn phòng im lặng hẳn đi. Tất cả đám con gái đều hướng mắt về phía màn hình. Tôi và cái Hiền cũng nhìn về phía đó. Một chị xinh xắn với bộ váy hoa màu xanh dương nhìn chúng tôi với nụ cười tươi tắn trên môi:

- Xin chào các em. Hoan nghênh các em gia nhập Công ty X

Một tràng pháo tay vang lên. Tôi thấy chị này trông quen lắm. Hình như là tôi đã gặp chị trong buổi phỏng vấn hôm đó.

- Xin tự giới thiệu với các em, chị là Thùy Dương, cán bộ phòng Nhân sự.

Lại một tràng pháo tay. Chị Thùy Dương. À, tôi nhớ ra rồi. Đây chính là chị có má lúm đồng tiền.

- Tham dự buổi đào tạo nhân viên mới ngày hôm nay còn có anh Phạm Quân Vương, giám đốc phòng kinh doanh. Xin mời anh Vương.

Cả bọn chúng tôi đều đưa mắt về phía cửa ra vào. Không thể tin nổi vào mắt mình, mắt tôi chớp chớp liên tục. Tôi dán tia nhìn của tôi lên hình dáng người đàn ông đang bước vào. Đó có thực sự là “thủ phạm” tạt bùn vào quần tôi không? Đó là gã đàn ông mà tôi ví với cái mắc áo ư? Chính xác rồi! Hôm nay tuy anh ta trông không giống cái mắc áo cho lắm nhưng vẫn chẳng thể lẫn đi đâu được hình dáng gầy gầy ấy. Ồ thì không gọi là mắc áo nữa mà chuyển sang hẳn biệt hiệu là “Que củi” đi. Tôi đắc ý và cười thầm. Cơ mà gã “que củi” hôm nay thật là đấy nhé! Nhìn anh ta trong bộ ple sáng màu cùng với chiếc áo sơ mi xanh đậm, cà-vạt cùng tông màu với bộ quần áo khoác ngoài. Thật là người có phong cách ăn mặc ấn tượng đấy! Phải gọi là gì nhỉ? Đúng rồi! Là sành điệu.

Từ hôm phỏng vấn đến giờ tôi còn bận ghét anh ta nên chưa nhận ra điều này. Anh ta khá đẹp trai. Khuôn mặt anh ta xương xương trông rất nam tính, sống mũi thẳng. Đôi môi anh chàng có nét gì đó làm người ta liên tưởng đến sự ngạo mạn. Đúng rồi, môi dưới của anh ta hơi dày hơn một chút tạo cho người nhìn cảm giác lúc nào cũng như muốn chê bai, trêu tức người khác vậy. Đôi mày rậm của anh ta rất ăn ý với cặp mắt sâu sắc rực có tia nhìn đủ khả năng làm lũ con gái cứ gọi là ngã lẳng xiếng.

Anh chàng cao nhưng gầy quá. Chính chiều cao đó tố cáo sự lười biếng chăm sóc cơ thể của anh ta. Cơ thể đó nếu là của một người có chiều cao trung bình hay chỉ cần thấp hơn 5-7 cm thì trông cũng chả đến nỗi nào. Đằng này anh ta cao hơn nhiều so với khổ người nên đáng người anh ta cứ lênh khênh thế nào ấy. Được cái là “que củi” rất biết chọn quần áo. Ngoài sự phối hợp chuẩn của màu sắc thì bộ ple của anh chàng được may rất phù hợp với vóc dáng. Nếu anh ta đầy đặn hơn một chút thì có thể so sánh với một số người mẫu. Tôi thầm nghĩ và chợt thấy ngượng vì mình đã để ý anh ta hơi nhiều. Anh ta là sếp lớn của chúng tôi cơ mà, quan sát một chút thì có sao nhĩ, tôi tự bào chữa ỉnh.

Với dáng đi nhanh nhẹn và đầy tự tin, giám đốc Vương bước lên phía trước. Sau khi đứng cạnh chị Thùy Dương, anh ta nói:

- Chào các bạn.

Một tràng vỗ tay thật lớn kèm theo là tiếng ồn ào khuấy động không gian trật tự của căn phòng. Hơ, anh ta mới chỉ có chào thôi, mắc mớ gì mà mọi người ra vẻ nhiệt liệt thế nhĩ? Tôi nhú mày.

Anh chàng “que củi” làm động tác yêu cầu mọi người yên lặng và tiếp tục nói:

- Chị Thùy Dương xinh đẹp và duyên dáng đã giới thiệu tên nên tôi không phải mất công giới thiệu nữa. Cảm ơn Thùy Dương. Hôm nay Dương có chiếc váy đẹp thế!

Cả phòng cười ồ lên. Mọi người được thể thì nhau tán thưởng chị Thùy Dương làm chị mặt mũi đỏ bừng và luôn miệng nói cảm ơn.

- Dương thân mến, hôm nay nhân dịp váy đẹp, Vương có nhã ý mời Dương đi ăn tối. Có chịu không? Anh chàng “que củi” được đà lấn tới. Chị Thùy Dương giữ giữ nắm tay về phía anh ta. Hahaha...anh chàng bật cười.

Đúng là miệng lưỡi của mấy gã kinh doanh. Tôi bĩu môi.

Sau khi lấy lại trật tự, giám đốc Vương nói tiếp:

- Hiện nay, phòng Kinh doanh đang có một đội ngũ bán hàng xuất sắc. Nhờ có đội ngũ này mà sản phẩm của Công ty đã có được số lượng lớn khách hàng biết đến và được người tiêu dùng ưa chuộng. Tuy nhiên, chủ trương của Công ty không chỉ là kinh doanh tốt mà còn phục vụ và chăm sóc khách hàng thật chu đáo.

Dừng lại một chút, anh ta đưa mắt quan sát chúng tôi. Nhận ra mình cũng đang chăm chú lắng nghe và mắt không dời hướng nhìn về phía anh chàng, tôi vội cup mắt xuống. Trái tim tôi nhảy loi choi trong lồng ngực. Cầu Trời cho anh ta đừng nhận ra mình! Tôi lăm răm khấn vái nhưng cũng chả mong ông Trời chiếu cố đến mình. Bởi ông ta nếu công bằng thì đã không để tôi bị xe của anh ta tạt ột đồng những bùn với nước như thế.

- Tôi rất vui vì hôm nay Công ty nói chung và phòng kinh doanh nói riêng đã có được 30 bạn gái xuất sắc nhất gia nhập.- Giám đốc Vương tiếp tục với bài phát biểu – Tôi hy vọng là những thành viên mới sẽ thực hiện tốt công việc của mình để chứng minh cho Công ty thấy là đã không đặt niềm tin sai đối tượng. Công ty trông chờ vào các bạn. Xin cảm ơn.

Anh ta chào chúng tôi với một nụ cười và đi xuống. Lạ thật! Vẫn con người đó, vẫn nụ cười đó mà tuyệt nhiên tôi không thấy có bóng dáng của sự đều giả. Không thể phủ nhận một điều là anh ta có nụ cười thật quyến rũ! Ít ra cũng là vào lúc này (@@)

Người tiếp theo là anh chàng béo ú hôm nọ. Anh ta tên Dũng. Hóa ra anh ta là giám đốc đào tạo (ở đây nhiều giám đốc thế không biết?). Còn chị nữa cũng tham gia phỏng vấn chúng tôi hôm nọ thì tên là Thúy. Chị ấy là trưởng nhóm của chúng tôi, một cựu nhân viên chăm sóc khách hàng. Chúng tôi được anh chàng

Dùng giới thiệu như vậy. Trước đây Công ty cũng có đội ngũ này nhưng chỉ có 5 người tất cả. Họ có người đã chuyển sang bộ phận khác hoặc là đã nghỉ việc.

Chương trình đào tạo kéo dài đến hết ngày. Chúng tôi được đề nghị chụp ảnh kỷ niệm. Tôi thúc nhẹ vào người cái Hiền:

- Một quá may ời. Tao chỉ muốn về luôn thôi.
- Tao có hơn gì may đâu? Nhức hết cả đầu đây này. Thôi chịu khó thêm chút nữa. Cái Hiền an ủi.
- Cười làm sao nổi mà bày đặt. Ghét thế không biết. Tôi lẩm bẩm. “Cái lão que củi kia. Tự dưng lão yêu cầu chụp ảnh. Đúng là đồ... đồ que củi!”

Sau khi ổn định được hơn 30 con người. Giám đốc Vương bắt đầu đưa ống kính lên và nhắm nó về phía bọn tôi. Anh ta đích thân đòi chụp ảnh mặc dù có gã thợ ảnh đang ở đó. Mãi chẳng thấy đèn lóe sáng, cả bọn bắt đầu lao nhao: “Giám đốc ời, sao lâu quá vậy?”, “Anh ngắm gì mà kỹ thế?”, “Em cười mỗi miệng rồi, sắp ời”... Hừ, sao lại phải cười cơ chứ? Ai quy định chụp ảnh thì bắt buộc phải cười nhỉ? Tôi lại bĩu môi.

- Đề nghị anh Vương không lợi dụng máy ảnh nhé. Chị Thùy Dương nói xong cười khúc khích. Cả bọn con gái bật cười. Chúng lại được thể tán tụng giám đốc Vương, rồi cầu rồi chí, rồi lại rúc rích cười. Vô duyên! Chẳng thấy gì đáng cười cả! Tôi hậm hực hết lườm đám con gái lại gườm gườm nhìn về phía chàng “phó nhảy bất đắc dĩ”

- Cười lên nào, cô bé! Anh chàng “que củi” miệng nói nhưng mắt vẫn không rời máy ảnh. Linh tính báo cho tôi biết hình như anh ta đang nói với tôi. Có lẽ chẳng phải đâu vì tôi không cười nhưng chắc gì tôi đã là người duy nhất? Nghĩ thế nên tôi nhất định không cười. Tôi nhìn thẳng vào ống kính. Vẫn chưa thấy anh ta bấm máy.

- Bạn nào không cười thế? Chị Thúy hỏi giọng bức bối. Cả đám đông lại ồn ào. Đứa nọ nhìn đứa kia ngơ ngác. Tôi đưa mắt nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải. Mỗi người một kiểu nhưng ai cũng cười hoặc chí ít cũng tươi tỉnh mặt mũi. Ngại quá! Tôi đành nhếch môi. (hình như là tôi đang bắt chước nụ cười đều của một ai đó...hic)

“Tách” “Tách” “Tách”... Giám đốc Vương chụp luôn một lúc mấy kiểu.

- Xong. Cảm ơn các bạn. Anh ta đưa máy cho người chụp ảnh này giờ đứng xó rợ bên cạnh rồi đi thẳng ra ngoài.
- Các em có thể ra về. Ngày mai các em có mặt đúng giờ tại điểm đón xe nhé. Chị Thùy Dương dặn dò.
- Đến muộn là phải tự túc đi xuống Công ty đấy. Chị Thúy nhắc.
- Vâng. Cả bọn đồng thanh. Chúng tôi ào ra ngoài nhanh như chợ vỡ. Đẩy cánh cửa ở khu vực Lễ tân, tôi kéo cái Hiền đi thật nhanh ra ngoài sảnh.
- Dễ chịu thật đấy. Cái Hiền vừa nói vừa hít hà. Nó làm như thể chưa từng được thở bao giờ vậy. (!)

Ngoài trời không khí thật trong lành. Bây giờ, nắng đã thôi không chói chang nhưng trên các cành cây, trên từng khóm hoa, ngọn cỏ những tia nắng màu vàng vẫn còn vắt vẻo. Một làn gió thu lướt qua thổi tung mái tóc của tôi. Từ hôm phỏng vấn đó, tôi đã ấy cái cặp tóc và mấy chiếc chun buộc đi nghỉ hưu sớm. Tôi xoa tóc, vén một bên và thấy thích thú với điều mới lạ này. Đạo này mình điệu chả kém mấy con nhóc kia. Tôi nghĩ thầm và khẽ bật cười vì khám phá mới của mình.

- Em có nụ cười đẹp lắm, bé ạ. Một giọng nói quen quen đột ngột cất lên. Tiếng nói nhỏ nhưng vừa đủ nghe và rất rõ ràng.

Tôi giật mình quay ngoắt lại. Anh ta đấy. Anh chàng “que củi”. Giám đốc Vương của chúng tôi. Anh ta vút đầu mẩu thuốc lá vào cái thùng gần đó rồi bước nhanh qua chỗ hai đứa. Khi đi ngang qua tôi, anh chàng khẽ nháy mắt và không quên “khuyến mãi” cho tôi một nụ cười nửa miệng. Bây giờ thì nó lại đều rồi. Cái nụ cười vừa rồi của anh ta đó. Tôi đứng lạng người. Cái Hiền tròn xoe mắt nhìn tôi rồi lại nhìn sang anh ta.

Anh ta đi khuất một lúc rồi mà tôi vẫn cứ ngây người ra. Mặt tôi nóng bừng bừng. Con tim của tôi thật đáng ghét! Sao thấy anh ta, nó lại đập...không đúng nhịp như vậy chứ?

4. Axon - Chương 04

Chương 04: Cảnh cáo lần đầu

Chuông đồng hồ reo inh ỏi. Tôi quờ quạng lên cái tủ đầu giường cố gắng với lấy thật nhanh cái vật đang làm tôi muốn điếc hết cả hai lỗ tai. Bấm vào nút tắt chuông, tôi quăng nó sang bên cạnh. Ngủ tiếp.

“Tít tít tít tít tít...” lại cái gì nữa đây? Một lần nữa tay tôi lần tìm trên cái tủ. Phải mất một lúc sau tôi mới tóm được cái máy điện thoại cầm tay. Nút tắt đâu rồi nhỉ? Mắt nhắm, mắt mở lần mò trên chiếc điện thoại rồi tôi cũng tìm ra cái nút đó. Tắt luôn. Quăng mày nốt, để yên Ạ. Lúc này, tao yêu giấc ngủ hơn. Và...tôi lại say sưa.

Buổi sáng tôi thường hay dậy sớm để tập thể dục, ngắm trời ngắm đất, tắm gội...nhưng đó là trước đây thôi. Kể từ lúc đi làm đến giờ, tôi đánh mất hẳn thói quen đó. Tôi cũng để chuông đồng hồ và cũng đặt báo thức cho điện thoại nhưng dường như chúng bất lực với tôi. Chỉ có tiếng gọi của mẹ là xem ra còn có tác dụng. Vậy mà sáng nào mẹ cũng phải gọi tôi như hò dò thì tôi mới chui ra khỏi giường.

- Hân ơi! Hân!

- Daaaaa...

- Hân ơi! Dậy đi con

- Daaaaa...Tôi lờm cờm bò dậy. Ôi! Sao mà cái gối này quyến rũ thế! Nó được làm bằng cái gì mà êm đến là êm! Tôi gục mặt vào chiếc gối, giữ nguyên tư thế đang bò dậy, tôi...tiếp tục ngủ. (Hic! bó tay!)

- Hân! Ô kìa, con bé này...Muộn rồi đấy!

- Dạ! Con dậy đây! Tôi lập tức bật dậy như lò xo. Từ “muộn” nhắc cho tôi nhớ đến lời của chị Thúy “Đến muộn là phải tự túc đi xuống Công ty đấy”. Như một cơn lốc, tôi ù té nhảy ra khỏi giường, lao vào toilet. Chưa bao giờ tôi đánh răng, rửa mặt và thay quần áo nhanh như lúc này. Chạy vội xuống cầu thang, suýt nữa thì tôi ngã.

Nhìn thấy con gái cuồng quýt suýt nữa thì cho không mấy cái răng, ba tôi xót con ra mặt. Ông nhăn trán, lắc đầu rồi hỏi:

- Sao không để báo thức hả con?

- Dạ, con có để nhưng hình như nó...không kêu. Chắc hỏng rồi, ba. Tôi nói dối cho qua chuyện và khăn trương xỏ giày.

- Để ba dắt xe máy cho. Rõ khổ!

- Thế không ăn gì hả Hân? Tiếng mẹ hỏi vọng ra.

- Dạ, thôi. Con chào ba mẹ. Tôi nhảy vội lên xe máy và lao đi.

- Đi cẩn thận con nhé. Ba tôi dặn với theo.

Con nhỏ Hiền đi chưa không biết? Theo đường đi làm thì từ nhà tôi rồi qua nhà Hiền thuận đường hơn cả. Vì vậy, chúng tôi quy định nếu tôi không qua rủ thì Hiền sẽ đi trước. Cái Hiền khỏi phải qua nhà tôi vì như thế nó phải mất công quay lại. Chắc chắn nó đi rồi. Tôi khẳng định. Nhấn mạnh ga, tôi lao thật nhanh. May mà buổi sáng con đường này vẫn còn vắng. Qua khỏi con đường đó đến ngã tư thấy đèn đỏ nhưng vội quá tôi không dừng lại. Máy chú công an còn bận ăn sáng nữa chứ nhỉ? Các chú cứ thông thả ăn đi nhé cho cháu thông thả...vượt đèn đỏ. Hihhi...Tôi khoái chí.

Đến chỗ đợi xe thấy đám đông vẫn còn đứng ở đó, tôi mừng quá. Cất vội xe vào bãi tôi chạy thật nhanh ra ngoài. Vừa lúc đó, chiếc xe đưa đón nhân viên của Công ty đỗ xích lại. Mọi người ủa lên xe tìm chỗ ngồi. Tôi không thấy cái Hiền. Quái lạ! Con nhỏ này đâu rồi nhỉ? Rõ ràng là tôi đâu có đi sớm? Chiếc xe lần

bánh rồi vẫn chưa thấy cái Hiền. Tôi ngoái đầu cổ nhìn lại đằng sau. Hơi khó chịu vì mọi ánh mắt cứ đổ xô về phía tôi. Chắc họ thấy mình là nhân viên mới nên họ tò mò thôi mà, tôi tự trấn tĩnh.

Không thấy bóng dáng con nhỏ. Thôi mặc kệ nó! Đằng nào thì cũng sẽ gặp ở Công ty. Tôi chỉ lo cái Hiền đi chưa vững tay lái thôi. Mà sao nó không gọi điện cho tôi nhỉ? Kể cũng lạ! Bình thường như mấy hôm trước thì nó vẫn gọi điện hỏi tôi đã đi đến đâu để nó còn chờ. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ồi, trời ơi! Chiếc xe đang đỗ lại ven đường kia mới là xe của Công ty tôi. Vẫn chưa thể tin nổi vào mắt mình nên tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Ủi, chết tôi rồi. Sao chả có ai quen mà tôi không nhận ra ngay nhỉ? À, hình như là tôi có nhìn mà tôi không chịu thấy thì đúng hơn. Làm sao bây giờ? Tôi mà gọi người lái xe thì thế nào cũng bị mọi người cười ồ lên à xem. Ngượng quá đi mất! Mà không bảo ngay thì nhờ xe rẽ hướng khác thì lại còn rắc rối hơn. (chỉ tại ngủ cố, lần sau thì chừa...hức)

Nhìn sang bên cạnh, tôi thấy một anh chàng mặt mũi trông có vẻ hiền. Anh ta đeo kính trắng. Chắc là dân trí thức, hiền lành tử tế đây. Tôi an tâm khẽ gọi:

- Anh gì ơi!

- Em gọi anh hả? Anh không phải tên là “gì”. Anh ta nhìn sang tôi và nheo mắt cười hóm hỉnh. Anh chàng đã phát hiện ra “vị khách không mời” là tôi.

- Vâng, em xin lỗi. Anh giúp em với! Tôi khẩn khoản.

- Anh rất sẵn sàng. Nhưng mà giúp em cái gì nhỉ? Anh ta nhìn tôi với ánh mắt thích thú

- Em...em lên nhầm xe. Anh...anh giúp em...nói hộ với bác lái xe với ạ. Tôi nhẹ nhàng năn nỉ và không quên kèm theo một nụ cười đầy thuyết phục.

- À, tưởng chuyện gì! Anh biết là em lên nhầm xe từ lúc nãy cơ.

Anh ta nói xong rồi cười như... con nắc nẻ (thú thật tôi có biết con nắc nẻ trông như thế nào, gọi vậy cho bổ tứt!) Đồ ...điên! Biết rồi mà còn không bảo người ta luôn. Tôi ầm ỨC rửa thầm trong đầu.

- Tại vì thấy em hay hay nên cứ để cho em ngồi một lúc xem sao. Anh ta như hiểu ý tôi nên thanh minh.

- Dạ... tôi đáp ứng. Tôi chẳng biết nói gì nữa đành ngồi im.

- Anh sẽ giúp em nhưng với một điều kiện... Cuối cùng thì anh ta cũng tỏ vẻ nhân nhượng.

- Vâng ạ, em đồng ý. Tôi nhanh nhẩu. (Mình muốn nhảy cẫng lên ý chứ!) -Tôi hỏi luôn-Điều kiện gì ạ?

- Em cho tôi biết tên và địa chỉ của em.

Không cần suy nghĩ nhiều tôi trả lời ngay lập tức:

- Dạ, em tên Hiền. Nhà em ở 312 phố Y, phường Z...Cho mày chết! Con nhỏ kia, ai bảo tự dưng bắt vô âm tín làm tao khốn khổ. Tôi thấy hả dạ ghê.

- Em nói thật chứ? Anh ta nhìn tôi nghi ngờ.

- Em không biết nói dối- Tôi đáp liền- Mà tại sao phải nói dối với người giúp mình chứ?

- Hẹn gặp lại em. Anh ta nói nhỏ và nhìn tôi chăm chăm như muốn ghi khuôn mặt tôi vào bộ nhớ vậy.

Tôi đỏ mặt cúi đầu.

- Bác tài ơi, dừng xe lại cho em nhờ chút. Anh ta gọi to. Tất cả mọi người tập trung ánh mắt vào chỗ chúng tôi ngồi.

- Em có cô em gái đi nhờ xe. Bác cho xuống chỗ này với. Chiếc xe dừng lại ngay lập tức.

Quay sang tôi, anh ta bảo:

- Em xuống xe đi đường cẩn thận nhé.

- Dạ, vâng ạ. Tôi không dám nhìn lên. Tôi cố đi thật nhanh và vội vàng nhảy xuống xe. Thêm một bài học cho thói lè mề, tôi nhủ thầm.

Đang không biết làm thế nào để đến Công ty thì tôi thấy chiếc xe con của giám đốc Vương chạy vụt qua. Hình như anh chàng “que củi” cũng trông thấy tôi nên chiếc xe đi chậm lại. Đèn xe tín hiệu sang đường nhấp nháy, chiếc xe đỗ gọn vào bên lề đường. Tôi lúng túng không biết nên xử lý tình huống này như thế nào cho phải. Chả nhẽ lại chạy đến rồi năn nỉ “ Anh ơi, cho em đi nhờ xe”. Nhất quyết tôi không bao giờ làm vậy. Tự anh ta đỗ lại chứ tôi có vậy đâu? Tôi bẻ mấy ngón tay răng rắc, hết ngón này đến ngón kia mà chân thì vẫn đứng yên tại chỗ. Nếu như tôi không nhìn nhầm thì cái xe kia đang đi lùi lại vì khoảng cách giữa tôi với cái xe cứ ngắn dần.

Vừa lúc xe của giám đốc Vương dừng ngay cạnh chỗ tôi đứng thì chiếc xe của Công ty đi đến. Chiếc xe này phải đón nhân viên dọc trục đường này nên đi chậm hơn chiếc xe tôi vừa lên nhầm lúc này. Vậy xe rồi rít, tôi mừng hơn là bắt được vàng. Nhưng leo lên được xe rồi mà tôi vẫn thấy bồn khoăn: chả biết giám đốc có bực tôi không nhỉ? Lúc chiếc xe này lẩn bánh tôi vẫn thấy xe của giám đốc Vương vẫn còn dừng ở chỗ đó. Thôi kệ. Coi như không phải lỗi tại tôi.

- Hân! Sao mày đi muộn thế? Sao lại lên xe ở đây? Cái Hiền từ đâu đi lại chỗ tôi ngồi. Nó đứng ngay cạnh nhìn tôi lạ lẫm. Tôi hậm hực lườm lại nó và bỗng phát hiện ra cả xe đang trở mắt nhìn tôi. Họ nhìn tôi với ánh mắt cứ như thể tôi là sinh vật lạ của Trái Đất vậy. Tôi chả hiểu sao lại thế? Hừ, hôm nay là ngày gì mà thiên hạ cứ phải nhìn trông trọc vào tôi ấy nhỉ? Người tôi vẫn vậy, đâu có mọc thêm bộ phận nào mới đâu?

- Mày định để tao đứng đấy à? Cái Hiền giật giật tay áo tôi. Sau khi nguýt con nhỏ một cái tướng đến rách cả mí mắt, tôi ngồi xích vào bên trong. Tôi nhường chỗ cho cái Hiền nhưng im lặng không trả lời nó. Tôi bực lây sang con nhỏ. Chỉ tại nó mà đâm ra sáng nay mọi việc cứ rối tung lên. Giá như nó gọi cho tôi thì đâu đến nỗi...

- Sao thế? Mày giận tao à? Cái Hiền thúc nhẹ cùi chỏ vào người tôi.

- Không giận. Ghét luôn! Tôi nhăm nhắng.

- Tao làm gì mà mày ghét?

- Còn gì nữa? Tôi sẵn giọng.

- Tao không hiểu. Mày thử nói xem.

- Còn phải nói nguyên nhân nữa à?

- O hay, không nói thì bố tao cũng chả biết. Nó bắt đầu câu.

Chả lẽ lại nói cho nó biết là tại nó không gọi điện nên tôi lên nhầm xe? Ôi, tôi chẳng đại gì kể ra chuyện đó đâu. Con nhỏ đó sẽ được dịp cười vào mũi tôi. Chúng tôi thay phiên tố cáo lẫn nhau về hậu quả của sự lè mề. Nếu tôi mà hé lộ chuyện này ra thì kể như tôi giết giải quán quân của sự chậm chạp. Danh hiệu “chúa lè mề” thuộc về tôi rồi còn đâu? Chịu khó ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, tôi thầm tính toán trong đầu.

Nhưng mà tôi vẫn ầm ục lẩm. Tôi phải hỏi cho ra nhẽ mới được. Nghĩ rồi tôi quay sang hỏi nó:

- Thế điện thoại của mày đâu? Sao mày không gọi tao?

- Điện thoại hả? Nó như sức nhớ ra. Con nhỏ lục lọi hết túi xách rồi lại túi quần rồi nó nghệt mặt:

- Tao quên ở nhà rồi! Sáng dậy tao đã nhớ cầm theo rồi chứ nhỉ? Nó nhìn tôi với bộ mặt vô tội.

- Thế sao bây giờ mới phát hiện ra? Mày hay gọi tao lắm cơ mà?

- Hì, sáng nay mãi “buồn” với mấy đứa kia. Tao quên mất.

- Ghét! Tôi nói dối.

- Nay, lúc này mày đi nhờ xe giám đốc Vương à? Cái Hiền hỏi nhỏ tôi:

- Đâu. Tao đâu có đi nhờ xe lão.

- Sao xe của anh ấy lại đỗ gần chỗ mày?

- Đi mà hỏi lão ấy nhé. Tao không biết.

- Tao thấy thế cũng hơi lạ nhưng mà này, cả xe lúc này nháo nhác đấy nhé. Cái Hiền thì thầm.

Tôi giương mắt nhìn nó. Con nhỏ hiểu tôi muốn nói gì nên nó nói tiếp:

- Anh Dũng béo còn bảo mày là bạn gái của giám đốc cơ đấy. Thế là cả xe ầm ĩ cả lên. Người bảo không phải, người bảo đúng rồi, cứ loạn xạ hết cả. Tao hơi bị choáng.

- Diên à? Tại sao tao lại là bạn gái của gã đó chứ? Mày chả lẽ lại tin?

- Tất nhiên là tao tin mày nhưng cái cảnh xe của sếp đổ gần mày thế, ai mà chả nghi ngờ?

- Nếu tao là bạn gái của gã đó thì sao mày không biết? Tao giấu giếm cái gì với mày từ trước tới giờ hả? Tôi bực bội.

- Tao tin mày nhưng là tin thời gian trước khi mày và tao vào đây. Còn bây giờ ai mà biết được. Con nhỏ đứng đĩnh.

- Nhảm nhí thế chứ! Không có chuyện đó đâu nhé. Tao mà lại thêm ...làm bạn gái của lão ấy hả? Tôi thật sự nổi cáu nên nói hơi to. Mấy chị và mấy anh ngồi ở trên quay lại nhìn chúng tôi ngạc nhiên. Có một ánh mắt khó chịu nhìn về phía tôi. Đó là ánh mắt của chị Thúy.

Phòng kinh doanh lúc nào cũng vậy.Ồn ào và sôi động. Nhưng chỉ ồn ào khi có chúng tôi và những người nhân viên bán hàng ở đó mà thôi. Tất nhiên là dân bán hàng và chăm sóc khách hàng thì phải ở ngoài thị trường là chính rồi. Chúng tôi chỉ về đây vào mỗi buổi sáng và buổi chiều. Sáng đến họp mặt, chiều về bọn tôi thì nộp báo cáo còn đội bán hàng thì cũng vậy chỉ khác ở chỗ họ có thêm việc nộp tiền cho Thủ quỹ.

Tiếng là nộp báo cáo để phải về Nhà máy cho oai chứ tôi nghĩ việc này không cần thiết. Lũ chúng tôi có trưởng nhóm chăm sóc khách hàng quản lý ngoài ra lại còn được chia theo tổ của đội bán hàng. Mỗi tổ bán hàng lại do một giám sát kinh doanh phụ trách. Vậy sau khi hết việc chúng tôi chỉ cần nộp báo cáo ột trong hai người quản lý trực tiếp là được. Đâu cần thiết phải xuống tận đây? Chắc là Ban giám đốc muốn chúng tôi ríu rít cho vui là chính thôi. Hơn nữa, lúc các giám sát với trưởng nhóm về Nhà máy lấy đâu ra người quản lý chúng tôi nên đưa cả về đây cho yên chuyện. Đằng nào thì họ cũng trả lương cho bọn tôi cả ngày rồi mà.

Trong phòng chả có việc gì làm thì chớ lại ngột ngạt toàn hơi người. Mấy anh bán hàng đi về người nào người nấy ướt đầm mồ hôi, khói thuốc lá bay mù mịt. Điều hòa và quạt bật hết công suất mà chúng tôi vẫn thấy khó chịu. Ra ngoài. Tôi quyết định và kéo luôn mấy đứa ra cùng với mình.

Cạnh phòng kinh doanh có một bãi cỏ xanh mơn mơn, cây cối râm mát thật là nơi lý tưởng để chúng tôi tụ họp. Ngoài trời thoáng mát, dễ chịu quá. Những chú chim vẫn lích chích truyền cảnh trên hàng cây phượng, cây xoài um tùm xanh tốt. Chúng chắc cũng phấn khởi sau một ngày làm việc cần mẫn đã kiếm đủ nguồn thức ăn cho đàn con. Tôi mơ màng ngắm về bạn rợn đáng yêu của đàn chim sâu xinh xắn.

Tôi là đứa khá lãng mạn. Có lẽ đặc điểm chung của những kẻ lãng mạn là rất thích nghe tiếng chim hót thì phải. Mỗi sáng sớm thức dậy mà nghe thấy chúng ríu ra ríu rít là y như rằng báo hiệu một ngày đẹp trời. Với tôi, đó còn là những âm thanh của tuổi thơ tuyệt đẹp. Ký ức về nơi có những bụi tre duyên dáng uốn mình bên bờ ao, nơi có tấm thảm hoa xoan tím và trắng trải khắp sân nhà, nơi có bụi cây găng hoa tím, quả vàng xen lẫn cánh râm bụt đỏ điệu dàng như sóng dấy trong tôi. Đó là khung cảnh của nhà bà nội tôi lúc trước. Bây giờ, khung cảnh đó đã vĩnh viễn không còn nữa. Chỗ bụi tre cạnh bờ ao đã mọc lên một dãy căn nhà mấy tầng của các ông chú tôi. Tiếp đến là nhà tôi, nhà của bác cả. Hàng râm bụt và bụi găng đã được chặt hết đi và thay vào là những viên gạch khô khan được kết nối thành bờ tường kiên cố.

- Chào các em. Giọng đàn ông vang lên cắt đứt mạch hồi ức tuổi thơ của tôi. Ngược lên thì hóa ra anh Nam, nhân viên bán hàng của tuyến tôi. Anh ta chào mọi người nhưng mắt thì nhìn tôi.

- Dạ, các em không dám chào anh ạ.... Tiếng cái Xuyên đáp trả. Nó cố tình kéo dài giọng.

Tất cả bọn cùng ồ lên cười thích thú. Nam ngồi cạnh chúng tôi hòa vào những câu chuyện không đầu không cuối. Công nhận anh chàng này lẻo mép thật đấy. Anh ta cứ liến thoắng cái miệng, chuyện gì cũng có thể

xen vào. Chúng tôi cứ thế bàn hết chuyện trên trời lại đến chuyện dưới đất. Thỉnh thoảng cả lũ lại cười ré lên. Chúng tôi đang góp phần khuếch trương, phá tan cái bầu không khí buồn tẻ ở nơi đây.

Tôi chợt có cảm giác nhột nhột. Đây là cảm giác giống y hệt hôm tôi chạm phải ánh mắt của anh ta, cái anh chàng “que củi” trong buổi phỏng vấn hôm đó. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Không có ai ngoài nhóm bọn tôi. Mà chỉ tưởng tượng vợ vẫn thôi! Tôi ngước lên nhìn bầu trời trong xanh, thở phào nhẹ nhõm. Tôi khẽ cười chính bản thân mình.

Đang lơ đãng ngắm quang cảnh xung quanh Nhà máy, tôi giật nảy người vì cái cốc vào đầu của ai đó. Quay mặt lại, tôi thấy anh Nam đang nhìn tôi cười cười.

- Hạ cánh xuống đất chưa? Anh Nam nói
- Cái anh này, cốc người ta đau thế! Tay xoa xoa đầu, tôi lầu bầu.
- Ai bảo em đang nói chuyện mà hồn bay tận đâu tận đâu?
- Kệ em! Ai nói cứ nói ai nghe cứ nghe.
- Anh mặc kệ nó. Nói chuyện với em được rồi. Tiếng cái Trâm xen ngang.
- Ủ, đúng rồi. Các người ra gốc cây đằng kia nói chuyện riêng luôn đi. Miễn tôi ra nhé! Tay tôi chỉ miệng tôi nói với giọng điệu đanh đá.

Anh Nam không nói gì chỉ nhìn tôi cười với vẻ nhẵn nhụi. Còn cái Trâm thì tỏ thái độ không thèm chấp. Nó lại quay sang rỉ rả tiếp câu chuyện với lũ con gái. Tôi đồng đành hất mặt nhìn sang chỗ khác. Tôi chúa ghét bị người khác làm cho hết hồn. Mỗi lần bị trêu chọc như vậy là tôi sẵn sàng trút sự cáu kỉnh sang “thủ phạm” một cách không thương tiếc. May ra có mỗi cái Hiền là trường hợp ngoại lệ và hình như cũng may ra chỉ có nó là chịu nổi tính nết thất thường của tôi. Anh Nam và cái Trâm có thể giận tôi vì phản ứng vừa rồi của tôi. Thế nhưng ai bảo họ đụng vào “tổ kiến lửa”? Bị kiến cắn là phải rồi!

Tôi lại tiếp tục thả hồn đi lang thang. Ánh mắt tôi lướt khắp nơi từ bãi cỏ, cây cối, hoa lá ra đến khu văn phòng rồi lại đậu lên khu vực dành cho phòng Sales. Bỗng tôi giật thót người. Lần này là giám đốc Vương. Tôi phải miễn cưỡng xếp anh chàng này vào bên cạnh cái Hiền, kẻ không bao giờ khiến tôi có thể nổi giận. Mà nói cho đúng thì tôi chẳng dám cáu kỉnh trong bất cứ trường hợp nào nếu “thủ phạm” là giám đốc Vương (hờ hờ, đầu óc đứa này vẫn còn minh mẫn đó!)

Anh ta đang đứng ở khung cửa sổ tầng hai nhìn xuống chỗ chúng tôi. Khoảng cách hơi xa nên tôi chẳng rõ cái nhìn đó ra sao? Liệu gã “que củi” có phát hiện ra là tôi đang nhìn gã không nhỉ? Tôi đưa mắt vội vàng nhìn tránh đi. Một lát sau không nén nổi tò mò, tôi kín đáo liếc về phía đó nhưng anh ta đã rời đi từ lúc nào rồi. Tôi chợt có linh cảm xấu. Có vẻ như điều gì đó không ổn sắp xảy ra!

- Nam! Tiếng gọi giật giọng của anh Chiến. Anh Chiến là giám sát tuyển của tôi và anh Nam. Cả bọn đều quay hết lại nhìn anh Chiến. Tin không tốt rồi. Tôi nhủ thầm.
- Cậu và các bạn này vào phòng ngay lập tức. Sếp đang cáu loạn lên kia kìa!

Bọn tôi lập tức đứng bật dậy đi theo anh Chiến vào thẳng phòng Kinh doanh mà không đứa nào dám ho he gì cả.

Giám đốc Vương đứng ngay giữa phòng, hai tay chống nạnh, mặt anh ta đỏ bừng và nhăn nhó. Tất cả mọi người đã ngồi yên lặng ở đó từ bao giờ. Chỉ có tiếng lộp cộp từ giày dép của lũ chúng tôi làm căn phòng ồn lên một chút. Chúng tôi đã ổn định chỗ ngồi. Vô tình tôi ngồi cạnh anh Nam.

Im lặng.

Căn phòng dường như không một tiếng động. Tôi cảm tưởng nếu có chú ruồi nào đi lạc thì chắc bọn tôi cũng có thể nghe rõ tiếng chú ta đập cánh.

- Tôi yêu cầu các bạn nhân viên mới ngồi yên trong phòng cho đến giờ về. Nếu các bạn thấy mình quá nhàn rồi thì nên phụ giúp các anh bán hàng soạn tiền cũng được. Từ nay tôi sẽ cảnh cáo bất cứ bạn nào bước chân ra chỗ bãi cỏ ngồi tán gẫu. Đây không phải là công viên! Giám đốc Vương nói liền một hơi không ngừng nghỉ. Dường như sếp lớn rất bức xúc về chuyện “buôn dưa” của bọn tôi.

Từ nãy đến giờ, tôi chả có đủ can đảm nhìn mặt sếp. Thấy anh ta như vậy là tôi đã phát khiếp lên rồi. Mà sao mọi người, từ các anh nhân viên bán hàng đến giám sát, ai cũng sợ anh ta quá vậy? Anh ta nói xong một lúc rồi mà cả căn phòng vẫn im lặng như tờ. Chả có ai lên tiếng thanh minh này nọ. Vừa nghĩ đến đây thì tôi thấy anh Nam ngo ngoáy. Có lẽ anh ấy muốn nói gì đó.

- Tôi xin có ý kiến. Anh Nam chậm rãi đứng lên.
- Xin mời. Giọng nói của Giám đốc Vương không một chút thiện cảm.
- Tôi có hai ý kiến. Thứ nhất, nhân viên đã xong công việc thì có thể ra ngoài. Thứ hai việc để các chị em giúp chúng tôi là không cần thiết vì công việc đêm tiền không nên nhiều người cùng làm...
- Cảm ơn cậu. Công ty tin tưởng giao cho tôi chức vụ giám đốc còn tôi thì tôi tin tưởng tôi không làm gì sai. Yêu cầu mọi người nghiêm túc thực hiện. Nếu ai chống đối thì có thể cầm đơn lên gặp tôi. Giọng nói của giám đốc Vương đầy vẻ gay gắt. Anh ta hẳn là bực tức lắm mới nói liên một hơi như vậy. Không biết về mặt của anh ta thì như thế nào khi cáu giận nhỉ?

Tò mò quá tôi quay đầu nhìn lên về phía giám đốc Vương. Ủi, hình như anh ta cũng đang nhìn về phía tôi. Tôi vội nhìn sang bên cạnh mình. Anh Nam ngồi bên phải. Bên này không có ai ngồi ngoài tôi. Vậy là anh ta đang nhìn về phía mình. Có lẽ từ nãy anh ta đã nhìn mình rồi. Tia nhìn của anh ta không giấu diếm về hẳn học. Cúi nhìn xuống bàn, tôi thấy mặt tôi nóng ran. Tim tôi nảy tung tung trong lồng ngực. Chân tay tôi run lẩy bẩy.

- Cậu Chiến theo tôi. Giám đốc Vương nói rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Tội nghiệp anh Chiến lúp xúp đằng sau. Anh Nam ngồi yên lặng trên ghế với vẻ mặt bất mãn. Cả phòng bắt đầu lao xao.

Một lúc sau mới thấy anh Chiến đi xuống với vẻ mặt chán nản. Anh nhìn anh Nam trách móc:

- Cậu im đi cho xong còn lắm chuyện. Đã biết tính sếp rồi còn cãi.
- Giờ sao? Nam hỏi với giọng bất cần đời.
- Đi mà lên hỏi sếp ấy? Anh Chiến gắt.
- Thì lên. Anh Nam oể oải đứng dậy và chậm chạp đi lên cầu thang.

Chả biết họ nói gì với nhau nhưng nhìn khuôn mặt của anh Nam là tôi đã đoán được ra sự chẳng lành đó là như thế nào. Đoán biết được một phần sự việc rồi nhưng tôi vẫn muốn chia sẻ với anh ấy. Tôi cố hỏi với vẻ mặt hết sức thông cảm:

- Sếp bảo sao hả anh?
- À, không việc gì đâu em? Chuyện bình thường ấy mà, em đừng quan tâm làm gì ệt. Tôi chả tin là không có vấn đề gì. Trong câu nói của anh Nam tôi thấy có điều gì đó hoàn toàn chẳng bình thường tẹo nào. Và giọng điệu của anh Nam như thể bảo tôi chính là người cần phải quan tâm đến việc đó.

Hôm sau, anh Nam bị đổi sang tuyến khác. Thì ra đây chính là cái “không việc gì” mà anh ấy bảo tôi đừng quan tâm!?

5. Axon - Chương 05

Chương 5: Quán Café Hạ Nhỏ

Chặt vật lau chùi rồi sắp xếp những sản phẩm của Công ty vào đúng chỗ theo quy định, tôi thấy mỗi nhừ chân. Nóng quá! Mùa thu của tôi sao mà đông đảo thế? Tôi gỡ chiếc mũ ra phe phẩy cổ xua đuổi cái nóng đang hừng hực lên trong người. Cổ họng tôi khô rát. Khát.

Tôi quay ra chỗ quầy bán hàng nói với chị chủ cửa hàng:

- Chị ơi, cho em một cốc nước cam như mọi khi nhé. Mọi khi của tôi đó là nước cam pha với đường, nhiều đá và nhất định phải bỏ thêm một chút muối. (Nếu không quen với vị lờ lợ thì bạn chờ đợi đợt thử nhá!^^)
- Ủ, ra bàn ngồi nghỉ đi em. Chị chủ cười niềm nở.

Chắc chị ta mừng vì lại tiêu thụ được một cốc nước và một số bím bím chứ gì? Lần nào đến đây mà tôi chả mất một hai chục nghìn với bà ấy. Công việc của chúng tôi muốn làm được không khó nhưng cũng chả phải dễ. Vì là nhân viên chăm sóc khách hàng nên nhiệm vụ chính của chúng tôi là phải làm sao cho khách hàng hài lòng và đưa được vẻ hấp dẫn của sản phẩm vào tầm ngắm của các vị Thượng Đế. Và cũng vì mối quan hệ có qua, có lại nên bọn tôi phải bám bụng tiêu tiền. Đôi khi cũng phải chịu khó làm khách hàng “bất đắc dĩ” của một số vị chủ cửa hàng khó tính. Chị này là một trong những vị như vậy. Thí dụ như cùng trong một buổi sáng nhé. Lúc đầu, chị ta niềm nở chào hỏi tôi cứ như thể tôi là khách quý. Ấy vậy mà sau khi tôi sắp xếp lại các sản phẩm của Công ty tại cửa hàng là coi như tôi được bà chủ tặng cho cả bộ mặt sưng sía. Tính tình của chị ta thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết.

- Nước cam của em đây. Chị chủ don đả.

- Vâng, cảm ơn chị.

- Em thường xuyên ghé qua đây với chị nhé. Lúc nào cũng được em ạ. Chị bận thì ngồi chơi còn rảnh thì hai chị em ta buôn chuyện, em nhỉ?

- Dạ, vâng ạ. Tôi đáp và cười xã giao.

Thường xuyên qua chỗ chị để em cuối tháng “treo niêu” luôn à? Lương của em đâu có cao gì đâu cơ chứ? Nếu chỉ để tán gẫu vớ vẩn thì em có một lũ bạn rồi chị ơi. Tán với chúng nó vừa vui vừa chả tốn một đồng nào. Tôi nghĩ thầm.

- Chào cô bé.

Tôi ngẩng đầu lên. Gớm, hết cả hồn! Tưởng ai hóa ra là anh chàng béo ịch, nhân viên bán hàng mới của tuyến tôi. Gọi là mới với tuyến của tôi thôi chứ anh chàng này vào làm trước tôi khá lâu rồi. Đương nhiên, anh ta được điều sang từ tuyến khác. Anh ta tên là Phú. Bọn chúng tôi hay gọi đùa là Trư Bát Phú hay còn gọi là Phú “Lão Trư”. Gọi như thế chả sai chút nào. Anh chàng đã béo lại còn để đầu đinh nom chả khác bác ỉn nhà ta là mấy. Lão “que củi” kia nghĩ gì mà lại đổi chàng hotboy Nam “phủi” bằng một gã xấu thế không biết??? Việc phân công ai đi làm ở đâu chả phải giám đốc có quyền can thiệp vào hay sao?

- Em chào anh. Tôi đáp lại lời chào của Phú “lão Trư” và cố nặn ra nụ cười thân thiện.

- Chào em. Hehe...Đi làm gần chục hôm rồi mới được hân hạnh gặp em. Anh ta nói với vẻ châm biếm.

Hứ, ngày nào chả gặp nhau ở Nhà máy còn lắm chuyện. Muốn gì đây? Nghĩ vậy nhưng tôi cười hiền:

- Có lẽ em chưa có duyên để hân hạnh được tiếp chuyện với anh thì đúng hơn.

- Anh đùa vậy thôi. Công việc của ai người nấy làm. Phải không em? Anh ta nháy nháy mắt.

- Dạ... Tôi cười cho qua chuyện nhưng chỉ ước ao mình có thể đấm một cái ắt hẳn chuyển hệ sang kiểu mắt chó Bull hoặc chí ít thì chúng cũng hết nhấp nháy (Grừhhh!)

Quả thực là lão Trư đó chuyển sang làm tuyến này thay anh Nam đã được hơn một tuần rồi. Vậy mà đây là lần đầu tiên chúng tôi đụng độ ở trên tuyến. Có thể là lúc tôi vừa đi cũng là khi anh ta đến hoặc ngược lại.

Thú thật tôi đi làm chính thức ở trên tuyến cả sáng và chiều cộng lại may ra thì được 5 tiếng. Hàng ngày, bọn tôi đã mất 2 tiếng đi lại trên ô tô còn 1 tiếng thì nghỉ trưa. Công việc ngày nào cũng vậy mà địa điểm lại ở ngay gần nhà nên tôi cũng hay lên về nhà đánh một giấc vào buổi trưa. Có hôm tôi ngủ hơi quá đà thức dậy thì đã xế chiều may mà còn kịp ra đón ô tô xuống Nhà máy.

Tuy nhiên, tôi luôn luôn hoàn thành tốt công việc của mình. Từ hôm đầu tiên đi làm đến giờ tuyến tôi phụ trách luôn là một trong các tuyến đứng đầu về trưng bày sản phẩm đạt tiêu chuẩn. Chắc nhờ có vậy mà việc tôi trốn về nhà ngủ trưa không bị ai xăm soi hay phát hiện. Tự dưng hôm nay bị một gã đụng đến vấn đề hết sức có... vấn đề của tôi, tôi thấy mình như bị kẻ khác tóm vào gáy khi đang làm việc gì xấu vậy.

Đứng bật dậy, tôi đi ra trả tiền cốc nước và chào anh ta rồi đi thẳng. Vừa ra đến ngoài cửa tôi đụng luôn anh Chiến.

- Em chào anh Chiến. Tôi thấy mình bỗng ngoan...dễ sợ!

- Chào em. Hôm nay đi làm vất vả không?

- Cảm ơn anh. Ngày nào mà chả như nhau hả anh? Tôi cười hiền lành.

- Thế à? Miệng hỏi nhưng anh Chiến nhìn tôi với ánh mắt dò xét. Trong ánh mắt anh giám sát có pha lẫn cái gì đó rất lạ mà tôi không thể gọi tên. Nhưng có điều tôi chắc chắn là nó chả mang lại cho tôi điều gì đáng gọi là tốt đẹp cả. Tôi không đoán nổi chuyện gì chỉ thấy bất an. Lầm nhăm trong đầu, tôi điểm lại lịch trình làm việc của mình trong ngày.

Kể cả nơi này thì tôi đã đi gần hết các địa chỉ có trong lịch làm việc. Chỉ còn mỗi một nơi do nằm gần chỗ đón xe ô tô nên tôi dự định sẽ ghé qua trên đường về cho tiện. Về phần công việc, tôi đã thực hiện khá là chu đáo và chuẩn xác theo đúng tiêu chuẩn. Sao bỗng dưng hôm nay lại thấy anh Chiến ghé thăm nhỉ? Từ lúc tôi nhận tuyển đến giờ tôi chỉ nhìn thấy anh ấy duy nhất có một lần. Lần đó tôi đi ngược chiều với anh Chiến. Chả biết anh có nhìn thấy tôi không mà anh ấy chỉ phóng xe vèo qua thôi. Tôi hiểu công việc của giám sát là gì hay ít nhất thì cũng biết đại khái dựa trên ý nghĩa của từ “giám sát”. Việc có giám sát ghé thăm lúc đang làm việc chắc chắn không phải là tin lành. Vì nếu cần đánh giá thì họ sẽ thực hiện sau khi nhân viên đi khỏi, tôi nghĩ thế.

Anh Chiến dường như đọc được câu hỏi trong mắt tôi. Anh nói:

- Em quay lại ngay nhà số 119 đường... nhé.

- Quán Café “Hạ nhố” phải không ạ? Sao hả anh? Tôi ngạc nhiên.

- Anh vừa kiểm tra ở đó thấy không ổn lắm. Anh Chiến nghiêm giọng.

- Sao lại thế được nhỉ? Tôi thắc mắc.

- Em qua ngay đi. Khẩn trương lên không thì muộn xe bây giờ! Câu nói của anh Chiến như một mệnh lệnh.

Tôi chỉ kịp đáp “Vâng ạ” rồi chạy như bay ra chỗ chiếc xe máy. Ngồi chung trên xe với tôi là ngỗng ngang những lo lắng. Tôi chỉ mong mình đến đó thật nhanh.

Dừng xe một cách cẩn thận, tôi hấp tấp bước vào trong quán. Lúc này quán Café vắng người, bốn bề chỉ có bàn và ghế chờ lơ ngơ lại tôi. Đưa mắt nhìn nhanh về chỗ trưng bày sản phẩm của Công ty, tôi thấy nhẹ nhõm vì mọi thứ vẫn y như lúc tôi rời khỏi cách đây một tiếng.

- Sao phải quay lại thế em? Chị chủ quán vừa đi ra vừa hỏi tôi.

- Dạ...em...tôi cố gắng nghĩ thật nhanh một lý do hợp lý. Thôi nói đại là mình quên cái gì đó và đang đi tìm vậy, tôi quyết định – Em quên cái mũ chị ạ. Chị có nhìn thấy em vứt nó ở đâu không?

Chị chủ quán nhìn tôi với một vẻ mặt ngạc nhiên tột độ. Một lát sau, chị phá lên cười. Nhìn chị ấy cười cười nói nói và tay chỉ chỗ về phía mình, tôi lại càng ngơ ngẩn hơn. Chẳng thể hiểu nổi bà ấy muốn nói gì. Tôi ngao ngán:

- Chị cười gì đấy?

Chị chủ quán vẫn chưa dừng lại được. Phải mất một lúc, chị ta mới ngớt cơn phấn khích. Tôi kiên nhẫn quan sát chị ta chùi quẹt nước mắt rồi tiếp tục hỏi:

- Sao chị lại cười?

- Cái...hihihi...cái mũ nó...ở trên đầu em ấy!

Đưa tay sờ lên đầu, giờ thì lại đến lượt tôi cười. (Ui, mình đoảng quá! nói dối cũng không xong. hic)

- Chị cho em xin một cốc nước cam nhé. Tôi đành ngồi xuống ghế và chờ đợi (khổ thân tôi! cốc nước khi này vẫn chưa kịp tiêu hóa)

- Vẫn như mọi khi hả? Chị chủ quán nhìn tôi với ánh mắt ...thông cảm. Tôi không thích như vậy đâu. Ngại quá! (lần đầu tiên nói dối bị phát hiện ...ngay tại trận!)

Chị chủ quán đi khuất. Tôi băng khuâng ngẩng nhìn khung cảnh bình yên trong thoáng chốc.

Quán Café này nằm ở vị trí rất thuận lợi. Nó tọa lạc ngay cuối con đường rợp bóng cây râm mát. Phố vắng xe cộ nhưng không thưa người vì trên con phố có một câu lạc bộ thể thao và bơi lội. Khu vực này đương nhiên trở thành nơi hẹn hò, tụ tập của giới thanh niên. Và đương nhiên quán Café “Hạ nhớ” được khai sinh cũng như bao quán giải khát khác nằm trên trục đường.

Vì nằm ở cuối con đường và ngay cạnh một vườn hoa nhỏ nên quán “Hạ nhớ” rất thu hút khách. Đặc biệt là buổi chiều tối. “Hạ nhớ” mang một nét đẹp mộc mạc lại quyến rũ mà cũng thật là đáng nhớ. Trước cửa quán là sự kết hợp nhuần nhuyễn của các màu tím hồng của ti-gôn, vàng cam của lan tiêu và trắng của hoa giấy. Tường của quán ốp bằng tre trúc. Chúng được đan vào nhau như hàng rào. Một nét đẹp bình dị của thôn quê. Bên ngoài là vậy trong quán lại càng ấn tượng. Kiểu cách trang trí vừa dân dã vừa sang trọng, vừa gần gũi với thiên nhiên vừa xa lạ, độc đáo. Người thiết kế quả là có con mắt nghệ thuật đầy sáng tạo.

Có tiếng bánh xe lạo xạo lăn bánh chậm chậm và dừng ở trước cửa quán. Một cái xe trông rất quen đố xịch ngay cạnh vỉa hè. Tôi nhìn ra với vẻ ngỡ ngàng không che giấu.

Giám đốc Vương. Anh ta sao lại đến đây?

Đóng sập cửa xe, anh chàng “que củi” đứng đĩnh đi vào. Tôi đứng bật dậy khỏi ghế. Tôi không run, không sợ gì cả nhưng quả thật tôi rất bối rối. Rõ ràng là tôi đâu có trốn việc mà gặp sếp, tôi cứ thấy như mình đang làm điều gì đó sai ấy. Tôi cứ nhìn chằm chằm vào mỗi bước chân anh ta mà quên mất thủ tục chào hỏi thường phải có.

- Công việc xong chưa cô bé?

- Dạ, em làm xong rồi ạ. Tôi trả lời như cái máy.

- Em ngồi đi. Anh ta nói rồi tự tay kéo ình một chiếc ghế và thản nhiên ngồi xuống.

- Vâng ạ. Trả lời vậy nhưng tôi vẫn đứng im không nhúc nhích. Đây là lần thứ hai tôi trực tiếp đối thoại với anh ta kể từ sau hôm phỏng vấn. Không thể diễn tả được hết cảm xúc của tôi lúc này. Đó là một mớ hỗn tạp các cảm xúc bị xáo trộn. Một chút lo lắng. Một chút ngạc nhiên. Một chút tò mò... Tất cả như một mớ bong bong khiến tôi không còn biết mình nên làm gì cho phù hợp.

- Ngồi xuống đi, bé! Tiếng anh ta vang lên đột ngột. Lời nói nhẹ nhàng mà dứt khoát lôi tôi thoát ra khỏi sự lúng túng và quãng tôi trở về thực tế.

Cúi gằm mặt lập tức tôi ngồi xuống. Lúc này đặt tôi cạnh con robot chắc có lẽ người ta chẳng phân biệt được đâu là con người. Bất giác tôi phì cười vì sự so sánh của mình.

- Cười gì đó, cô bé? Anh chàng hỏi và tay rút điều thuốc gắn lên môi.

- Dạ...không ạ. Tôi đưa tay che miệng.

- À, em cười cái “không ạ” phải không? Đưa bật lửa châm điều thuốc và anh ta hỏi tôi.

- Dạ... không ạ. Không biết nên chống chế thế nào tôi đành lặp lại.

Phả một ngụm khói, anh ta nhếch môi cười và...chăm chú nhìn tôi. Ánh mắt này không bình thường chút nào. Tôi chỉ kịp phát hiện ra điều khác lạ đó và đưa mắt nhìn vội sang chỗ khác. (!?)

- Nhà bé ở phố ... à?

- Ô, sao giám đốc biết ạ?

- Hôm đó bé nói còn gì! Cái hôm phỏng vấn đó. Anh ta nhắc.

- À, vâng... đúng rồi ạ. Tôi lúng túng.

- Số nhà bao nhiêu thế?

- Dạ, số... 54 ạ. Tôi rụt rè.

- Ô, thế thì gần nhà anh. Chúng ta là hàng xóm. Anh ta thốt lên với vẻ mặt vui mừng. Tôi chỉ cười thay cho câu trả lời vì thật sự tôi cũng chả biết nói gì.

- Anh biết nhà em rồi. Mai anh đi công tác. Khi nào về anh sẽ mang quà đến cho em.

Anh đi công tác thì có liên quan đến tôi à? Tôi nghĩ thầm trong bụng nhưng mà nếu không nói gì cả tôi thấy cũng hơi kỳ kỳ nên tôi cố tỏ vẻ quan tâm:

- Giám đốc đi công tác có lâu không ạ?

- Vài ba tháng. Anh ta đáp.

- Ôi, đi lâu vậy cơ à? Tôi thốt lên và ngay lập tức nhận ra mình vô duyên chưa từng thấy. Mặc mớ gì mà than vãn chứ? Anh ta đi ba tháng chứ ba năm cũng chẳng ảnh hưởng quái gì đến tôi. (!)

Anh chàng “que củi” không nói gì. Anh ta chỉ khẽ cười và lại đưa điều thuốc lên môi. Anh ta hơi ngửa đầu ra sau nhả khói thuốc nhưng mắt vẫn không thôi nhìn tôi.

Im lặng bao trùm không gian.

Tôi bẻ mấy ngón tay. Hết ngón này tôi bẻ sang ngón khác. Chừng đã bẻ hết các ngón đang chẳng biết làm thế nào để đứng lên thì tôi thấy chị chủ quán bưng khay nước ra.

- Vương đấy à? Sao hôm nay lại ghé chỗ chị thế này? Chị chủ quán có vẻ phấn khởi trông thấy.

- Chào chị. Ghé qua thăm bà chị định hỏi vay ít tiền đây? Anh chàng nhún nhử.

- Ủi, cậu cứ nói đùa. Cậu chả cho chị vay thì thôi chứ.

Hai người đối đáp có vẻ sôi nổi và thân mật như thể họ đã quen như vậy từ rất lâu rồi. Mừng quá! Tôi liền đứng dậy đi về phía chỗ cái tủ ở gần quầy bar giả vờ ngắm nghía. Đứng đây một lúc và chuồn thôi, tôi định bụng như thế.

Phía đằng kia, hai người họ vẫn đang rôm rả truyện trò. Tôi nhìn ra ngoài trời. Bên ngoài trời vẫn nắng nhưng cái nắng có vẻ nhạt hơn rồi. Tôi đưa tay nhìn đồng hồ, chỉ còn khoảng hơn 20 phút nữa là đến giờ ô tô đón. Có vẻ như đã đến lúc tôi nên rời khỏi đây...

- Cậu xem giúp cho chị cái tủ luôn cái.

Tiếng chị chủ quán nói ngay bên cạnh làm tôi giật mình. Xoay người lại tôi càng hoảng hốt khi thấy giám đốc Vương cũng đứng ngay sau lưng. Anh ta đứng gần tôi đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta khẽ chạm vào nong nóng sau gáy tôi. Anh ta đang nhìn chăm chăm vào tôi. Biết là tôi đã ngoảnh lại, anh ta cũng chẳng thèm hướng ánh mắt ra khỏi khuôn mặt tôi. Lần đầu tiên bị người khác giới “chiếu tướng” với cự ly gần đến vậy nên tôi không khỏi bối rối. Tôi thực sự choáng váng. Tôi thấy mình như Từ Hải. Chết sững. Chân tay cứng đơ. Lúc này, chỉ có một điều ở tôi khác với bộ dạng của chàng Từ là con tim tôi đang đập gấp gáp. Nhận ra cái nhìn đầy vẻ mất bình tĩnh của tôi, giám đốc Vương mới chịu đưa ánh mắt ra chỗ khác. Rồi anh ta tiến đến sát cái tủ lạnh và cúi xuống bắt đầu ngó nghiêng nó. Anh ta mở cửa ra lại đóng vào. Mở phần bên dưới của chiếc tủ, anh chàng lui cui làm gì đó một lúc.

Ngạc nhiên thật! Một anh chàng đầy uy lực, một công tử ngạo mạn là vậy mà ra vẻ như một thợ kỹ thuật chuyên nghiệp thì dường như không hợp lắm. Trông anh ta loay hoay cứ như “thợ vụng đi tìm kim” ấy. Tôi lúc này đã thấy bình thường trở lại. Và ý nghĩ khôi hài hiện rõ trong đầu tôi. Phải trả thù tia nhìn “bắt nạt” kia của anh ta mới được.

Chẳng thể kìm nén được những ý nghĩ đang bật ra thành tiếng, tôi hỏi chị chủ quán:

- Nhà có búa không chị?

- Hả? Búa để em làm gì? Chị quay sang nhìn tôi lạ lẫm. Cả anh chàng “que củi” kia cũng quay sang nhìn tôi với vẻ mặt biết-chết-liền.

- Thì cho sếp Vương mượn để ...sửa tủ. Tôi từng từng trả lời.

Sau một lúc ngó người ra, chị chủ quán ré lên cười thích thú. Anh chàng “que củi” vụt đứng lên nhìn sang tôi cười rất chi là...bẽn lẽn. (oài, chưa bao giờ thấy “que củi” cute đến vậy) Anh ta phủi tay, miệng vẫn tùm tùm nụ cười. Nụ cười của cậu học trò bị phát hiện ra một...tội lỗi đáng yêu. (hehe...biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà...a lô. Gọi mấy thợ kỹ thuật đến thì 1 chứ 10 tú cứ gọi là ô kê con gà...quay. Hoho...) Thấy hai người họ có vẻ mãi cười mà không để ý đến mình nữa, tôi lấy điện thoại ra xem giờ. Ui, thôi chết! Đã hết giờ làm việc rồi! Mình phải nhanh lên mới kịp đón xe. Cơ hội tốt để tránh sếp đã đến. Chuồn thôi. Tôi nhanh chóng quyết định.

- Chào anh chị. Em đi đây ạ. Tôi chào và bước thật nhanh ra khỏi quán.

- Bé! Em đợi anh chút. Giám đốc Vương gọi với theo.

Nữa rồi. Vụ gì đây? Thật sự là tôi rất thuộc câu “Tránh voi chả xấu mặt nào” và đang áp dụng triệt để mà xem ra thất bại thảm hại (chàng...voi này chả chịu cho tôi tránh!)

- Dạ... giám đốc gọi gì em ạ? Tôi quay lại hỏi.

- Lên xe anh đưa về nhà máy.

Anh ta nói và nhìn thẳng vào mắt tôi. Câu nói như ra lệnh. Ghét! Xe của anh, anh đi mà lên. Cơ mà tôi chỉ dám lầu bầu trong ý nghĩ. Chưa kịp trả lời thì anh chàng nói luôn:

- Xe của em cứ để đây. Yên tâm đi.

- Dạ, thôi. Em cảm ơn. Em đi xe kia được rồi ạ. Tất nhiên là tôi từ chối.

- Đừng ngại. Đàng nào anh cũng phải xuống nhà máy.

- Dạ, thôi. Giám đốc cứ để em đi cùng mọi người ạ.

- Tiện đường thì đi cùng. Em ngại gì? Anh ta hơi nhăn mặt.

- Cảm ơn giám đốc. Giám đốc cứ đối xử với em như mọi người là được rồi ạ. Tôi nhả nhận. Nói rồi tôi dứt khoát đi về hướng chiếc xe máy của mình chẳng chút hối tiếc. Tôi khẽ mỉm cười. Tôi bỏ lại sau lưng một anh chàng đẹp trai đang đứng chống nạnh ở giữa đường với vẻ mặt hết sức cau có (Cái này có tính là kiêu không?)

Tại sao tôi lại đi cùng anh ta chứ? Tôi biết sẽ không phải một mình tôi muốn có câu trả lời. Dĩ nhiên tôi chẳng mong mình là trung tâm của mọi lời đồn đại. Nhưng có một điều tôi chắc chắn không biết là sẽ có chuyện gì xảy đến với tôi khi từ chối lời mời của giám đốc Vương?

6. Axon - Chương 06

Chương 6: Cảnh cáo lần thứ hai

Tôi cố gắng lấy tay banh mắt và nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ. Một lúc sau con mắt của tôi mới chịu đứng yên và phân tích dữ liệu mà nó vừa nhập vào.

Bây giờ...là ...7 giờ 15 phút. Nó oẽ oải phản hồi kết quả cho tôi.

Ôi trời ơi! Giờ này đáng nhẽ ra tôi phải đang ngồi trên xe ô tô rồi. Không hiểu sao tôi vẫn còn đủ bình tĩnh nằm đây để nhòm cái đồng hồ cơ chứ.

Tôi bật dậy thật nhanh và nhảy ra khỏi giường. Đầu óc tôi làm sao ấy? Ngần ngơ mất một vài tích tắc tôi mới nhớ ra phải làm gì trước. Đánh răng và rửa mặt. Tôi chạy vào toilet.

Vốc một vốc nước lên mặt tôi vừa rửa vừa thắc mắc. Quái lạ, sao cả cái đồng hồ lẫn chiếc điện thoại đều không thấy chúng kêu nhỉ? Hay là hôm nay chúng đua nhau biểu tình tôi đây? Mà mẹ đâu rồi? Mọi khi mẹ vẫn là người có uy lực nhất trong việc dựng tôi dậy cơ mà?

Nhớ ra rồi! Tối hôm qua lúc tôi còn đang mải bù khú ở đám tiệc sinh nhật của con nhỏ Quỳnh thì ba mẹ tôi ra sân bay để vào miền Nam. Hình như tôi có nghe mẹ dặn dò là ba mẹ và bác cả đi Sài Gòn khoảng một tuần để giải quyết vụ đất đai sao đó. Nhà chỉ còn hai chị em. Tôi mà không tự lo dậy cho đúng giờ thì tình trạng như này còn kéo dài cho đến khi mẹ về. Chẳng trông mong gì vào cái thằng kia. Nó yên tâm vì không phải đi học buổi sáng nên ngủ cho đầy mắt. Thực ra sáng nào nó cũng dậy rất sớm, chạy bộ một vòng rồi lại leo lên giường ngủ tiếp. Thề thốt cái kiểu gì không biết?

Đi vào phòng, tôi đứng rất lâu trước tủ quần áo. Chẳng phải không biết chọn ình bộ nào để mặc mà tôi đang nghĩ cách nói thế nào với anh Chiến để khỏi phải tự tức đến Nhà máy.

Báo là mình ốm chẳng? Phải có giấy ốm của bác sĩ, có dấu của bệnh viện nhì nhằng quá. Dẹp.

Hay báo là mình bị ...ngã xe!? Chắc phải có dẫn chứng rồi! Mình mẩy xây xát, quần thùng đầu gối, tóc tai bờm xờm...Ôi, khiếp quá! Tôi chả dám đâu. Làm thế nào để hóa trang được như vậy chứ? Có lẽ tự mình đâm vào cột điện để tạo hiện trường? Ghê quá đi. Cho qua cái lý do này luôn.

Tôi lúi trong tủ ra bộ quần áo. Mặc vào người xong xuôi tôi vẫn chưa nghĩ ra cách để...nói dối. Cố lên nào, Hân. Mà là siêu cao thủ về môn này mà. Hồi tôi còn đi học tôi có “tài” nói dối không hề đỏ mặt và quay bài chẳng hề ngượng tay.

Dẫn chứng là có một lần, rõ ràng là cô giáo trông thi đã nhìn thấy tôi có hiện tượng quay cốp và để ý tôi. Bọn cùng lớp chúng nó đều trông thấy và lo lắng, nhắc nhở tôi. Vậy mà con nhỏ vẫn toe toét lại còn ...giữ nguyên tư thế. Cô giáo đi qua chỗ tôi rồi đột ngột quay ngoắt lại đến bên tôi gõ nhẹ vào tay tôi. Cô yêu cầu tôi xòe tay ra. Tất nhiên, trong tay tôi chẳng có gì cả. Tôi ngược nhìn với bộ mặt ngây thơ, vô...số tội. Cô giáo lắc đầu bỏ đi còn lũ bạn tôi thì ngơ ngác.

Tôi đã kịp cho “phao” vào túi áo bằng một cử chỉ rất nhanh và chính xác. May mà cô giám thị không lục soát người tôi. Nếu không thì...

Tôi khẽ cười vì kỷ niệm của một thời áo trắng đột ngột sống dậy. Nhanh thật, mới đó mà đã là ký ức. Tôi đã rũ bỏ chiếc áo học trò để nhanh chóng trở thành một cô nhân viên... Nghĩ tới đây, tôi giật mình vì lý do chưa kịp bịa để báo cáo. Làm thế nào bây giờ? Tôi nên nói gì đây?

Mẹ ơi, mẹ còn đi vắng con còn khổ. Tôi thất thểu đi ra khỏi phòng. Bước xuống chân cầu thang, đứng tần ngần bên chiếc tủ giày một lúc tôi vẫn chưa nghĩ ra lý do. Chán nản tôi đưa mắt nhìn cái xe máy. Ba đi vắng rồi, ai dắt xe hộ tôi đây. Nhìn cái xe to ụnh sao mà tôi thấy nản thế? A, đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ, một lý do cực kỳ hợp lý. Quyết định nhanh chóng, tôi bấm điện thoại tìm số của anh giám sát.

Lần hồi một lúc, tôi không tìm thấy số của anh Chiến. Giậm chân một cách bực bội, tôi cau có. Trời ạ, tôi muốn đánh tôi quá. (hì, nghĩ thế thôi! Sao phải đánh mình chứ? Điên à?)

Tôi đoảng hết chỗ nói. Gọi là đoảng cũng không đúng mà là ngang bướng thì đúng hơn. Cái Hiền có lần nó đã nhắc tôi về việc này. Nó không những xin số điện thoại của giám sát, nhân viên bán hàng tuyển nó mà còn ghi lại cả số điện thoại của Công ty, phòng bán hàng, chị thư ký phòng bán hàng...Vậy mà tôi nhất quyết không nghe lời nó. “Có việc gì cần tao nhờ mày là được rồi” tôi bảo cái Hiền thế. Tôi lý sự nào là việc gì phải ghi nhiều số điện thoại cho chặt bộ nhớ của máy? Rồi ngày nào cũng đi đến Nhà máy bằng ô tô thì không cần thiết phải làm vậy... Nói chung, tôi ỷ lại vào cái Hiền từ hồi còn nhỏ cơ, quen rồi!

Bấm số của cái Hiền, tôi chờ đợi.

- Alô. Hiền cất tiếng.

- Tao đây. Mày nhắn cho tao số của anh Chiến nhé. Tôi nói nhanh.

- Mày đang ở đâu thế? Hôm nay mày nghỉ à? Cái Hiền hỏi

- Cho tao số của anh Chiến. Tôi không trả lời mà nhắc lại.

- Tao làm gì có số của anh ấy? Cái Hiền hơi câu
- Cái con này! Thì hỏi giúp rồi nhắn cho tao. Tôi cũng bực bội.
- Hỏi ai bây giờ? Cái Hiền dịu giọng.
- Câu giờ thế không biết! Hỏi ai mà chẳng được. Hỏi luôn ông ấy đi. Tôi gắt gỏng.
- Okay. Tao sẽ nhắn lại ngay. Chỉ chờ có thế, tôi dập máy. Giờ thì yên tâm ngồi nhắm lại kịch bản rồi, tôi nghĩ thầm.

Một lát sau, tôi bấm số của anh Chiến.

- Alô. Tiếng anh Chiến vang lên.
- Đã chuẩn bị trước mà tôi vẫn giật nảy mình. Tôi quên mất mình định nói gì nên im lặng.
- Alô, ai đấy? Anh Chiến hỏi có vẻ sốt ruột.
- Dạ...em ạ. Tôi run rẩy.
- Em là ai?
- Dạ, em là Hân ạ. Tôi lấy lại bình tĩnh và trả lời rành rọt.
- Sao thế em? Sao lại gọi điện cho anh? Em không đi làm à? Anh Chiến hỏi dồn.
- Dạ, em... xe của em bị xịt lốp ạ. Em xin phép không đến Nhà máy sáng nay mà ra tuyến luôn được không ạ? Tôi cũng nói luôn một mạch.
- Thế à? Anh Chiến hỏi rồi im một lúc, dường như anh đang suy nghĩ.
- Có được không hả anh? Tôi rụt rè.
- Ủ, nhưng em phải ra tuyến ngay đấy nhé. Lát nữa anh sẽ qua chỗ em.
- Vâng ạ
- À, Hân này, chờ chút. Trong một lát, tôi không nghe thấy tiếng của Anh Chiến. Anh ta hình như bận nói gì với ai đó. Rồi anh Chiến tiếp tục nói:
- Alô, Hân à.
- Dạ, em vẫn đang nghe ạ.
- Nhớ là chiều nay em phải đến Nhà máy. Anh Chiến ra điều kiện.

Lại gặp ông này câu giờ của mình. Tôi ầm ức nhưng trả lời một cách lễ phép có thừa “ Dạ, vâng ạ”

Bây giờ thì yên tâm rồi. Đi ăn sáng cái đã nhỉ. Tôi sung sướng tự tay dắt xe xuống đường mà chẳng cảm thấy khó nhọc chút nào.

Ăn sáng xong tôi loang quanh mãi trên mấy khu phố thuộc địa bàn của mình mà chẳng dám vào cửa hàng nào. Sáng sớm ngày ra, đến “ám ảnh” hàng quán nhà người ta bị chủ cửa hàng đuổi khéo là cái chắc. Bình thường thì cũng phải đến hơn 9 giờ sáng tôi mới bắt tay vào công việc của mình. Bây giờ mới có 8 giờ 7 phút. Còn sớm chán! Kiếm một quán vắng ngồi “giết” thời gian vậy. Tôi nghĩ bụng và tấp xe vào một quán Café bên kia đường.

Sau khi gọi nước ỉnh, tôi chọn một góc khuất và ngồi xuống. Hôm nay đã là ngày thứ tư kể từ hôm gặp giám đốc Vương tại quán “Hạ Nhó”. Ngày hôm đó từ chối lời mời của anh ta xong, tôi cũng run lẩy. Anh chàng này chắc không dễ gì bỏ qua cho tôi đâu. Đêm hôm đó tôi cứ trằn trọc mãi không ngủ được chỉ vì ánh mắt của anh ta. Có một ít nài nỉ, một ít hăm dọa, một ít tức giận và tràn trề thất vọng trong ánh mắt anh chàng mà tôi kịp nhận ra khi quay người bỏ đi.

Sáng hôm sau thì tôi biết tin anh chàng “que củi” không đến Nhà máy. Anh ta đi công tác. Tôi nghe người ta nói vậy. Tôi đã hoài công lo lắng. Ít nhất là cũng phải vài tháng nữa mới gặp lại, lúc đó chắc gì anh ta đã còn nhớ. Tôi chẳng tin anh chàng lại thù dai đến vậy.

Tuy nhiên, mấy hôm nay việc anh Chiến cứ đi kè kè theo tôi trên tuyến suốt cả ngày làm tôi thấy hơi lạ. Giám sát thì phải đi kiểm tra nhân viên rồi. Nhưng chả lẽ cứ giám sát liên tục như vậy sao?

Anh chàng giám sát đi theo tôi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Trong lúc tôi hì hục làm việc thì anh ta nói chuyện hoặc ghi ghi chép chép gì đó, không nữa thì gọi điện... Trưa đến tôi tưởng là thoát được khỏi thì anh ta đề nghị tôi đi ăn trưa cùng. Chắc là muốn giám sát cả tình hình ăn uống của tôi luôn?!

Tình trạng đó cứ tiếp diễn suốt cả mấy ngày trời khiến tôi thấy chán và mệt mỏi. Quen được làm việc tự do, quen được về nhà ăn trưa, quen được ngủ trưa nên tôi không thể quen được với việc giám sát của anh Chiến. Thêm vào tôi qua đi sinh nhật cái Quỳnh vì mãi chơi nên tôi về muộn. Hậu quả là thế này đây. Sáng sớm đã bày đặt đi ngồi quán-uống café mà nghe tái tê hết cả người.(!)

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính. Trên con đường dòng người tấp nập qua lại. Người đi xe, kẻ đi bộ. Ai cũng vội vàng, hối hả và bon chen. Mỗi khuôn mặt là một cuộc đời, một tính cách riêng biệt. Cái anh chàng đang xách cái cặp táp kia chắc không phải là giám đốc thì cũng là trưởng phòng - mặt anh ta nghiêm như đang chào cờ vậy. Chị ngồi trên xe máy điệu dàng với chiếc váy ngắn đó chắc là thư ký hoặc trợ lý rồi - chân dài đến thế cơ mà. Bác trai đang thông thả đạp xe chắc có lẽ là đã nghỉ hưu-khuôn mặt không có dấu hiệu của sự phiền muộn...

Cuộc đời cứ như đại dương mãi miết trôi, mãi miết những cơn thủy triều dâng lên hạ xuống. Số phận con người hệt như những con thuyền. Bình yên nếu như may mắn ra khơi không gặp sóng to gió cả. Tả tơi nếu bất thành linh chạm trán với giông tố, bão bùng. Con thuyền nhỏ bé của tôi sẽ đưa tôi tới bến bờ nào đây? Người ta bảo “thân con gái như hạt mưa sa” tôi hiểu lắm chứ. Đúng là người xưa không nói sai bao giờ. Mọi câu tục ngữ đều đã được đúc kết từ những kinh nghiệm bằng xương bằng máu. Trông chờ. Bọn con gái như chúng tôi chỉ biết trông chờ vào số mệnh. Vậy số mệnh của tôi sẽ như thế nào? Trước mắt tôi là tương lai sáng rạng rỡ hay mịt mù tăm tối. Tôi muốn biết lắm nhưng ai là người có thể bảo cho tôi? Một con bé chẳng có gì là nổi trội như tôi thì có quyền mơ mộng không?

Có tiếng chuông điện thoại kêu. Tôi nhìn số điện thoại hiện trên màn hình. Cái Hiền gọi tôi.

- Alô. Gì đấy? Tôi hỏi nó luôn.
- Alô. Hỏi thăm đấy. Được không? Con nhóc nhại giọng của tôi.
- Trăm cho phép. Nhà người cứ nói. Tôi đùa.
- Sao rồi? Sao hôm nay mày nghỉ thế?
- Dậy muộn. Không thích đến Công ty.
- Lão Chiến đồng ý à?
- Dám không á?
- Con khỉ! Tinh vi vừa thôi.
- hehe...tao xin ra tuyến luôn. Lão đành phải bằng lòng.
- Thế mày bảo sao mà lại được chấp nhận.
- Tao bảo cái lớp xe thích xẹt.
- Con khỉ! Tinh vi tử ly tử lệch.
- Ờ đấy. Kệ tao.
- Chả kệ mày thì tao làm gì được. Thế nhé.
- Ờ. Bye nhé.

Vừa tắt máy xong tôi lại thấy cuộc gọi đến. Số của anh Chiến. Tôi đã biết thân biết phận lưu nó lại trong máy của mình.

- Alô. Em Hân nghe ạ. Tôi ngoan ngoãn.

- Em đang ở đâu? Anh Chiến hỏi giật giọng.

- Dạ...em ở trên tuyến ạ. Tôi biết mình trả lời thừa nhưng tôi cũng không để ý quán này tên gì, nằm ở số bao nhiêu. Tôi đứng lên, chạy vội ra ngoài cửa.

- Biết rồi. Đọc địa chỉ đi. Tiếng anh Chiến xì xào trong máy.

- Dạ, quán “Giọt đắng” ở 24 phố... anh ạ. Tôi nhìn biển hiệu và đọc.

- Em đợi ở đó. Anh Chiến nói nhanh và tắt máy.

Tôi quay vào trong ngồi xuống ghế với tâm trạng bồn chồn, lo lắng. Giọng của anh Chiến báo hiệu cho tôi thấy có chuyện gì đó không ổn. Nhưng mà tôi có làm gì sai đâu? Quán Café mà tôi đang ngồi cũng thuộc khu vực làm việc của tôi cơ mà? Tôi lại để lộ cái tật bối rối của mình: bẻ ngón tay.

Tiếng xe máy đỗ xích ngay cửa quán. Anh Chiến hấp tấp bước vào.

- Em chào anh. Tôi cười và biết nụ cười của tôi không được tươi cho lắm.

Anh Chiến gạt đầu và ngồi xuống ghế.

- Lốp xe của em chỉ được phép xẹt hôm nay thôi nhé.

Sao anh ấy lại nói thế? Tôi giương mắt nhìn anh Chiến. (Quả thật tôi không hiểu!)

- Dạ. em có muốn như vậy đâu. Tự nhiên nó trở chứng... Tôi thanh minh.

- Anh biết. Nhưng anh nhắc lại: chỉ một lần này thôi đấy. Anh Chiến nhìn tôi như muốn đe nẹt.

- Dạ...vâng ạ. Tôi cúi đầu.

- Thôi. Em đi làm việc đi. Anh ngồi đây một lát.

Tôi vội vàng đứng dậy quên cả chào anh ấy và việc thanh toán cốc nước của mình. Tôi thật sự rất bối rối và không hiểu vì sao anh Chiến lại có thái độ như vậy. Sao anh ấy lại biết được tôi nói dối chứ?

Cả ngày hôm nay tôi không gặp lại anh Chiến trên tuyến đường đi làm của tôi. Buổi trưa tôi cũng không về nhà luôn. Về làm gì khi mẹ chẳng có nhà? Nghĩ vậy thôi chứ nếu mẹ có ở nhà chắc chắn tôi cũng không dám về đâu. Nhu cầu ngủ trưa của tôi dường như biến mất sau ba buổi được anh Chiến “huấn luyện”. Hôm nay may mắn thoát khỏi sự “kèm cặp” bất thường của anh chàng giám sát, tôi lại thấy vô cùng ngỡ ngàng. Tôi không thể hiểu vì sao anh ta lại bỗng dưng nổi hứng giám sát tôi và tôi cũng chẳng giải thích nổi về sự nổi lỏng đột ngột của anh chàng. Thật là kỳ lạ!

Chiều nay về đến Nhà máy, vừa bước xuống xe tôi trông thấy chiếc xe con của giám đốc Vương chạy vụt qua. Chẳng nhẽ anh ta lại về sớm thế? Anh ta bảo với tôi đi công tác những 3 tháng cơ mà? Hay là xe đó chở người khác? Nhưng mà xem cái kiểu phóng xe bạt mạng kia! Chẳng anh ta thì ai vào đây? Chỉ có điều ai khiến tôi phải bận tâm đến việc đi về của sếp nhỉ? Ai bắt được sếp phải luôn nói thật với nhân viên? Cái xe kia đúng là của “que củi” thì sao mà sai thì sao chứ?

Tôi đã soạn xong tiền hàng giúp Trư Bát Phú và lười biếng đẩy đồng tiền về phía anh chàng. Đáng ra theo luật “bất thành văn” thì tôi phải lĩnh trách nhiệm vác tiền đi nộp nhưng tôi toàn trốn tránh. Trái ngược hẳn với lúc anh Nam còn ở tuyến tôi, việc nộp tiền tôi luôn xung phong làm cho anh ấy. Phải có sự phân biệt giữa cái đẹp và cái xấu chứ? (Zai đẹp tất nhiên phải chiều chuộng, zai xấu chịu khó vất vả tí đi J) Tôi đâu có làm gì sai nào? Tôi chỉ đặt Trư Bát Phú vào đúng chỗ của anh ta thôi mà!

Lúc chàng Trư đứng dậy ra chỗ Thủ quỹ nộp tiền, tôi còn đang buồn chán ngồi chống cằm nhìn ra cửa thì “que củi” lững thững đi vào. Trông thấy anh ta, như người phải bỏng tôi bật dậy ngồi ngay ngắn. Hai tay tôi tự nhiên vuốt vuốt tóc trông rất không tự nhiên. Hôm nay anh chàng mặc áo sơ mi màu đen với quần cũng màu đen và không thắt cà vạt. Chiếc áo sơ mi không cài nút sát cổ mà để mở cùng với mái tóc

được vượt qua bằng tay khiến anh chàng trông quyền rũ vô cùng. Có vẻ như anh ta vừa đi xa về lại đến Công ty ngay thì phải. Bởi vì đây là lần đầu tôi nhận ra sự không trau chuốt trên người anh ta.

Ánh mắt giám đốc Vương bắt gặp cái nhìn của tôi. Ánh mắt đó trở nên sáng rực. Một nụ cười xuất hiện trên môi anh ta. Không phải là kiểu cười mà tôi thường thấy. Nụ cười của anh ta làm khuôn mặt vốn lạnh lùng, kiêu ngạo ấy trở nên rất rạng rỡ và tràn đầy vẻ thân thiện. Tôi cúi đầu lảng tránh tia nhìn của sếp. Giám đốc Vương đã đi qua chỗ tôi ngồi. Tôi chả dám ngoái lại xem anh ta đứng chỗ nào. Tiếng anh ta hỏi chuyện mấy anh giám sát ngay sau lưng tôi. Chắc chắn sếp đang đứng ở chỗ bàn anh Chiến. Ui, thế thì chả phải anh ta đứng rất gần chỗ tôi hay sao? Cuộc trò chuyện hình như đã chấm dứt. Không nghe thấy tiếng của sếp Vương chỉ toàn âm thanh chạy qua chạy lại rồi tiếng rầm rì từ cánh nhân viên bán hàng và tiếng cười khúc khích của đám con gái. Bất chợt tôi thấy có cảm giác gai gai sau lưng và nhột nơi gáy. Linh tính lại một lần nữa báo cho tôi biết có ai đó đang nhìn tôi. Quay phắt lại tôi bắt gặp ánh mắt giám đốc Vương nhìn tôi đăm đăm. Anh ta ngồi lên chiếc bàn của anh Chiến với dáng rất ngạo mạn và không rời mắt ngay cả khi bị tôi bắt gặp.

Có cái gì đó đang nhào lộn bên trong tôi. Tôi chả thể nào xác định đó là gì: tim tôi hay dạ dày tôi? Chỉ biết nó khiến tôi có cảm giác quặn thắt một chút, hơi từng tức một chút. Chưa phải mùa đông mà toàn thân tôi thấy rét run. Tôi khẽ rùng mình. Tự dưng tôi đưa hai bàn tay lên vỗ vỗ nhẹ vào hai bên má. Trái với thân thể, khuôn mặt của tôi lại nóng bừng bừng. Tôi chả có gan hơ mãi cái lưng của mình vào cái nhìn như thiêu như đốt đó. Tôi vờ đứng lên đi về phía góc trong cùng, chỗ khuất nhất của phòng. Tưởng thế là yên nhưng ở đây lại tụ tập một nhóm con gái toàn những đứa lấm mồm. Thấy tôi lảng vảng gần đó, bọn chúng lom lom nhìn tôi. Có vẻ như chủ đề “buôn bán” lại sắp nhằm vào tôi thì phải. Tôi nhanh trí hỏi bọn con gái về cái Hiền mặc dù biết tổng nó đang chạy đôn chạy đáo đi nộp tiền hàng cho salesman của tuyến nó. Thôi thì đứng đây tham gia vào nhóm “buôn dưa” này vậy. Thú thật tôi chả thích mấy câu chuyện con cà con kê tí nào. Vì tránh “tia mặt trời” đang chiếu vào tôi mới phải lẩn đến đây. Chịu khó một chút! Tôi tự an ủi mình. Chỉ cần đứng yên thân ở chỗ này một lát là được rồi.

Sao anh ta lại về sớm thế nhỉ? Anh ta bảo là đi công tác ba tháng cơ mà? Tôi ngạc nhiên tốt độ. Nhưng nói cho cùng thì việc anh ta đi bao lâu thì ảnh hưởng gì đến tôi chứ? Ba tháng hay ba ngày thì người ở kia vẫn là anh ta. Và tôi, tốt nhất là đừng có quan tâm đến sếp. Tôi tự cảnh cáo mình. Tôi tránh không nhìn vào mắt của anh ta nhưng dường như tôi vẫn có cảm giác bị cháy rụi bởi ánh mắt đó. Có tiếng chuông điện thoại, giám đốc Vương nghe máy. Tôi muốn tận dụng cơ hội này để nhìn trộm anh ta một lúc. Mấy hôm không gặp anh ta, tôi thấy mình như để quên cái gì đó mà chả biết để ở đâu và nó là cái gì nữa. Hôm nay tôi mới phát hiện ra cái mà tôi để quên và không biết là cái gì đấy chính là ánh mắt, là khuôn mặt của sếp.

Tôi liếc vội vàng về phía anh ta ngồi. Trời ạ, tôi choáng váng cả người. Miệng giám đốc Vương thì nói, một tay anh ta cầm điện thoại, một tay khua khoắng như để diễn đạt cho người bên kia nhưng đôi mắt của anh ta thì không di chuyển tẹo nào. Và chúng đương nhiên là đang hướng về phía tôi. Ánh mắt chăm chú. Tia nhìn ấy như muốn cho tôi biết có cái gì lạ đang ở trên mặt tôi vậy. Bất giác tôi đưa cả hai bàn tay vuốt nhẹ lên hai bên má giờ lại trở nên nóng ran của mình. Có gì đâu chứ? Con gì đang đậu trên má tôi thì nó đã bay rồi. Còn vết bẩn nào có trên khuôn mặt tôi thì cũng đã biến mất. Ô, mà tại sao tên giám đốc đáng ghét kia không thôi nhìn tôi chứ?

Trái tim của tôi chuyển từ trạng thái loạn nhịp sang tư thế lộn tùng phèo. Trước khi cụp mắt xuống để tránh tia nhìn bóng rắt của giám đốc Vương, tôi còn kịp nhận ra sếp mỉm cười. Lần này nụ cười không phải kiểu nửa miệng, không đều mà kiểu gì đó lạ lẫm. Chẳng biết nữa. Vì tôi đang cúi gầm mặt và không còn đủ mình mẫn để phân biệt nụ cười của sếp như thế nào. Chắc là sếp cười với người đang đàm thoại thôi. Tôi tự trấn tĩnh mình. Đằng kia, giám đốc Vương đã chấm dứt cuộc trò chuyện qua điện thoại nhưng hình như anh ta vẫn ngồi yên ở chỗ cũ. Chả biết mắt anh chàng có còn nhìn tôi không nhưng tôi linh cảm là có. Bởi các cảm xúc vẫn thi nhau làm loạn trong cơ thể tôi. Không thể chịu nổi hơn nữa, tôi đi ra ngoài. Ngang

qua chỗ anh ta ngồi, tôi thấy bước chân mình quỳnh quáng, đầu óc lùnh bùng. Tôi cố gắng đi thật nhanh. Chạy ào vào nhà vệ sinh, tôi lấy tay chặn ngực. Ôi, con tim khó bảo của tôi. Nó chẳng chịu nghe tôi nữa. Nhìn mình trong gương, tôi cũng không nhận ra nổi đó là mình. Một con bé với khuôn mặt đỏ nhừ nhưng ánh mắt sáng long lanh. Tối hôm qua đi sinh nhật con nhỏ bạn tôi còn uốn éo mái tóc của mình nên trông tôi thật là khác lạ.

“Tít, tít, tít, tít, tít...” tiếng chuông đổ khiến trái tim tôi muốn nhảy ra ngoài. Sợ hết hồn. Tôi lập cập bật máy.

- Alô. Em Hân nghe ạ.

- Em đi lên phòng sắp ngay nhé. Tiếng anh Chiến khô khan.

- Dạ...sao em phải lên đó hả anh? Tôi lo lắng.

- Lên khắc biết. Anh Chiến đáp cụt lủn

- Nhưng mà...Tôi chưa kịp nói hết câu, anh Chiến đã cắt ngang - Em lên ngay đi. Thôi nhé! Anh Chiến tắt máy không để tôi nói thêm bất cứ lời nào.

Chuyện gì nữa đây? Hôm nay tôi có đi làm muộn đâu? Tôi nhớ là mấy hôm vừa rồi tôi làm việc nghiêm chỉnh lắm mà? Trưng bày sản phẩm ra sao chào hỏi khách hàng như nào tôi đều làm đúng theo hướng dẫn sử dụng trước khi dùng, ờ quên, là làm đúng theo hướng dẫn rồi còn gì? Tôi đang muốn tránh anh ta mà? Tôi tức tôi giận chân. Bây giờ lại bắt buộc phải đối diện với anh ta, tôi thấy số phận như đang trêu đùa tôi. Biết làm sao đây? Ông Trời ơi, con ăn ở hiền lành mà?! Ông Trời càng cao tuổi càng lần hay sao mà lại sắp xếp cho cuộc đời con chớ trêu liên tiếp chớ trêu? Sao sự bất công cứ như thói nam châm nhì nhằng bám vào...cục sắt là tôi đây thế? (hức hức) Thôi kệ. Cứ đi lên xem sao. Nhìn vào gương, vuốt lại tóc thêm một lần, hít một hơi lấy can đảm tôi bước ra ngoài và đi lên gác.

Cánh cửa phòng của giám đốc Vương khép hờ. Tôi thấp thoáng thấy anh ta ngồi ngả đầu trên ghế, hai chân gác lên bàn. Tim tôi lại khua khoắng trong lồng ngực. Cảm giác run sợ bắt đầu lần chiếm trong cơ thể tôi. Chân tay tôi run lẩy bẩy. Hay là không vào? Thôi, tôi chạy xuống đây! Mặc kệ ra sao thì ra. Cờ mà không ổn đâu nhé! Giám sát ra lệnh gặp giám đốc. Hức! Tôi có lá gan của Cóc Tía cũng chẳng dám.

Lấy hết can đảm, tôi gõ nhẹ vào cánh cửa. Anh chàng “que củi” ngồi lại ngay ngắn và nói to “Mời vào”. Tôi đưa tay vuốt lại mái tóc và đẩy cánh cửa bước vào.

- Em chào giám đốc.

- Chào bé. Anh ta nhếch miệng cười.

Anh ta cười mà sao tôi linh cảm như mình sắp nghe tin xấu vậy chứ?

- Bé đóng cửa lại. Anh ta “ra lệnh” cho tôi hết sức nhẹ nhàng nhưng mệnh lệnh đó khiến tôi tim đập, chân run (hờ hờ...)

Tôi khép hờ cánh cửa. (híc, đại gì mà đóng chặt? điên à?)

- Bé ngồi xuống đi.

- Dạ...em cảm ơn...Tôi lí nhí trong miệng và cố không nhìn anh ta.

Im lặng. Tôi nghe rõ tiếng máy điều hòa và tiếng tủ lạnh kêu. Một lát sau, anh ta lên tiếng.

- Hôm nay xe của bé làm sao vậy?

- Dạ...nó...bị xịt lốp ạ.

- Mấy hôm vừa rồi bé đi làm có vất vả không?

Ồ, sao bỗng dưng sắp lớn lại quan tâm đến nhân viên quèn là tôi thế? Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta với ánh mắt đầy vẻ thắc mắc:

- Sao giám đốc lại hỏi thế ạ?

- Vì anh quan tâm..., anh ta ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp, đến công việc của bé. Anh ta trả lời mắt vẫn không rời khuôn mặt tôi.

Tôi không thể ngồi yên để chịu đựng ánh mắt của anh ta. Bàn tay tôi liên tục bị tôi vịn vịn

- Dạ, em ...cảm ơn. Công việc của em ...vẫn... thế ạ. Tôi đáp với giọng run run không thể giấu nổi.

- Anh có làm gì đâu mà sao bé run thế? Anh ta bật cười.

- Dạ, em...có run đâu ạ. (hic, anh mà làm gì nữa thì tôi hét toáng lên ấy chứ!)

- Thật sự là em vẫn thấy công việc như vậy là ổn chứ? Không có gì đáng nói với anh sao? Anh ta ngả đầu ra sau ghế và tia nhìn vẫn không ngừng thôi miên tôi.

- Dạ...thật ra thì em thấy ...anh Chiến không cần phải... giám sát em chặt đến vậy. Tôi mạnh dạn nhìn thẳng vào mắt anh ta và nói.

Hahaha ... anh chàng cười phá lên với vẻ thích thú ra mặt, như thể anh ta chỉ trông chờ tôi nói ra điều đó. Lấy lại vẻ mặt thản nhiên một cách nhanh chóng, giám đốc Vương chậm rãi nói với tôi.

- Tại vì em yêu cầu “đối xử với em như mọi người khác” nên anh đề nghị anh Chiến chiều theo ý em thôi.

Tôi mất bình tĩnh thật sự. Có phải anh chàng “que củi” đang cảnh cáo tôi không? Nói như vậy là mấy hôm vừa rồi anh Chiến giám sát tôi theo lệnh của anh ta ư? Đây có phải là hậu quả của việc tôi dám từ chối lời mời của sếp?

Như đọc được câu hỏi vẫn còn đang lơ lửng trong đầu tôi, anh ta tiếp tục nói:

- Em chắc không thích như vậy đâu nhỉ?

- Dạ...

- Anh sẽ bảo anh Chiến để em tự làm công việc của mình.

- Dạ...em cảm ơn...giám đốc.

Yên lặng và yên lặng.

Tôi không nhìn mặt giám đốc Vương nhưng tôi biết là anh ta vẫn hướng cặp mắt có tia nhìn sáng rực vào tôi. Anh ta làm tôi cứ nghĩ rằng có lẽ trên khuôn mặt tôi có nhoe nhoét hoặc trên người tôi có cái gì đó...bất thường. Bởi vì ẩn chứa trong đôi mắt đó có bóng dáng của nụ cười mà anh ta cố che giấu.

Tôi muốn đứng lên và đi khỏi đây ngay. Nghĩ vậy tôi vụt đứng dậy và nói nhanh:

- Em rất cảm ơn giám đốc đã giúp đỡ. Em xin phép đi xuống ạ.

- Okay. Nhớ bảo cái xe của bé lần sau không được xẹt lốp nhé. Nếu nó không nghe lời cứ bảo anh.

- Dạ...em...em... tôi áp úng và tròn xoe mắt nhìn anh ta. Làm sao bảo được cái xe nhỉ? Câu nói này của anh ta sao có vẻ châm biếm. Hai má tôi nóng bừng.

- Ngày nào bé cũng phải có mặt tại phòng bán hàng hai lần. Không có lý do gì để trốn tránh. Em hiểu chứ?

- Dạ, vâng ạ.

- Bé có thể ra ngoài.

- Dạ, em...chào giám đốc ạ.

Trước khi quay đi tôi còn kịp bắt gặp nụ cười nửa miệng của anh chàng “que củi”. Lúc đó tôi không hiểu ý nghĩa của nụ cười nhưng khi đi xuống cầu thang tôi mới vỡ lẽ: lời nói dối của tôi bị anh ta lật tẩy(?)

Từ trên cầu thang nhìn xuống, tôi thấy chị Thúy và một hai chị nữa bên bộ phận Thủ quỹ đang đứng thì thầm với nhau ngay trước cửa phòng Sales. Trông thấy tôi đi xuống họ im bật nhưng lại cùng nhìn về phía tôi. Đi ngang qua chỗ họ đứng, tôi nghe thấy họ hình như đang bình luận về ai đó “Con bé trông có vẻ được đấy nhỉ” , “Ồ” , “nghe nói anh ta thích nó lắm”...

Câu nói cuối là của chị Thúy. Tôi có cảm giác chị Thúy không ưa tôi ngay từ hôm tôi lên nhằm xe ô tô. Kệ. Ưa thích hay ghét ai đó là quyền của mỗi người. Tôi hoàn toàn tôn trọng và tự bản thân tôi cố gắng hết sức để người ta ít ghét tôi nhất.

7. Axon - Chương 07

Chương 7: Món quà đáng...“ghét”

Quảng chìa khóa xe lên nóc tủ giấy, tôi chạy tọt vào bếp ngó nghiêng.

Vẫn thói quen của tôi mỗi khi về đến nhà. Không có bóng dáng mẹ đứng đó xào nấu đồ ăn. Hôm nay tôi được trở tài đây. Có lẽ dùng từ “phải” trong trường hợp này thì đúng hơn. Tôi chán nản lên phòng thay quần áo rồi lê bước xuống cầu thang.

Thần thờ đi lại bên chiếc tủ lạnh, tay tôi mở cánh cửa tủ theo quán tính nhưng mắt không hề nhìn vào đó. Lâu lắm rồi chị em tôi mới lại rơi vào tình trạng này. Quen có mẹ và cái gì cũng dựa dẫm, trông chờ vào bàn tay mẹ nên tôi thối thuồng nổi trống vắng này lắm. Cảm giác chông chênh cứ đeo đẳng theo mỗi bước chân tôi đi.

Giờ này thằng Phong vẫn chưa về. Nhóc con, lại lang thang ở đâu rồi không biết? Mẹ đã dặn là khi mẹ đi vắng thì nó có nhiệm vụ phải nấu cơm còn tôi lo vụ nấu thức ăn cơ mà. Về đây thì biết tay chị em nhá. Tôi hậm hực đi chuẩn bị nồi cơm.

Cắm nồi cơm xong, tôi bắt tay vào việc chế biến đồ ăn. Nói là chế biến cho oai thôi chứ đồ ăn mẹ tôi sơ chế cho hết rồi. Mẹ cho thức ăn làm sẵn vào hộp đậy kín rồi để trong tủ lạnh. Mẹ tôi cẩn thận lắm lại hay lo lắng cho các con về khoản ăn uống. Ở nhà có tôi là kén ăn nhất nhưng cũng được mẹ chiều nhất. Mẹ luôn ưu tiên sở thích của tôi trong việc chọn thực đơn cho cả nhà.

- Chị về rồi à? Tiếng thằng Phong làm gián đoạn dòng suy nghĩ vắng vợ của tôi.

- Bây giờ mới tốt giờ về nhà hả, ông tướng? Tôi quát.

- Hi, em bị ...xịt lốp xe mà. Nó gãi đầu và nhả nhả trả lời.

Sao cái lý do này nghe quen quen nhỉ? Tôi cau mày. A, sáng nay tôi chả vừa dùng đến nó là gì?! Tôi cũng đưa tay lên gãi đầu và đồng thời cũng nhận ra ngay tôi đang lặp lại cử chỉ của thằng em. Tôi phì cười.

Biết là không thể ra oai với nó được, tôi dụ giọng:

- Thay quần áo, đi tắm rồi ăn cơm. Nhanh lên!

- Vâng, thưa bà chị thủ đô...hì hì...thằng nhóc chạy lên cầu thang và nói vọng xuống.

- Thủ đô cái gì, thằng kia? Đứng lại mau! Tôi gào lên.

Thằng nhóc quay lại. Nó giả bộ lễ phép:

- Thưa chị, thủ đô nghĩa là từ “thủ” và từ “đô” ghép lại. Thủ là đầu, đô là to. Thủ đô có nghĩa là đầu...

Nó nói đến đó thì ù té chạy, bỏ mặc tôi đứng giậm chân, phùng mang trợn má tức tối. Lát nữa biết tay tao, tôi lắm bả.

Cơm nước xong xuôi, thằng Phong chạy lên gác học bài. Tôi lui cui rửa bát và dọn dẹp bếp. Mới có một buổi làm nội trợ mà tôi đã thấy mệt mỏi ghê gớm. Chiến đấu xong với chỗ bát đĩa và dọn sạch chiến trường trên cái bàn bếp. Tôi thất thểu bước lên phòng mình. Bây giờ là lúc tôi thư giãn trong bồn tắm.

Đêm đến phải ngủ một mình thì chả có gì lạ với tôi nhưng cứ nghĩ đến sáng mai là tôi lại thấy sợ. Tôi sợ tôi lại phải bịa ra một lý do nào đó để bào chữa cho cố tật của tôi. Hơn nữa, giám đốc Vương đã cảnh cáo tôi rồi. Tôi dại gì mà chọc tức anh ta?

Hay là gọi điện rủ cái Hiền sang ngủ cùng. Đúng rồi! Ý tưởng này hay đấy. Đằng nào con nhỏ chả đi làm cùng tôi, có nó tôi chẳng phải lo nhờ xe nhờ đồ. Ui, sao mình lại sáng suốt thế không biết? Điện thoại đâu rồi? Phải gọi ngay cho con nhỏ mới được.

Vơ vội chiếc khăn quần vào người, tôi bước thật nhanh ra khỏi bồn tắm. Chạy ào đến bên chiếc điện thoại tôi bấm số nhà cái Hiền.

- Alô. Tôi nghe đây. Giọng bố cái Hiền trịnh trọng cất lên. Tôi cố nén cười thừa máy:

- Dạ, cháu chào bác. Cháu Hân ạ.

- Ồ, Hân đấy à cháu? Cháu ăn cơm chưa? Gặp cái Hiền phải không? Cháu chờ nhé! Tiếng đặt máy lạch cạch và tiếng bố cái Hiền gọi con nhỏ í ới.

- Dạ, vâng ạ. Tôi trả lời nhưng thừa biết là bác ấy chả nghe đâu.

Bao giờ cũng thế, hề tôi gọi điện là cả nhà con nhỏ thừa biết tôi có chuyện gấp muốn gặp nó. Họ hỏi thăm chỉ cho có lệ thôi chứ ai cũng hiểu nếu để con cả con kê thì tôi đã chạy qua nhà nó.

Có tiếng dép loẹt quẹt và tiếng nhắc máy:

- Gì đấy? Hiền hỏi luôn.

- Sang nhà tao ngủ đi. Mẹ đi vắng rồi. Tao sợ ma lắm. Tôi thủ thỉ.

- Cái gì? Ma nó sợ mày lắm à? Tao lạ gì? Cái Hiền cười khoái chí.

- Con ranh! Mày qua đây rồi mai đi làm cùng tao luôn.

- Mày xin bố mẹ tao đi. Ông bà mà đồng ý, tao chả từ chối.

- Thôi được. Tao qua đó ngay.

Dĩ nhiên là cái Hiền được phép sang ngủ nhà tôi ngay sau khi tôi trình bày với bố mẹ nó. Tôi nói thật chuyện ba mẹ tôi đi vắng nhưng lại lấp liếm lý do muốn cái Hiền sang ngủ cùng bằng cách nói dối là tôi sợ...trộm. Cái Hiền khúc khích cười vì lý do bịa đặt hết sức vô lý của tôi (hì, trộm đến thăm thì cái Hiền làm gì được nhỉ?)

Bố mẹ con nhỏ cũng không để ý lắm đến sự lộn xộn của tôi mà tỏ ra lo lắng nhẩn nhủ chúng tôi phải khóa cửa cẩn thận. Vả lại chắc các bác ấy cũng nghĩ rằng giúp hàng xóm là chuyện thường tình nên chẳng chấp nhất gì. Nhà tôi với nhà nó thì còn lạ gì nhau nữa. Lúc còn đi học chúng tôi thường xuyên sang ăn cơm nhà nhau chả mồn cả bát lẫn đũa í chứ.

Cái Hiền thả người xuống giường, duỗi chân duỗi tay một cách thoải mái. Tôi cũng nằm xuống bên cạnh và lần tìm cái điều khiển tivi. Tôi hay có thói quen dùng tivi làm vật ru ngủ ỉn. Bật lên mà tôi có xem được cái gì ra hồn đâu. Tôi thường để chế độ hẹn giờ tắt và để cho nó huyền thuyên cho đến lúc tôi chả nghe, chả hiểu gì nữa. Tivi để trong phòng tôi có nhiệm vụ chủ yếu là làm tôi đỡ sợ, đỡ cô đơn thôi.

Đột ngột cái Hiền ngồi bật dậy, nó nhìn tôi chăm chú và nói khê:

- Sáng nay mày có biết ở phòng bán hàng xảy ra chuyện gì không?

Tôi lắc đầu và hỏi lại:

- Chuyện gì?

- Cả phòng một phen bị lão Vương náo loạn. Sợ hết cả hồn. Cái Hiền kể lể.

- Sao thế?

- Tao chịu. Không ai biết lý do. Chỉ thấy lão đi vào phòng nhìn quanh quất một lúc rồi nổi cáu. Lão ta làm mấy anh giám sát chạy tóe khói. Khổ nhất là anh Chiến...

Tôi cau mày nghĩ ngợi. Có chuyện gì xảy ra thế? Tại sao vừa đi công tác về là anh chàng “que củi” lại nổi xung lên như vậy?

- Hay là công việc bán hàng không suôn sẻ ở chỗ hần đến? Tôi hỏi cái Hiền.

- Đã bảo là không biết mà. Ai dám hỏi lão vì sao?

- Lạ nhỉ? Mà thôi kệ. Ngủ đi mày.

- Này! cái Hiền gọi giật giọng.

- Gì nữa?

- Tao thấy nghi lắm. Cái Hiền bắt đầu úp mở câu chuyện.

- Nghi gì? Tôi tò mò.

- Tao thấy mọi người đồn là lão thích mày đó. Nó nhìn tôi thăm dò.

- Vớ vẩn! Thích gì mà thích. Tôi phản đối.

- Thật đấy! Nhiều người bảo thế lắm đấy nhé.

- Không có chuyện ấy đâu.

- Bọn cái Xuyên nó bảo tao, cả chị Thúy nữa...

Nghe nhắc đến chị Thúy, tôi nhồm dấy:

- Sao cơ? Bà Thúy cũng nói vậy à?

- Đúng thế. Chính vì vậy tao đoán được lý do hôm nay vì sao sếp Vương cáu rồi. Con nhỏ nói mà mắt nó nhìn tôi thật lạ.

- Mày đoán thế nào? Nói tao nghe đi.

- Mày chính là nguyên nhân đấy, Hân ạ.

- Diên! Nói nhảm nhí nữa là tao cho đi Trâu Qùy đấy nhé.

- Bản thân tao cũng thấy anh chàng đó thích mày thật. Mày nhớ hôm đầu tiên đi làm không? Lúc mày bị muộn xe, cái hôm bọn mình “buôn” ngoài bãi cỏ nữa rồi đến sáng nay. Vì sao anh ta lại như vậy? Mày giải thích xem.

- Đúng là vớ vẩn quá! Tao chả thấy gì? Tao chả phải giải thích gì hết.

- Nếu không thích thì cũng là phải lòng mặt rồi. Cái Hiền kết luận.

- Sao mày không ngủ đi. Cứ ngồi đó mà lảm nhảm. Tôi bắt đầu thấy hoang mang.

- Tại sao sếp lại nổi cáu chứ? Tao tìm mãi mà chả thấy lý do nào phù hợp hơn.

- Đẹp! Ngủ đi mai còn đi làm. Tôi lẩn át con nhỏ nhưng trong lòng tôi cả một đại dương câu hỏi cũng đang thi nhau dậy sóng.

Sao tôi lại là nguyên nhân của sự nổi cáu của giám đốc Vương? Tôi có làm gì đâu? Mấy lần đụng độ với anh ta đều có thể lý giải đó là do ngẫu nhiên hoặc chuyện tất yếu phải xảy ra. Nhưng còn sáng hôm nay thì sao? Tôi vắng mặt làm anh ta bực mình ư? Tại sao?

Anh ta thích tôi ư? Làm gì có chuyện một giám đốc đẹp trai nổi tiếng “đào hoa công tử” ấy lại thích một con bé như tôi? Nếu anh ta muốn thì tôi đoán chắc anh ta có trong tay hàng tá cô sẵn sàng tự nguyện từ chết đến bị thương ngay. Tôi có gì hay ho khiến anh ta phải bận tâm cơ chứ?

Đêm nay lại không thể ngủ yên rồi! Tôi cố gắng dỗ dành giấc ngủ nhưng mãi đến sáng nó mới chịu đến với tôi. Nằm chung với tôi không chỉ có con nhỏ Hiền mà còn có cả những tâm sự ngổn ngang.

Sáng hôm sau vừa vào đến phòng, chưa kịp ngồi xuống ghế thì anh Chiến gọi tôi ra chỗ anh ấy.

Anh Chiến đưa cho tôi một hộp gì đó vừa to vừa dài. Anh nói:

- Có người nhờ anh gửi cho em cái này.
- Ai thế hả anh?
- Sếp.
- Em không nhận đâu.
- Thế thì tự em trả cho sếp. Anh chỉ chuyển theo lệnh sếp thôi.
- Vâng, em cảm ơn anh.

Mọi người xung quanh đang đổ dồn ánh mắt vào hai chúng tôi. Anh Chiến nhìn tôi cười cười. Cúi xuống nhìn cái hộp tôi phát hiện ra đó là hộp Chocolate. Tôi thấy mình đang bị đùa cợt.

Tôi quay lưng chạy ra ngoài đi thật nhanh lên cầu thang. Cửa phòng giám đốc Vương đây rồi. Tự dưng tôi không thấy sợ cũng chẳng cảm thấy run. Gõ thật mạnh lên cánh cửa, tôi chờ đợi.

Không thấy gì cả. Cánh cửa phòng khép chặt im lìm. Tôi lại gõ lần nữa.

- Giám đốc sáng nay có buổi đào tạo nên không có trong đó đâu, cháu ạ.

Tôi nhận ra người vừa nói là cô tạp vụ. Tôi hỏi cô ấy:

- Cô ơi, thế giám đốc Vương đào tạo ở đâu ạ?
- Cháu lên khu văn phòng xem.
- Dạ, cháu cảm ơn cô.

Tôi lại chạy xuống cầu thang. Ngọn lửa giận đang bùng lên trong tôi. Kéo tay cái Hiền tôi lôi nó đi theo mình.

Cái Hiền nhìn tôi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì thế này?
- Cứ đi theo tao. Đừng hỏi.

Chúng tôi dừng lại ở trước cửa phòng đào tạo. Lúc này tôi mới thấy ngại vì không biết làm thế nào để gặp được giám đốc Vương. Tôi nhìn cái Hiền như cầu cứu.

- Thôi đi này. Cho tao xin nhé. Nó nói rồi lùi lại đằng sau.

“Đồ dốt chết!” tôi nghiêng rặng và không quên tặng cho con nhỏ một cái nguýt dài cả cây số. Ngó đầu vào cửa phòng, đúng lúc đó tôi bắt gặp giám đốc Vương nhìn ra ngoài cửa. Anh ta có nhận ra tôi không? Tôi chẳng biết nhưng tôi vội thụt lại thật nhanh sau bức tường. Tôi ngạc nhiên là lúc này không thấy trái tim tôi có dấu hiệu biểu tình. Tôi cũng hoàn toàn không thấy run sợ.

- Có việc gì đấy bé? Tiếng anh chàng “que củi” vang lên.
- Dạ...em gặp giám đốc một chút có phiền không ạ? Tôi lấy hết can đảm.
- Anh đang nghe đây. Anh ta nói và đưa mắt nhìn về phía cái Hiền.

Tôi cũng quay lại nhìn con nhỏ. Nó đang quay lưng lại phía tôi và anh ta. Quay lại phía anh chàng tôi không nhìn anh ta mà lôi hộp Chocolate từ trong túi xách ra đưa cho anh ta.

- Em cảm ơn về món quà nhưng em không nhận đâu.
- Sao thế bé? Anh nhớ là có hứa tặng bé quà mà?
- Em không quan trọng về giá trị món quà mà quan tâm đến cách người ta tặng em.
- Tại vì sáng nay anh bận nên anh nhờ anh Chiến đưa giúp anh.
- Sao giám đốc không đưa tận tay cho em vào chiều qua?

Lần đầu tiên tôi thấy anh ta có điệu bộ hiền lành đến thế. Anh chàng đưa tay sửa sửa cổ áo sơ-mi rồi cười tủm tỉm:

- Tại vì lúc anh đi công tác về chả thấy em nói gì cả. (lời nói này giống như đang trách móc tôi ấy, phải không nhỉ?)

Nói gì chứ? Tôi có nghĩa vụ phải hét lên mừng rỡ khi thấy anh ta đi về à? Hay là tôi phải giả vờ đòi quà như bao cô gái khác để mong được anh ta để ý? Chả việc gì tôi phải làm thế! Mà tôi cũng chả có thói quen như thế!

- Bé nhận đi. Chỉ là hộp kẹo thôi. Anh phải vào đây.

Tôi vội vàng nói nhanh:

- Em cảm ơn anh. (hơ, tôi gọi giám đốc bằng anh kìa!)

Anh ta lại mỉm cười. Hình như anh chàng nhếch môi cười thì phải nhưng quan trọng là tôi không thấy nó đều. Thật đấy!

8. Axon - Chương 08

Chương 8: Nụ hôn trong mơ

Cái Hiền không để tôi yên.

Nó cứ lèo nhèo hỏi tôi về món quà của anh chàng “que củi”. Đầu tiên, tôi chẳng nói gì nhưng về sau thấy con nhỏ chịu khó “tra tấn” tôi quá nên tôi đành trả lời cho qua chuyện. Tôi bảo món quà đó là do một lần tôi được giám đốc Vương hứa khi bất chợt gặp anh ta...làm một việc xấu trên đường đi làm. Nó lập tức vặn vẹo rằng đó là chuyện gì? Rằng tại sao tôi lại có thể biết được? Nhìn chung là nó không tin một người như giám đốc Vương lại có hành động gì sơ xuất để ột con bé như tôi lợi dụng.

- Thế mày thử giải thích sự việc vừa nãy xem nào? Tại sao mày lại dùng dùng kéo tao vào chuyện này? Con nhỏ tiếp tục tra khảo tôi. (hic, biết thế tôi đã chẳng lôi nó vào cuộc)

- Thì...cái hộp Chocolate đó...mà đòi bịt miệng tao chắc? Tôi thở phào vì đột ngột nghĩ ra một lời bào chữa khá hợp lý.

- Ô...nhưng mà... Con nhỏ ngắc ngứ.

Được thể tôi lấp liếm:

- Nhanh lên. Xe chuẩn bị chạy rồi kìa!

Cái Hiền vẫn chưa thỏa mãn lắm về câu trả lời của tôi. Tôi biết rõ điều đó và tôi cũng hiểu rằng tôi còn phải đối mặt với nó cho tới khi tôi nói ra sự thật. Kệ. Giấu được chừng nào hay chừng ấy. Bởi vì cho đến lúc này tôi cũng chưa nghĩ ra phải nói với nó như thế nào? Chúng tôi là đôi bạn thân thiết. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ cả gan dám giấu nó điều gì. Ngoài mẹ tôi ra thì nó là người thứ hai tôi có thể mặc sức trút bầu tâm sự.

Vậy mà câu chuyện hôm tôi gặp giám đốc Vương ở quán Hạ Nhớ tôi vẫn chưa kể với nó. Thật ra thì tôi đã định “buôn” với nó mấy lần nhưng chưa lúc nào thấy thuận tiện. Tối hôm qua tôi cũng định kể thì con nhỏ lại đem cái chủ đề anh chàng đó thích tôi ra. Tôi điên sao mà lại “đổ dầu vào lửa”?

Cả ngày hôm đó tôi vẫn không thôi nghĩ về hành động của tôi lúc sáng. Tôi làm vậy có đúng không? Tôi cũng chẳng biết. Nhưng vì sao lúc đó tôi lại có đủ dũng cảm đối mặt với sếp lại còn dám thẳng tay trả lại món quà thì tôi cũng có thể hiểu được mình. Tôi là một đứa hay tự ái.

Bạn đừng nghĩ rằng tôi kiêu ngạo. Bởi từ “kiêu ngạo” khác hẳn với “tự ái”. Nếu tôi kiêu ngạo thì dứt khoát tôi đã trả lại món quà và cũng sẽ không tận tay đưa nó cho anh ta. Theo ý nghĩ của tôi bất kể món quà là

gì thì cách mà người ta trao nó cho tôi mới là quan trọng. Món quà có thể giá trị vô cùng to lớn hay là vô giá mà nó được người ta cho tôi như của bố thì tôi không ngần ngại quẳng nó vào xọt rác. Tôi là như vậy. Tôi có tính đó từ bé rồi. Mẹ tôi kể rằng đã có lần tôi tuyệt thực chỉ vì dỗi mà hồi đó tôi chỉ là con nhóc hơn 4 tuổi đầu. Mẹ bảo tôi bướng bỉnh và hay hờn làm mẹ đến là khổ. Ấy vậy mà mẹ lại yêu chiều tôi hơn cả thằng em tôi.

Buổi chiều không thấy giám đốc Vương ở phòng bán hàng. Tự dưng thấy tâm trạng mình trống vắng, tôi có cảm giác tôi để quên cái gì ở đâu đó.

Rất có thể là tôi thấy nhớ, không phải nhớ anh ta mà tôi nhớ ánh mắt của anh ta. Ánh mắt đó luôn tìm tôi. Ánh mắt đó sáng lên rạng rỡ khi bắt gặp cái nhìn trộm của tôi. Ánh mắt đó sầm tối lúc tôi nói chuyện với một người...đàn ông khác. Ánh mắt đó rùng rợn những tia lửa nếu tôi vô tình cười với người đó. Tôi bị bao vây bởi ánh mắt của anh ta nhưng thật lòng là tôi cũng chẳng có ý định muốn thoát ra. Chúng tôi cứ thế tiếp tục chơi trò chơi của đôi mắt.

Giám đốc Vương có thật sự thích tôi không? Món quà “đáng ghét” của anh ta nói lên điều gì? Tôi cứ ngỡ lời nói hôm đó của anh chàng chỉ là câu nói đùa. Và câu nói mà tôi cho là đùa đó biến thành hộp Chocolate ngon lành, hấp dẫn. Làm sao anh ta biết mình thích chocolate nhỉ? Đừng mơ mộng nhiều Hân! Tôi tự bảo mình đó chỉ là một sở thích không lạ của các cô gái. Anh chàng đào hoa như anh ta mà không biết đó mới là chuyện lạ!

Vậy tôi có thích anh ta không? Chẳng thể trả lời vì tôi chưa từng thích ai nên tôi không biết cảm xúc của người đang để ý đến một người khác phải. Cảm xúc đó là gì? Có phải đó là lúc tim tôi đập chân tôi run mỗi khi gặp anh ta? Có phải đó là lúc tôi thấy nhớ ánh mắt của anh ta? Nếu đó là biểu hiện của sự để ý hay thích một ai đó thì tôi đã từng có những cảm xúc như vậy rồi. Tôi đã từng tim đập chân run khi đứng trước thầy cô trả bài. Tôi đã từng nhớ ánh mắt ba mẹ mỗi khi tôi làm điều gì đó có lỗi. Thế có nghĩa là tôi thích...thầy cô và ba mẹ tôi chăng? Không thể nào đâu. Điều đó vừa nghĩ ra đã thấy là cả một sự vô lý rồi.

Tối đến tôi giả vờ leo lên giường đi ngủ thật sớm. Cái Hiền dường như đoán được ý nghĩ của tôi. Nó lôi hộp Chocolate ra và bắt đầu điệp khúc của nó:

- Hân! Tại sao vẫn chỉ là hộp Chocolate? Mày cũng đồng ý à?
- Ồ, lão hứa sẽ bù thêm món khác nữa. Tôi lấp lửng.
- Món gì? Con nhỏ tra tời.
- Ai biết được. Thấy lão nói vậy.
- Không tin được. Mày mà chịu để yên á?
- Không để yên thì mày bảo tao làm gì?
- Thì làm gì đó...Túm lại tao chả tin mày chịu thế này.
- Làm như tao quen tổng tiền lắm á? Mày lắm chuyện vừa thôi. Ngủ đi!
- Tao không ngủ cho đến khi mày chịu nói thật.

Tôi im lặng. Có lẽ giả vờ ngủ quên là tốt nhất, tôi quyết định. Tiếng hộp kẹo bị bóc loạt xoạt. Tiếng hộp giấy bị xé toạc. Tiếng cái Hiền nhóp nhép miếng chocolate. Con nhỏ không quên ghé miệng vào lỗ tai tôi “Chocolate của sếp có khác. Ngon thật!”. Tôi kìm nén sự thèm muốn đang trào dâng biểu tình trong người.

- Tao nghe thấy mày nuốt nước bọt rồi. Thôi dậy xơi đi, nhóc! Cái Hiền khúc khích.

Tôi phì cười. Không thể chịu đựng được hơn nữa, tôi nhồm dậy. Tay nhón một miếng chocolate tôi đưa lên miệng. Chưa kịp cắn thì con nhỏ giật phắt lấy.

- Mày còn chưa kể cho tao sự tích hộp Chocolate thì còn chưa được ăn. Nó nhẵn nhỡ.
- Đưa đây đã rồi tao kể. Tôi trợn mắt rồi dịu giọng thương lượng với nó.
- Đừng hòng! Tao biết tổng cái bài của mày rồi nhá.

- Phải ăn mới ...có sức kể chuyện chứ? Tôi cố bào chữa.

- Kể đi rồi ăn miếng lấy sức sau. Con nhỏ bướng bỉnh.

Chắc, thôi thì cho nó biết cũng chẳng hại gì. Từ trước đến giờ tôi còn cho nó biết nhiều chuyện bí mật khủng khiếp hơn ấy chứ. Thế là tôi nói cho cái Hiền biết đầu đuôi câu chuyện. Con nhỏ ngồi nghe, chốc chốc nó lại thốt lên “Thấy chưa? tao bảo mà!”. “Chuyện chỉ có thể thôi!” tôi kết thúc màn kể lể của mình bằng một câu như vậy cốt để cái Hiền đừng trách móc gì tôi.

- Sao mày không kể với tao chuyện mày gặp sếp ở quán đó? Con nhỏ lập tức hỏi tôi.

- Tại vì tao chưa tiện nói. Tôi phân bua.

- Sao lại chưa tiện? Nó vắn vẹo.

- Ờ...thì...vì chưa có dịp. Thế mà cũng hỏi? Tôi giả vờ gắt.

- Nếu hôm nay không có vụ việc này thì chắc mày chẳng bao giờ thấy tiện để cho tao biết đâu nhỉ?

Nó đang hờn mát tôi đấy. Tiếp theo sẽ là mày chẳng tin tao, tại sao mày lại có thể giấu tao chuyện như vậy?

- Thôi mà! Đằng nào thì tao cũng đã ày biết rồi còn gì? Tôi cười cầu hòa.

Khác với tôi đoán, con nhỏ im lặng. Nó trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Rón rén lại chỗ nó để hộp chocolate, tôi nhón một miếng và cho thật nhanh vào miệng.

Ngon thật! Anh chàng này biết chọn gói! Tôi mỉm cười và đi lại bên chiếc giường thả người xuống. Nằm ôm chiếc gối mắt nhắm nghiền mà nghe miếng chocolate tan trong miệng là thói quen ...xấu khó bỏ của tôi. (hic, mấy con sâu răng của tôi thử hỏi làm sao lại không quấy phá chứ?)

- Sếp thích mày thật đó, Hân. Con nhỏ cuối cùng cũng mở miệng. Câu nói của nó làm tôi mở choàng mắt. Tôi hỏi nó:

- Thế ra từ nãy mày ngồi phân tích chuyện đó à?

- Tao khẳng định 90% lão Vương thích mày. Cái Hiền không trả lời câu hỏi của tôi mà nó kết luận bằng một câu “rợn tóc gáy”.

- Gì? Thích tao á? Điên! Tôi phản đối.

- Đúng như vậy đó. Lão điên nên mới thích mày. Nhưng mà quả thật là lão đang điên đấy.

- 90% thích. Vẫn còn 10% không thích. Tao nghĩ mày nhầm đó. 10% là ghét. Còn lại là cực ghét. Tôi trêu cái Hiền.

- Rồi mày xem. Giọng con nhỏ như đang cảnh cáo tôi.

- Thôi được. Cứ cho là lão thích tao. Bây giờ ngủ được chưa? Tôi xuề xòa cho xong chuyện nhưng tâm trí bắt đầu xao động. Rất có thể cái Hiền nói đúng.

Sáng hôm nay thức dậy, tôi đón chào bình minh bằng một nụ cười sung sướng.

Đêm qua tôi nằm mơ mình đi lạc vào vương quốc chocolate. Chỗ nào cũng thấy chocolate. Bức tường, cánh cửa, rèm, thảm...tất cả đều làm bằng chocolate. Hạnh phúc nhất là giây phút tôi gặp hoàng tử của vương quốc đó. Tôi đã được diện kiến chàng. Đó là lúc tôi đang lang thang ngoài khu vườn tuyệt đẹp. Một bóng người cưỡi ngựa tiến tới. Trước mặt tôi là con ngựa cao lớn với bộ lông nâu bóng màu của chocolate. Chàng trai ở trên lưng ngựa bước xuống. Đó là một chàng hoàng tử vô cùng đẹp trai. Tôi ngỡ ngàng nhìn ngắm chàng. Chàng bước đến bên tôi quỳ xuống hôn bàn tay tôi (hehe truyện cổ tích có đoạn này mà)

Chàng ôm tôi vào lòng. Cảm giác thật là êm ái và ấm áp. Tôi đã thật sự thấy hạnh phúc. Chàng cúi xuống đặt môi lên môi tôi. Thế rồi...khuôn mặt chàng bỗng hóa thành khuôn mặt của giám đốc Vương. Tôi choàng tỉnh. Mở mắt ra tôi vẫn còn cảm giác ấy. Êm ái và ấm áp. Nhưng nhớ tới nụ hôn trong mơ với anh chàng “que củi” tôi thấy mặt mình nóng ran. Ngượng quá! Sao lại có thể như thế chứ?

Bước chân lằng lằng đưa tôi đến bên chiếc gương trong phòng tắm. Bất giác đưa tay lên môi, tôi nhắm mắt nhớ lại nụ hôn trong mơ. Vẫn còn đây cảm xúc sung sướng và hạnh phúc. Vẫn còn đây dư vị ngọt ngào của nụ hôn. Nụ hôn có mùi của chocolate.

Tôi chưa hôn ai và cũng chưa một lần được ai hôn. Tôi làm sao biết được nụ hôn ra sao? Làm sao tôi biết cảm giác của những người đang yêu như thế nào khi họ hôn nhau? Nhưng có lẽ chẳng khác gì mấy với cảm giác của tôi hiện tại. Chắc là rất hạnh phúc và sung sướng, phải không nhỉ?

- Đứng đây mà mơ màng gì nữa? Tiếng cái Hiền làm tôi giật thót người.

- Tao nhớ mẹ quá. Tôi nói dối để che lấp cảm xúc của mình.

- Con khỉ! Đánh răng đi. Muộn rồi! Cái Hiền nhắc nhở.

May quá! con ranh chưa kịp phát hiện ra điều gì. Không thì mình lại rắc rối to, tôi nghĩ bụng. Nó mà tra khảo thì tôi kiểu gì cũng phải khai. Mà khai ra vụ giấc mơ kỳ lạ của tôi thì tôi chắc chắn phải đi kiểm...rồ mà che mặt.(Ôn Trời!)

- Cậu Chiến bảo mấy cậu kia cùng lên phòng gặp tôi chút nhé.

Vừa vào đến phòng, giám đốc Vương đã bảo anh Chiến như vậy. Hôm nay, anh chàng mặc áo sơ-mi màu hồng cam. Khuôn mặt anh ta lạnh như băng. Nói xong anh ta quay lưng ra ngoài đi thẳng lên gác. Ánh mắt của anh ta không tìm tôi.

Một cảm giác buồn tủi len lỏi trong người tôi. Tôi cúi mặt gục đầu trên bàn.

Phía đằng kia cái Hiền đang cười nói với bọn cái Xuyến. Chẳng ai để ý đến tôi. Chẳng ai biết vì sao tôi buồn. Mắt tôi nhấp nhoe, sống mũi cay cay. Tôi chỉ muốn khóc.

Có phải giám đốc Vương giận tôi về chuyện hôm qua không? Tôi dùng dùng như thế ai mà không giận mới là chuyện lạ. Tôi buồn nhưng tôi không thấy hối hận vì tôi biết nếu cho tôi làm lại tôi vẫn làm như thế thôi. Có khi anh ta bận thì sao nhỉ? Nhưng bận gì đến nỗi không nhìn người ta?

Quên đi Hân. Chuyện nhỏ ấy mà! Tôi tự an ủi mình nhưng trong lòng vẫn thấy buồn man mác.

Tâm trạng của tôi cứ như vậy trên suốt đoạn đường từ Nhà máy lên đến chỗ gửi xe. Tôi bước xuống xe với bộ mặt ủ rũ không giấu giếm làm cái Hiền để ý:

- Hân, mày ốm à?

- Không. Tôi vừa lắc đầu vừa trả lời.

- Thế sao mặt mũi thế kia? Con nhỏ lo lắng.

- Chẳng có chuyện gì đâu. Tại ...chưa ăn sáng ấy mà.

- Thế thì đi ăn đi. Nào, tao đi với mày nhé?

- Khỏi. Tuyền mày làm xa thế...Mày cứ đi làm đi. Tao không sao đâu. Tôi cố làm vẻ tươi tỉnh cho con nhỏ yên tâm.

- Mày đi ăn đi nhé. Khiếp làm gì mà chết đói đến nơi. Con nhỏ cười và bỏ đi.

Tôi không thấy đói. Tôi chỉ nói dối cái Hiền để nó khỏi phải bận tâm đến tôi. Nhưng thú thật là nếu có đói thì tôi cũng chẳng muốn ăn.

Nhấn mạnh ga, tôi phi xe về khu vực làm việc của mình. Trong lịch làm việc của tôi hôm nay có địa chỉ quán Café Hạ Nhớ. Đến đây ngồi một lúc đã rồi đi đâu thì đi, tôi tính toán nhanh.

Bước vào quán Hạ Nhớ, sau khi hoàn tất thủ tục thăm hỏi thông thường với chị chủ quán, tôi đi lại chỗ ngồi quen thuộc.

Một lát sau, chị chủ quán bưng ra cốc nước cam cho tôi mặc dù tôi chưa kịp gọi. Chị nhìn tôi với ánh mắt cảm thông rồi nói:

- Đang buồn phải không? Cứ ngồi đây chơi đi em. Hôm nay chị mời nước em gái nhé.

- Em cảm ơn chị. Tôi đáp và khẽ cười.

Chị chủ quán đi rồi. Sự tĩnh lặng bao trùm lấy khắp không gian của quán. Ngoài đường trời muốn mưa. Cây cối ngã nghiêng theo mỗi cơn gió. Bầu trời u ám, xám xịt. Những đám mây oằn mình vì hơi nước nặng nề tích tụ. Chắc chắn trời sẽ mưa trong ít phút nữa thôi.

Ông Trời đang thương tôi đấy! Có lẽ Trời cảm nhận được nỗi buồn của tôi. Thế còn anh? Anh chàng “que cui”? Anh có biết anh chính là nguyên nhân cho nỗi buồn của tôi?

Lắc rắc vài hạt mưa nhảy nhót trên con đường rồi hòa tan vào nhau tạo thành dòng nước. Hạt mưa bắt đầu xuất hiện nhiều nơi. Mưa bám vào cửa kính rồi thả mình trơn tuột xuống vỉa hè. Mưa tung mình trên những tán lá, trên mái nhà, trên những bông hoa. Phải rồi hạt mưa rớt xuống cánh hoa giống như một chiếc hôn vội vã. Tôi lại nhớ đến nụ hôn trong mơ. Ôi! Đó chỉ là nụ hôn tưởng tượng. Một nụ hôn không có thật nhưng làm trái tim tôi run rẩy, làm tôi thấy sung sướng hạnh phúc biết bao. Nếu hôn thật thì sao nhỉ? Tôi chợt cảm thấy ngượng vì sự tò mò của mình. Đúng là chưa đến lúc để tôi nghĩ đến chuyện đó. Xấu hổ thế không biết?

- Mưa to thế nhỉ? Một bóng người chạy ào vào trong quán và tiếng anh ta thốt lên.

Giọng của giám đốc Vương.

Tôi run rẩy. Vừa nghĩ đến anh ta thì anh ta xuất hiện. Cứ như là ma!

Trái tim tôi lại bắt đầu điệu vũ bối rối. Anh chàng hình như đã nhìn thấy tôi. Đúng rồi! Con tim tôi nhảy nhót không ngừng và nó mách bảo tôi như vậy. Bước chân anh ta tiến đến mỗi lúc một gần. Tôi đã cố gắng quay mặt đi thật nhanh và cố gắng thu mình nhỏ lại sau chậu cây cảnh. Vậy mà tôi vẫn bị phát hiện.

- Chào bé! Anh ngồi đây được không? Anh ta hỏi nhưng chẳng chờ tôi trả lời đã ngồi xuống ghế đối diện với tôi.

- Dạ ...em chào giám đốc. Tôi chào lí nhí.

- Bé ăn sáng chưa?

- Dạ, rồi ạ. Tôi đáp và không dám nhìn anh ta. Mặc dù tôi rất muốn biết ánh mắt đó ra sao. (Quả thực là tôi nhớ ánh mắt đó)

- Sao sáng nay bé buồn thế?

- Dạ ...tôi giật mình nhìn lên.

Mắt tôi chạm vào ánh mắt anh ta. Đôi mắt đó ánh lên một tia nhìn sáng rực. Tia nhìn đó như bảo tôi rằng “Anh biết hết rồi!”. Lặng người đi mất vài giây. Trái tim tôi đập mạnh trong lồng ngực. Tôi chỉ sợ anh chàng nghe thấy tim tôi đang nổi loạn. Không cúi đầu cũng không lảng tránh, tôi cứ nhìn trân trân vào anh ta. Tôi như bị thôi miên bởi ánh mắt biết nói của anh ta.

- Em óm à? Anh ta đột ngột lên tiếng.

- Dạ ...tôi ngập ngừng. Biết nói gì đây? Chẳng lẽ nói “không” thì anh ta sẽ hỏi vì sao tôi buồn ngay.

- Nếu em mệt thì nghỉ đi. Về nhà nằm.

- Dạ, em...em không sao đâu ạ. Tôi hốt hoảng.

- Đêm qua anh cũng không ngủ được. Anh chàng nói với vẻ hết sức chân thành.

Tôi nhìn anh ta với ánh mắt dò hỏi. Anh ta trả lời luôn:

- Đêm qua nhà hàng xóm có trộm. Nó chạy cứ rầm rầm trên trần nhà.

- Đêm qua em cũng mất ngủ. Thái độ tự nhiên của anh ta làm tôi không thấy sợ nữa. Tự dưng đầu tôi lóe lên một ý nghĩ trừu tượng.

- Vì sao? Anh chàng hỏi và ánh mắt đắm đắm nhìn tôi.

Tôi im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ một lát rồi nhìn thẳng vào mắt anh chàng nói:

- Chó bên nhà hàng xóm sủa ầm ỹ. Điếc hết cả tai.

Anh chàng nhìn tôi ngạc nhiên lẫn thích thú. Rồi anh ta cười phá lên và cầm cái gạt tàn nhựa lia về phía tôi. Tôi chụp lấy chiếc gạt tàn giữ lấy nó và lườm anh ta. (dám lườm sếp, liều thế không biết?)

Giám đốc Vương ngả người ra sau ghế. Tay anh ta lôi từ trong túi ra bao thuốc rút một điếu thuốc gắn lên môi rồi quăng nó xuống bàn. Tay kia anh ta lấy chiếc bật lửa. Anh chàng phả một ngụm khói và lại nhìn tôi:

- Anh có một trò này hay lắm. Bé có muốn chơi thử không? Tay anh ta với hộp bao diêm cầm lên.

- Không. Tôi trả lời dứt khoát.

- Hay lắm! Bé thử chơi mà xem? Anh ta thuyết phục.

- Em có một trò này. Nếu anh đồng ý chơi trước thì em sẽ chơi trò của anh. Tôi đoán là anh ta định trêu chọc tôi và tôi bỗng nhớ đến cái trò chơi hồi còn đi học của tôi. Vậy thì tôi sẽ chọc tức anh trước. Tôi quyết định và đưa ra thỏa thuận.

- Okay. Nào, bắt đầu. Anh ta đồng ý.

Tôi nói qua về quy ước của trò chơi. Đó là trò chơi một người đặt câu hỏi và người kia trả lời “có” hoặc “không”. Trong khi trả lời người đó phải làm một động tác là xòe bàn tay trên bàn và dùng tay còn lại chấm thật nhanh vào khe giữa các ngón của tay kia.

- Em sẽ đặt ra 3 câu hỏi thôi và giám đốc phải trả lời thật nhanh. Tôi ra điều kiện.

- Okay.

Anh ta bắt đầu làm theo hướng dẫn của tôi. Bàn tay anh ta xòe ra, những ngón tay thon dài với những chiếc móng được cắt ngắn gọn gàng. Bàn tay anh chàng đẹp như tay con gái.

- Nào, bắt đầu đi bé! Anh ta giục.

- Câu hỏi thứ nhất: Anh có sinh ra ở Hà Nội không?

- Có.

- Câu hỏi thứ hai: Anh có anh, chị hoặc em không?

- Có. Anh chàng vẫn chăm chỉ chấm chấm vào các khe của ngón tay..

- Câu hỏi cuối cùng: Anh có bị điên không?

- Không. Anh ta nhìn tôi một vài giây rồi trả lời nhanh.

- Không bị điên sao anh lại làm vậy? Tôi chỉ vào tay anh ta vẫn đang mãi miết chấm chấm trên bàn và che miệng cười.

Anh chàng dừng ngay lại, ngó người ra một lát rồi cũng hiểu ra anh ta bật cười. Chiếc bao diêm lại bay vèo qua phía tôi ngồi. Tôi lại kịp né tránh. Chúng tôi cùng cười vang.

Anh ta thôi không cười nữa mà lại tiếp tục nhìn tôi. Tôi đã bớt ngại ngùng khi phải gồng mình dưới ánh mắt đó nhưng tôi vẫn không thể nào tự nhiên cho được. Anh chàng “que củi” này không biết là anh ta có tia nhìn “nguy hiểm chết người” hay sao cứ nhắm tôi mà phát huy tác dụng của nó thế? Tôi bẻ ngón tay. Cái tật đó đã làm bại lộ vẻ lúng túng của tôi thấy rõ.

- Tay bé đẹp lắm! Anh nhìn thấy rồi. Đừng bẻ như thế, xấu ngón tay của bé đấy! Anh ta cười tủm tỉm.

- Tại em tưởng giám đốc chưa nhìn thấy tay đẹp của em. Tôi chống chế.

Hahaha...anh chàng lại bật cười. Anh ta cười rung cả người ra chiều rất khoái chí. Rồi anh ta ngồi ngay ngắn lại và nói với tôi:

- Ngồi với bé vui lắm. Anh rất thích. Thỉnh thoảng anh mời bé đi uống nước nhé?

- Dạ...vâng ạ (Dạ gì mà từ chối anh ta? Nhỉ?)

- Anh ra ngoài một lát nhé. Anh ta vừa nói vừa đứng lên.

- Dạ, vâng.

Nỗi buồn của tôi đã cất cánh bay vụt đi đâu mất. Tôi thấy lại cảm giác của nụ hôn trong mơ. Hạnh phúc và sung sướng.

Tự bao giờ giám đốc Vương bỗng trở thành nỗi buồn rồi cũng nhanh chóng là niềm hạnh phúc của tôi?

9. Axon - Chương 09

Chương 9: Bộ mặt thật của Sở Khanh

Tôi phát hiện ra giám đốc Vương là con người rất phức tạp về tính cách.

Ở cương vị là một giám đốc, anh ta luôn luôn nghiêm khắc, quyết đoán và trên khuôn mặt anh ta lúc nào cũng thường trực sự lạnh lùng. Thế nhưng mỗi lúc gặp gỡ trò chuyện với tôi thì anh chàng lại là một con người hoàn toàn khác.

Ngồi trước mặt tôi luôn là một gã thanh niên vui nhộn, quậy phá và rất nhạy cảm. Anh ta đưa tôi đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác khiến tôi không thể hiểu nổi rốt cục anh ta là người như thế nào. Tôi luôn có cảm giác sợ pha lẫn một chút tự hào và một chút thích thú khi được anh ta quan tâm để ý. Có lẽ vì thế mà khi tiếp xúc trực tiếp với anh ta, tôi phát huy được hết cá tính của mình nhưng lại không thể tự nhiên với anh ta lúc ở Công ty.

Từ dạo trên chộc giám đốc bằng trò chơi nghịch ngợm của mình ở quán Hạ Nhớ, cứ đều đặn một tuần tôi gặp giám đốc Vương 2 lần. Anh ta hay đến khu vực làm việc của tôi vào thứ hai hoặc thứ tư nhưng cũng có lúc là thứ sáu và thường là buổi sáng. Địa điểm chúng tôi gặp gỡ thường là các quán café trên tuyến và nơi chúng tôi hay ngồi nhất là quán Hạ Nhớ. Cũng từ dạo đó, tôi thường tự nhủ mình nên hạn chế tối đa việc quan sát và giao tiếp với anh ta ở phòng bán hàng. Tôi ghét người ta dị nghị và cũng không thích mình làm trung tâm của sự đàm tiếu.

Giám đốc Vương thì lại khác. Anh ta công khai trên chộc tôi ở mọi lúc mọi nơi. Tôi càng tỏ vẻ không bằng lòng thì anh chàng lại càng trên tợn. Có hôm tôi đi ngang qua chỗ anh ta đứng trong phòng bán hàng, tôi suýt nữa thì được thực tập nghề “đo đất” vì anh chàng ngáng chân tôi. Không ai để ý vì lúc đó mọi người lục tục kéo nhau ra ngoài chỗ xe ô tô, tôi thì lại đi sau cùng. Lúc chạm trán anh ta ở ngoài cửa phòng, anh ta véo mũi tôi!? Rất nhiều người trông thấy! Rồi như lúc tôi đi nộp tiền hộ cho anh chàng Phú, giữa đám nhân viên chen chúc nhau, giám đốc Vương thản nhiên cốc vào đầu tôi. Đau điếng người nhưng tôi chẳng nói được lời nào trong khi anh ta quay lại tặng tôi một nụ cười nhếch nhếch còn đám đông trở mắt ngạc nhiên.

Điều mà tôi không muốn dĩ nhiên đã xảy ra với tôi. Mọi người trong phòng bán hàng xì xào bàn ra tán vào. Tôi nghe thấy người ta nói rằng “giám đốc Vương đang để ý con bé đó”, rằng “anh chàng tán hết cô này đến cô khác”, rằng “con bé ấy chỉ là một trong những trò đùa ái tình của sếp Vương”...Tôi còn được cái Hiền cảnh báo là “giám đốc Vương đã có người yêu”. Tôi nghe thấy và đương nhiên là rất hiểu.

Người ta rất tò mò muốn biết tôi nghĩ gì và tôi sẽ phản ứng ra sao? Thật sự là tôi đã rất thất vọng. Cảm giác của tôi là đau đớn và hụt hẫng. Phải rồi, hụt hẫng đó chính là cảm xúc của tôi lúc đó. Thất vọng, chán chường...giống như bị ai đó lừa gạt vậy. Nhưng rồi cảm giác đó tan biến rất nhanh, nhanh đến mức tôi không thể ngờ. Tôi tự an ủi mình: mặc kệ đi. Được sếp của mình yêu quý chẳng hơn chán vạn lần nếu bị anh ta ghét, đúng không nhỉ?

Hiện tại, tôi biết là tôi đang được anh chàng ưu ái vì tôi đi làm rất gần nhà. Từ nhà tôi đến khu vực tôi làm việc chỉ cách có 3km. Trừ mấy hôm bị anh Chiến giám sát chặt chẽ theo sự chỉ đạo của anh ta thì chẳng khi nào tôi bị nhắc nhở hoặc kiểm tra công việc. Dù sao anh ta cũng ít nhiều thích mình, dù sao thì tôi cũng chẳng thiệt thòi gì và dù sao đi nữa thì nhận được sự ưu ái vẫn hơn là bị người ta ghét. Được sếp để ý và ưu tiên cho nhiều thứ vẫn hơn chứ? Đúng không nào?

Thời gian cứ trôi đi, mọi lời đồn đại, xì xào cứ nhạt dần và lắng xuống. Chẳng còn ai thêm để ý đến chuyện của tôi và giám đốc Vương.

Sáng nay, tôi xin anh Chiến cho tôi nghỉ phép hai ngày. Nhà tôi có khách và mệnh lệnh của mẹ là yêu cầu tôi nghỉ để phụ giúp việc nhà ẹ. Anh Chiến cầm tờ giấy thăm soi một ít phút rồi bảo:

- Anh ký xong em cầm lên cho sếp ký luôn nhé.
- Ô, em tưởng anh ký là được rồi chứ ạ?
- Phải đưa cho sếp ký ngay đây. Anh Chiến lắc đầu và nhắc lại.
- Em có thể nhờ chị thư ký đưa vào sau được không ạ?
- Không. Tự tay em cầm vào. Anh Chiến trả lời và không quên nhìn tôi với cái nhìn đầy ẩn ý.

Tôi cầm tờ đơn xin nghỉ phép lên phòng giám đốc Vương mà không khỏi thắc mắc. Làm gì mà một đứa nhân viên như tôi xin nghỉ phép lại lằng nhằng đến thế nhỉ? Chẳng hiểu ai là người đặt ra cái thủ tục rườm rà này cơ chứ?

Tôi đang đứng trước cửa phòng của giám đốc Vương. Ngập ngừng một lúc, tôi mạnh dạn gõ cửa.

- Mời vào. Tiếng anh chàng “que củi” vọng ra.

Tôi đẩy cánh cửa và bước vào.

- Em chào giám đốc.
- Có việc gì thế bé?
- Dạ, em... em xin nghỉ phép ạ.
- Bé nghỉ có việc gì?
- Dạ... nhà em có việc...bận ạ. (Sao phải hỏi cặn kẽ như vậy nhỉ? Bó tay!)
- Bé nghỉ mấy ngày?
- Dạ...em xin nghỉ hai ngày - Tôi rụt rè trả lời và đưa tờ giấy cho anh ta – Em thấy anh Chiến bảo đưa tờ giấy này cho giám đốc ký.

Anh chàng que củi cầm lấy tờ giấy, nhìn vào đó một lúc rồi anh ta nói:

- Anh chẳng muốn em nghỉ đâu.
- Dạ...tôi ngập ngừng vì chẳng biết nên trả lời sao cho phải.
- Anh nói thật đấy. Anh không muốn em nghỉ một tẹo nào.

Anh ta đang trêu mày đấy, Hân. Chớ có giàu trí...tưởng bỏ nhé! Tôi nghĩ bụng và nói:

- Vâng, em biết vậy nên em mới xin giám đốc.

Thế rồi tôi “đính kèm” lời nói là một ánh mắt tha thiết, một ít khăn khăn và một nụ cười năn nỉ. Giám đốc Vương nhìn tôi chăm chú. Hình như anh ta đang cố lục lọi, tìm tôi cái gì đó trên khuôn mặt tôi. Tôi đứng im chịu đựng. Đã bắt đầu quen với ánh mắt đó với tia nhìn đó, tôi không thấy ngại ngùng nữa.

- Okay. Anh sẽ ký cho bé. Nhưng bé hạn chế nghỉ phép nhé. Tay cầm bút ký nhưng anh chàng vẫn còn ra điều kiện cho tôi.
- Dạ, vâng ạ. Tôi đưa tay đỡ lấy tờ giấy mà tâm trạng không biết nên vui hay buồn. Trong thâm tâm tôi cũng chẳng muốn nghỉ.
- Em cảm ơn giám đốc. Em xin phép đi xuống ạ.

Trên môi tôi nở một nụ cười hết sức rạng rỡ để che giấu cảm xúc thật ở trong lòng. Tôi quay bước vội vã mà không dám nhìn vào mắt anh ta. Tôi không nghe thấy anh chàng nói gì. Rất có thể là anh ta chỉ gật đầu.

Vừa bước xuống cầu thang chừng vài bậc thì tôi gặp chị Thúy. Chị ấy nhìn tôi vẫn bằng ánh mắt không chút cảm tình. Tôi chào lễ phép và tiếp tục bước.

- Hân! Chị Thúy gọi giật giọng.

- Dạ, chị gọi gì em ạ?

- Em đợi chị ở phòng nhé. Chị cần gặp riêng em một chút.

- Chị ơi nhưng mà sắp đến giờ xe chạy rồi ạ.

- Cứ để xe đi. Lát chị sắp xếp được.

- Vâng ạ.

Xuống đến phòng bán hàng, tôi thấy mọi người bắt đầu kéo nhau ra ngoài. Tôi ngồi lại với một đồng bán khuôn. Có việc gì thế? Sao bỗng dưng chị Thúy lại muốn nói chuyện riêng với tôi?

- Hân, sao còn ngồi đấy mà? Cái Hiền gọi tôi.

- Mà ra bảo xe cứ đi trước nhé. Tao có việc chút.

- Việc gì thế?

- Chả biết. Gặp chị Thúy.

- Sao phải gặp bà ấy?

Tôi lườm con nhỏ và trả lời cẩu kính:

- Mà đi mà hỏi.

- Tao quan tâm tí không được à? Ghét cái mặt.

- Thì tao có biết tại sao đâu mà mà cứ hỏi.

- Rồi. Tao đi trước đây.

- Ồ, lượn đi cho nước nó trong.

- Con khỉ!

Hì hì...tôi cười cầu hòa. Cái Hiền bỏ đi.

Tôi ngồi lại với căn phòng trống vắng. Tôi luẩn quẩn với vô vàn câu hỏi về cuộc gặp sắp tới với chị Thúy. Đạo này tôi đã mất hẳn thói quen về nhà ngủ trưa. Công việc của tôi tiến triển rất tốt đẹp. Tất cả các địa điểm nơi tôi có lịch phục vụ đều trưng bày sản phẩm của Công ty theo đúng tiêu chuẩn. Mối quan hệ của tôi với các chủ cửa hàng hiện đang rất khăng khít. Vậy thì có chuyện gì nhỉ? Tôi chịu không đoán nổi.

- Mọi người đi hết cả rồi hả em? Chị Thúy lên tiếng hỏi tôi và tay chị ta khép cánh cửa phòng lại.

- Vâng ạ.

Chị Thúy ngồi xuống ghé bên cạnh tôi và bắt đầu:

- Hân này, hôm nay chị cần gặp riêng em là có một việc rất quan trọng.

Biết rồi! Biết là có chuyện tôi mới ngồi đây đợi chị chứ nếu không tôi “biến” từ lâu rồi. Tôi nhủ thầm.

- Vâng, có chuyện gì hả chị? Không thể chờ thêm nữa, tôi hỏi luôn.

- Chuyện của em với anh Vương ấy mà - Chị Thúy dừng lại nhìn tôi mấy giây rồi tiếp tục – Có phải là em thường xuyên gặp gỡ với anh ấy không?

- Dạ...mới đây...chỉ một vài lần thôi ạ.

- Thế có nghĩa chuyện mọi người bàn tán là có thật, đúng không?

- Chuyện gì cơ ạ? Giám đốc chỉ gặp em một vài lần trong lúc em đang làm việc thôi. Không có chuyện gì riêng tư đâu, chị ạ.
- Rất nhiều người nói đến tai chị rằng em đang cặp kè với anh Vương.
- Không đâu. Làm gì có chuyện đó hả chị. Tôi giãy nảy.
- Em nói vậy thì chị tin em nhưng chị vẫn nhắc nhở em là anh Vương đã có người yêu rồi. Hai người đó đang chuẩn bị làm đám cưới nữa đấy.
- Em biết ạ. Em có nghe mọi người nói. Và em khẳng định với chị là không hề có chuyện gì giữa em và giám đốc.

Chị Thúy nhìn tôi một lúc rồi nói:

- Người yêu của anh Vương là người con gái rất đẹp, rất giỏi và có địa vị. Với em, anh ấy chỉ nhất thời nông nổi thôi. Trước đây cũng có mấy cô xinh xắn được anh Vương để ý nhưng chuyện cũng chẳng đi đến đâu. Tất cả bọn họ đều đã nghỉ việc...

Tôi nghe tim mình đau nhói. Con tim tôi muốn òa khóc nhưng lý trí dặn tôi phải chịu đựng. Tôi cúi đầu im lặng. Chị Thúy tiếp tục:

- Chị đứng trên cương vị là trưởng nhóm chỉ nhắc nhở em vậy thôi. Nhiệm vụ của em là chăm sóc khách hàng thật tốt chứ không phải là chăm sóc giám đốc.
- Dạ...vâng ạ. Em...biết vị trí...của em ở đâu...mà chị. Tôi ghen giọng. Hai bờ mi tôi nặng trĩu. Bàn tay tôi đang nắm chặt bỗng trở nên không còn chút sức lực. Tôi có làm gì nên tội mà người ta xỉ vả tôi? “Chăm sóc giám đốc” ư? Sao tôi lại phải “chăm sóc” anh ta chứ? Thiếu gì cách nói tại sao chị ấy lại dùng từ như vậy? Có phải vì tôi là đứa nhân viên mặt hạng nên người ta muốn nói gì thì nói cũng được?

- Hai chị em có việc gì mà ở lại thế? Tiếng giám đốc Vương hỏi vọng vào.

Tôi vội vàng quay mặt nhìn đi chỗ khác. Lúc này tôi không thể để anh ta nhìn thấy tôi khóc.

- À, em nhắc nhở Hân một chút về công việc. Anh có đi Hà Nội bây giờ không?
- Anh đang định đi đấy. Đi kè hả?
- Vâng, cho chúng em đi nhờ xe anh nhé.
- Okay.

Chị Thúy đứng dậy quay sang tôi:

- Đi nào em.

Tôi đứng phắt dậy và lầm lũi bước theo hai người. Ra đến chỗ để xe của giám đốc Vương tôi cũng kịp lau khô giọt nước mắt cuối cùng còn sót lại. Khuôn mặt tôi ráo hoảnh.

Giám đốc Vương mở sẵn cánh cửa xe rồi ra hiệu cho chúng tôi. Tôi lầm lũi bước vào ghế sau ngồi xuống. Chị Thúy không ngồi cạnh tôi mà bước lên mở cửa xe ngồi xuống ghế bên cạnh anh ta. Chiếc xe lao vút ra khỏi cổng Nhà máy và đi về hướng Hà Nội.

Tôi im lặng nhìn ra ngoài khung cửa. Bầu trời hôm nay cao và trong xanh lạ. Mặt trời vẫn mãi miết dệt những tấm thảm nắng vàng óng phủ lên khắp nơi. Thời tiết hôm nay có vẻ rất giống với hôm đầu tiên tôi đi phỏng vấn. Nhưng sao tôi vẫn thấy xa lạ, có lẽ là ở cảm xúc của tôi: không vui vẻ, chẳng hào hứng.

Mọi vật vùn vụt trôi qua. Cây cối, nhà cửa, những cánh đồng lúa bát ngát ...trôi dần lại đằng sau. Chỉ có nỗi buồn vẫn mãi bám theo tôi. Một nỗi buồn mà tôi không biết gọi tên là gì cứ như vết thương đang mưng mủ nhức nhối trong trái tim non trẻ của tôi. Tôi thêm được khóc. Tôi ước ao được gục đầu vào bờ vai của ai đó, bất kỳ người nào cũng được, chỉ để được khóc thỏa thuê mà thôi.

Hân, mày không được khóc!

Hân, mày làm sao phải rơi nước mắt?

Hân, chuyện này đâu đáng phải sụt sùi?

Có tiếng nói từ trong cái đầu bé nhỏ của tôi. Đúng là tôi chẳng việc gì phải sầu não. Chuyện hết sức bình thường! Tôi nắm chặt tay và nghiền răng nuốt cơn ghen ngào đang chực trào dâng trong cổ họng.

Tôi đưa tay hất ngược mái tóc ra đằng sau và nhìn thẳng về phía trước. Bất chợt đôi mắt tôi chạm vào ánh mắt đó. Ánh mắt của giám đốc Vương dăm dăm nhìn tôi. Anh ta đang nhìn tôi qua kính chiếu hậu. Tôi quay phắt đi và tiếp tục hướng tia nhìn ra ngoài cửa kính. Đôi mày tôi cau lại. Tôi muốn cho anh chàng biết là tôi đang rất khó chịu. Không hiểu sao lúc đó tôi lại làm thế? Nhưng tôi thấy cơn bực tức trong người được xoa dịu và tạm thời lắng xuống.

Chiếc xe dừng ở chỗ tôi gửi xe máy. Tôi chào hai người rồi vội vã đẩy cửa bước ra ngoài. Không quay đầu nhìn lại nhưng tôi biết có hai đôi mắt đang dõi theo bước chân tôi đi. Ngẩng cao đầu tôi gắng gượng bước thật tự tin. Tôi cần phải cho họ thấy tôi không phải là đứa con gái có đầu óc thiếu căn. Tôi không phải là người “thấy sang bắt quàng làm họ”. Đang bước đi với vẻ bất cần đời thì chân tôi dẫm phải cục gạch. Đau quá! Tôi nhăn nhó và bặm môi. Đôi xăng-đan cao gót làm tôi suýt nữa bị trượt chân. Tự dưng nước mắt cứ thi nhau chảy trên khuôn mặt tôi. Tôi khóc không phải vì đau mà vì biết chắc chắn giám đốc Vương và chị Thúy đã nhìn thấy cảnh đó. Tôi thật là thảm hại!

Tôi ghét giám đốc Vương. Tôi ghét chị Thúy. Tôi cảm thấy họ đang cười tôi. Con tim tôi dường như bị bàn tay nào đó bóp nghẹt. Tôi đau đớn và chỉ muốn ngồi thụp xuống òa khóc thật to cho hả cơn tẩm tức, buồn tủi. Nhưng lúc này lý trí của tôi trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tôi dặn mình không được khóc. Tôi không cho phép mình khóc trước mặt người lạ. Đưa ta quẹt nhanh dòng nước mắt, tôi đi tìm chiếc xe của mình.

Dắt chiếc xe máy ra, tôi ngồi lên xe và phóng đi như người mất hồn. Tôi đang điều khiển xe bằng quán tính. Biết là không nên suy nghĩ lung tung trong lúc lái xe nhưng tôi chẳng thể nào không nghĩ ngợi gì. Chuyện giám đốc Vương có người yêu rồi không có gì mới lạ với tôi. Tôi đã nghe người ta đề cập tới chuyện đó khi mà họ xì xào bàn tán chuyện anh ta thích tôi. Tôi chỉ không biết là giám đốc Vương có ý định đối xử với tôi và có định đối xử với tôi như bao người con gái trước hay không? Có thật là anh ta sắp kết hôn như lời của chị Thúy không? Và người con gái đó là ai?

Mãi suy nghĩ tôi chợt giật nảy mình và phanh gấp. Tôi đang dừng xe trên con phố có quán café Hạ Nhớ. Trước mặt tôi là chiếc xe ô tô của giám đốc Vương. Xe của anh ta đang đỗ ngay trước cửa quán.

Trong danh sách thăm viếng của tôi hôm nay có quán Hạ Nhớ. Nhưng ngay lúc này tôi chẳng còn tâm trí nào mà đối diện với giám đốc Vương. Tôi không thích ánh mắt của anh ta nữa. Với tôi bây giờ ánh mắt đó có tia nhìn của ...gã Sở Khanh. Nó trở nên đều đặn và giả dối hơn bao giờ hết.

Thú thật tôi cũng chẳng biết Sở Khanh mặt ngang mũi dọc ra sao nhưng như người ta hay dùng gã để ví von với những tên đào hoa chuyên lừa gạt đàn bà, con gái nhẹ dạ thì đích thị gã phải có khuôn mặt tựa tựa như giám đốc Vương. Chắc chắn là như thế!

10. Axon - Chương 10

Chương 10: Đóng cửa trái tim

Tôi quyết định không vào quán Hạ Nhớ mà cho xe chạy thẳng.

Đi được một đoạn thì có tiếng chuông điện thoại reo, tôi đoán là giám đốc Vương gọi nên không nghe máy. Tiếng chuông ngừng bật sau một lúc réo inh ỏi. Sắp đến địa điểm thứ hai trong lịch làm việc của tôi thì lại có tiếng chuông điện thoại đổ dồn dập. Cái lão này! Người ta đã không nghe còn gọi làm thế không biết?

Tôi đành dừng xe lại, lôi chiếc điện thoại trong túi xách ra. Ô, không phải số máy của giám đốc Vương. Số máy lạ. Tôi nhấn nút trả lời:

- Alô, em Hân nghe ạ.

- Chào em. Có nhận ra ai đây không?

Ghét mấy thằng cha điên điên kiêu này thế. Tự xưng gọi vào máy người ta cứ bắt khổ chủ phải đoán tên. Chưa kể lại còn cái vụ nhảm số mới vô duyên chứ? Đây chắc chắn là một trong những thằng cha đó. Tôi bực thật sự. Hôm nay quá đủ mệt mỗi đối với tôi rồi.

- Đây, em không khoái cái trò “nghe nhạc hiệu đoán chương trình” nhá. Tôi chanh chua.

- Hi, làm gì đánh đá thế em? Anh Nam đây.

- A, em chào anh. Gớm, em tưởng ai...nhảm số. Anh gọi em có việc gì ạ?

- Trưa nay anh mời em đi ăn. Em qua tuyến anh nhé.

- Có vụ gì đấy hả anh?

- À, chả có vụ gì đâu. Lâu lâu bọn anh lại tổ chức ăn uống cho vui ấy mà.

- Ôi, thế thì em ngại ...từ chối lắm. Hihi...Nhưng đến đâu cơ ạ?

- Em đến nhà hàng “Phố Biển” 176 đường... đúng 11 giờ 30 em nhé

- Vâng ạ. Em cảm ơn anh.

- Chào em. Hẹn gặp lại.

- Em chào anh.

Tôi đi thêm một vài địa chỉ nữa trong lịch rồi phóng xe đến địa điểm mà anh Nam hẹn.

Ngày hôm nay, tôi chẳng thấy hào hứng đi làm. May mà anh Nam rủ đi ăn. Nếu không thì tôi chẳng biết đi đâu và làm gì cho hết chán.

Nhà hàng đó rất dễ tìm, nó nằm ngay trên mặt phố chính. Từ xa tôi đã trông thấy anh Nam đứng ở trước nhà hàng. Anh Nam tỏ vẻ rất phấn khởi khi nhìn thấy tôi.

Giao xe cho cậu bé trông xe của nhà hàng, tôi cùng anh Nam bước vào trong. Nhà hàng Phố Biển rất đẹp và sang trọng. Ngay lối ra vào có mấy bể cá to tướng với rất nhiều con cá lạ, dài ngoằng bơi qua bơi lại. Xung quanh còn có một số bể thấp nhỏ hơn bên trong là rùa, ba ba, cua ghẹ...nói chung là toàn đồ biển. Tôi chỉ kịp quan sát có thể thì đã vào đến trong thang máy.

- Em đói chưa?

- Dạ, chưa anh ạ. Sáng hôm nay em ăn sáng hơi muộn nên bây giờ chưa thấy gì.

- Tốt. Lát nữa đỡ tốn. Anh Nam tếu táo.

- Anh này...Quá đáng! Tôi dấm nhẹ vào vai anh chàng và cười khúc khích.

Anh Nam đưa tôi vào trong một căn phòng. Phía trong có rất đông người ngồi chờ ở đó. Tôi chưa kịp nhận ra ai quen đã phải mỉm cười lấy lệ và vội cúi gầm mặt. Eo ơi, ngại quá! Họ cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi thấy mặt mình nóng ran. Chân tay tôi như thừa thãi.

- Giới thiệu với mọi người đây là em Hân xinh đẹp. Anh Nam lên tiếng.

Hơ, cái anh chàng này. Mồm mép liến thoắng nói lung tung làm người ta ngại chết đi được. Tôi hích vào người anh Nam.

- Anh giới thiệu tên em là được rồi. Tôi lầu bầu.

Tôi ngẩng lên nhìn mọi người rồi cất tiếng chào cho phải phép và tiếp tục cúi xuống ngó... nền nhà.

- Bọn anh chào em Hân. Tiếng một anh chàng nào đó.

- Em Hân xinh đẹp mới phải chứ. Một giọng đàn ông khác xen vào.

- Ồ, đúng rồi đấy! Chào cô bé xinh đẹp. Đám đông cùng ồ lên và nhao nhao vào hùa theo.
 - Em ngồi đi. Anh Nam kéo ghế cho tôi.
 - Dạ, em cảm ơn anh. Tôi lí nhí nói và ngồi xuống.
 - Bọn anh nghe tiếng em đã lâu. Bây giờ mới được chiêm ngưỡng dung nhan. Công nhận em xinh thật!
- Anh chàng vừa nãy nhắc mọi người về cái vụ “xinh đẹp” của tôi đi lại gần bên tôi và lên tiếng.
- Anh quá khen. Tối nay em mà mất ngủ là bắt đền anh đấy! Nói xong tôi mới nhận ra là mình dại. (Đầu óc lú lẫn rồi sao lại trả lời dốt đến thế cơ chứ?!)
 - Ôi, hân hạnh, hân hạnh - Anh chàng được nước treu chọc tôi – Đây là card visit của anh. Trên đó có đủ các số điện thoại để em bắt đền. Cứ thoải con gà mái đi, em ạ.
- Anh ta đưa tôi cái card thật và khi tôi đưa tay ra đón lấy thì anh ta túm chặt lấy tay tôi. Tôi cố rút tay ra mà không được.
- Tôi đỏ mặt bối rối. Mấy anh chàng này quậy quá!
- Vừa phải thôi Đức nhé! Mày chả nể mặt tao gì cả. Anh Nam bây giờ mới can thiệp.
 - Nể mặt hả? Để còn xem mày hối lộ bọn tao cái gì đã nhé - Anh chàng tên Đức lúc này mới buông tay tôi ra - Mày mà không khao ra trò thì tao lại nắm tay em.
- Tôi giật thót người, giấu vội bàn tay ra sau lưng. Mặt tôi chắc hốt hoảng lắm. Hahaha... Cả bọn họ cùng cười vang
- Mấy người phục vụ đẩy cửa mang đồ ăn và đồ uống vào. Hầu hết các món ăn đều là đồ hải sản.
- Mọi người bắt đầu nâng cốc. Tôi nghe loáng thoáng họ chúc anh Nam cái gì đó hình như là anh ấy đang có tin gì đấy rất vui.
- Chào Hân. Có tiếng con gái nhẹ nhàng.
- Tôi ngước lên. Hóa ra là cái Trâm. Nó là nhân viên chăm sóc khách hàng tuyển anh Nam bây giờ.
- Chào Trâm. Bạn ngồi đây nãy giờ à? Mình chẳng nhận ra...
 - Mình biết rồi. Cậu bị mấy anh treu như thế cơ mà. Cái Trâm cười thông cảm.
 - Trâm ra đây ngồi với Hân. Tôi đề nghị.
 - Cũng được. Trâm đứng lên và đi lại chỗ tôi. Nó ngồi xuống.
 - Này, Trâm biết hôm nay anh Nam mời nhân dịp gì không?
- Cái Trâm nhìn tôi lạ lùng. Nó có vẻ ngạc nhiên lắm.
- Cậu không biết thật á?
 - Không. Biết gì đâu?
 - Thế thì lát nữa thể nào anh Nam chả nói.
 - Cậu biết thì nói luôn đi.
 - Thôi, ăn đi. Lát nữa anh Nam nói thì hay hơn.
- Tôi chưng hửng. Nó không muốn nói thì thôi tôi cũng chả hỏi gì nữa. Căn phòng lạnh quá! Mọi người ăn uống và cười nói ồn ào. Tôi cố gắng hòa mình vào không khí sôi động của họ.
- Em ăn tự nhiên đi nhé, Hân. Cả Trâm nữa. Anh Nam mời.
 - Vâng ạ. Anh cứ kệ em.
 - Em có quen ăn đồ biển không? Anh Nam tổ về quan tâm.

- Dạ, em ăn được mà. Anh cứ để em tự nhiên.

- Em uống Lavie hay Coca?

- Dạ, Lavie ạ.

Anh Nam bóc một chai nước, mở sẵn nắp rồi rót vào cốc cho tôi. Suốt bữa ăn anh ấy tỏ ra rất quan tâm và chú ý đến tôi. Anh chàng luôn đón được ý của tôi muốn gì. Anh ta gấp lia lịa vào bát của tôi. Còn tôi cứ thế vô tư đánh chén. Tôi rất thích đồ hải sản. Ở nhà mẹ cũng hay mua nhưng mà chả có ai gấp cho tôi thế này. Tôi phải tự gấp mà còn phải hành động thật khắt khe vì thằng em tôi là đối thủ cạnh tranh kịch liệt với tôi. (hehe..bà chị quý hóa!)

Sau bữa ăn, anh Nam mời tất cả mọi người đi uống nước. Anh đưa chúng tôi đến quán Karaoke ở dãy phố bên cạnh.

- Không phải lo đi làm chiều đâu em ạ. Ngày nào mà chả như nhau. Hôm nay chơi cho thỏa thích đi em. Anh Nam động viên tôi trên đường đi. Anh chàng chở tôi.

- Dạ, vâng ạ. Tôi cũng đang nản chí và muốn trốn việc đây. Sẵn tiện có người mời tôi như người sắp chết đuối vớ được cọc. Tôi đồng ý luôn mà chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều.

Trong suốt thời gian ngồi ở quán Karaoke, tôi thật sự thấy rất thoải mái và phấn chấn. Bạn anh Nam là những người rất vui tính. Họ phá phách, nghịch ngợm như những thanh niên mới lớn. Mấy anh ấy còn ôm nhau nhảy nhót và giả bộ tình tứ như những đôi tình nhân. Bộ mặt của họ ai cũng hài hước làm tôi và cái Trâm cười rũ rượi.

Tôi không hát bất nào. Chả phải vì không biết hát mà thật ra tôi thấy ngại thì đúng hơn. Tôi cũng khá quây nhưng chả đủ tự tin trước nhóm bạn của anh Nam.

Anh Nam hát một vài bài rồi ngồi xuống cạnh tôi. Giọng anh ấy khá hay và hát rất đúng nhạc.

- Anh hát tiếp đi. Em thích nghe anh hát lắm. Em không ngờ anh lại hát hay đến vậy. Tôi xỏ luôn một tràng khen ngợi.

- Anh không có hứng nữa. Em hát đi, Hân.

- Thôi ạ. Em không biết hát.

- Ở đây có ai biết đâu. Hát cho vui là chính. Em đừng ngại.

- Em không ngại cho em mà chỉ ngại cho anh thôi.

- Tại sao?

- À, bạn anh chạy hết thì chỉ khổ anh phải đi nhặt giày dép. (hihi)

- Càng tốt. Anh đang muốn thế đây.

Tôi tròn xoe mắt nhìn anh Nam. Chắc anh chàng lại đang phải lúc vui tính đấy mà. Tôi cười ra vẻ hiểu ý.

- Anh nói thật - Anh Nam nhìn tôi một lúc rồi nói nhỏ vào tai tôi – Anh muốn ngồi một mình ...với em.

Tôi giật mình nhìn thẳng vào mắt anh chàng. Bên trong cặp mắt đã bắt đầu đỏ lên vì men bia của anh ta, tôi thấy có tia nhìn của giám đốc Vương. Tôi lúng túng thật sự. Anh Nam là người vui tính và hay đùa nhưng hình như lúc này anh ta không đùa. Tôi cần phải rời khỏi đây thôi, đi ngay lập tức.

Giả vờ cúi xuống nhìn đồng hồ tôi nói nhanh:

- Chết rồi. Em phải đi đây.

- Em ngồi thêm một lát nữa rồi ra đón xe luôn. Vẫn còn sớm mà.

- Thôi. Em xin phép đi luôn. Em còn phải qua một địa chỉ nữa cơ anh ạ.

Anh Nam nhìn tôi với ánh mắt thất vọng ra mặt. Tôi cương quyết đứng lên. Trái tim tôi đang bị thương. Tôi không muốn vết thương càng thêm toang hoác.

Tôi quay mặt nhìn sang mấy người bạn của anh Nam:

- Em chào các anh. Em xin phép về trước ạ.
- Ôi, em? Sao lại thế? Anh chàng Đức thốt lên.

Mọi người nhìn tôi ngơ ngác. Rồi họ quay sang anh Nam lao nhao:

- Nam, giữ em lại đi.
- Nam, mày làm gì thì cũng từ từ thôi. Phải biết kìm hãm chứ?
- Thôi, em ạ bỏ quá cho nó. Con đại cái mang. Ấy chết, quên...hì, thằng em đại anh nó mang.

Anh Đức lại được dịp trêu chọc.

- Em có việc phải đi ngay ạ. Em chào các anh. Tôi cắt ngang và cố cười thật tươi rồi nói với anh Nam:
- Em cảm ơn anh về bữa trưa. Em đi nhé. Tôi chào xong liền quay bước, đi thật nhanh.

Anh Nam buồn rầu đi theo tôi xuống tận dưới đường. Tôi lên xe phóng đi. Liếc nhìn qua gương tôi thấy anh ấy vẫn còn đứng tần ngần ở đó. Thật là áy náy nhưng tôi không thể làm khác được. Tôi cần phải đóng cửa trái tim mình.

Tôi chán nản bước vào phòng bán hàng. Tự dưng tôi thấy ghét cả chị Thúy lẫn giám đốc Vương. Tôi chẳng muốn gặp họ chút nào. Vết thương lòng của tôi sẽ lại tấy lên đau nhức khi chạm trán với họ.

Giá như chúng tôi không phải ngày hai buổi xuống ngồi như mấy cô ma-no-canh ở đây thì hay biết mấy. Giá như giám đốc Vương đừng để ý đến tôi. Giá như tôi chẳng phải là tôi. Ôi, giá như, giá như...

Mày có ước gì đi chẳng nữa thì kẻ ngồi đây vẫn chẳng thể là ai khác, Hân ạ. Mày cần phải bình tĩnh và làm quen dần với sự thật phũ phàng. Mày cần phải dũng cảm để đương đầu với cuộc đời. Cuộc đời đầy rẫy những cạm bẫy cùng sự trở chiều. Tôi tự an ủi mình và ngồi lặng lẽ quan sát khung cảnh nhộn nhịp của căn phòng.

Mọi người tất bật chạy ra chạy vào. Các anh bán hàng thì ghi chép còn bọn con gái chúng tôi thì lo đếm tiền giúp cho họ. Tôi đã đếm xong tiền cho anh chàng Trư Bát Phú từ lâu. Anh ta sắp sẵn tiền, tôi chỉ việc đếm nên chẳng mấy chốc anh chàng đã đứng lên đi nộp tiền cho Thủ quỹ.

Anh Chiến từ đâu đi vào phòng. Mặt anh hớt hải và nhớn nhác:

- Hải ơi, ông có nhìn thấy sếp Vương đâu không?
- Không. Có khi sếp chưa về đâu.
- Quái nhỉ? Sao hẹn họp mà giờ này vẫn còn chưa thấy sếp?
- Lại họp nữa à? Hôm qua vừa họp rồi mà? Anh Hải thắc mắc.

Tôi đã dặn mình đừng thềm quan tâm đến anh chàng “que củi”. Thế nhưng cứ nghe ai nhắc đến tên anh ta hoặc sử dụng đến từ “sếp” là tôi lại huy động hết tất cả các giác quan của mình để nhập vào đầu không sót một thông tin nào về anh chàng. Vừa nghe anh Chiến nhắc đến tên Vương là đôi tai tôi động về phía anh chàng giám sát, đôi mắt tôi hướng ra cửa phòng tìm kiếm.

Tôi thấy giận tôi ghê gớm. Tôi là đứa không biết xấu hổ. Anh ta có coi tôi ra gì đâu? Tại sao tôi cứ như vậy chứ?

Tôi bịt tai mình, mắt nhắm lại và gục đầu xuống bàn. Tốt nhất là giả đui, giả điếc còn không thì cưỡng ép mình phải đui phải điếc luôn.

Hân ơi, quên đi! Mày phải tỉnh táo. Anh ta là người xấu. Anh ta có người yêu rồi. Anh ta...sắp lấy vợ ...

- Hải, Thắng, Sỹ. Các cậu lên phòng sếp nào. Khẩn trương lên! Anh Chiến gọi to.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thật nhanh ra cửa phòng bán hàng. Giám đốc Vương đã đến. Anh ta đi vụt qua cửa phòng và bước thẳng lên cầu thang. Anh chàng không hề ngoái đầu nhìn vào trong phòng bán hàng.

Mọi khi anh ta hay vào đây cơ mà? Sao hôm nay lại...

Ồi, tôi lại thế rồi! Lý chí của tôi bắt tôi phải đóng cửa trái tim còn con tim tôi, nó thì lại ngang nhiên chống đối.

Anh chàng “que củi” đáng ghét! Tôi cần phải đẩy hình bóng anh ra ngoài, tôi cần phải khép chặt mọi ngã đường vào trái tim tôi.

11. Axon - Chương 11

Chương 11: Cuộc gặp bất ngờ

Hai hôm nay nghỉ việc ở nhà, tôi bận luôn chân luôn tay.

Nhà tôi có khách. Đây là những người họ hàng của ba ở miền Nam ra chơi. Họ vừa ra thăm và cũng tiện thể cũng để giải quyết về việc thừa kế đất đai gì đó của ông nội tôi. Ông tôi đã mất và bây giờ dĩ nhiên quyền thừa hưởng là các con cháu. Khách trú tại nhà tôi chứ không ở nhà bác cả vì nhà tôi rộng hơn lại ít người.

Tôi chẳng hào hứng lắm về mấy vụ này. Có người lạ đến ở nhà mình làm ảnh hưởng đến nếp sinh hoạt của gia đình và bản thân. Đó là điều chẳng ai mong muốn. Tuy nhiên, tôi cũng không ích kỷ đến nỗi thấy khó chịu về sự có mặt của họ trong nhà. Điều làm tôi bất mãn là tôi phải nghỉ làm để phục vụ họ. Mẹ tôi bảo việc này rất quan trọng bởi sẽ mời cả ông luật sư nào đó đến ăn cơm tại nhà tôi. Thế nên tôi đành cam tâm chịu làm “nô tì” trong hai ngày mà không dám hó hé gì cả.

Mẹ tôi làm cơm đãi khách. Mẹ đứng nấu ăn là chính còn tôi loanh quanh bên cạnh làm chân sai vặt của mẹ. Mẹ rất khéo chế biến các món ăn. Hơn nữa tính mẹ lại hay lo xa, lúc nào cũng sợ mọi người không đủ đồ ăn nên mẹ tôi làm rất nhiều món. Mấy bữa nay gia đình tôi “bị” ăn cổ liên tù tì. Và tôi, nạn nhân của vụ đất đai này thì đau khổ vì rửa bát đĩa đến sái cả tay. Tôi chỉ đứng bên cạnh mẹ và chạy qua chạy lại trong gian bếp mà cũng mỏi rã rời cả chân. Mẹ phì cười khi nhìn thấy mặt con gái nhăn nhó và ỉu xiu như cái bánh đa nhúng nước. “Cố gắng lên con! Chỉ còn hôm nay thôi mai xong việc rồi”. Mẹ an ủi tôi. Tôi cố nặn ra nụ cười. Nhưng có lẽ trông nó nhăn nhúm lắm thì phải!

Khoảng hơn gần 7 giờ tối, lúc tôi đang lúi húi rửa bát thì cái Hiền từ ngoài nhà thất thểu đi vào. Trông mặt con nhỏ như vừa bị mẹ mắng vậy. Tôi hỏi nó:

- Sao rồi? Lại đập vỡ bát hay làm mất cái gì phải không?
- Chẳng mất gì cũng chẳng vỡ gì.
- Thế sao trông mày lại thảm hại thế kia?
- Tao tức lắm. Đang điên hết cả người đây.
- Chết! Sao mày nổi điên mày mò sang nhà tao mày?
- Con khi! Tao đang chán đời đây. Mày cứ nhớ nhé.
- Đang nghe đây. Kể lể khóc lóc gì thì nhanh nhanh lên không tao đổi ý bây giờ.
- Lão Vương ấy. Chiều nay lão gọi tao vào phòng dọa cảnh cáo tao.

Nghe nhắc đến tên anh ta, tôi tập trung hẳn vào lời nói của cái Hiền. Tôi thấy tò mò quá. Sao anh chàng lại cảnh cáo Hiền nhỉ? Cũng như tôi, con nhỏ được xếp vào danh sách nhân viên xuất sắc. Trông bộ dạng cái Hiền không có vẻ gì là nó đang đùa với tôi. Tôi nghi ngờ hỏi lại nó:

- Mày á? Sao lại cảnh cáo mày?

- Hôm nay chả biết thế nào mà lão lại đi kiểm tra tuyến tao. Buổi trưa tao lượn về nhà có một tí thôi. Lão bảo là tao trốn việc đi chơi...

- Thế rồi sao nữa?

- Thì lão bắt tao phải viết tường trình và nói tao sẽ bị warning về việc này. Tao trình bày lý do lão có chịu nghe đâu...

- Đã ký thư warning chưa?

- Chưa. Lão bảo sẽ để chị Hoa soạn thư và chuyển cho tao ký sau.

Mất cái Hiền bắt đầu long lanh. Tôi không biết nói gì để an ủi bạn mình. Quả thật tôi cũng hoàn toàn bất ngờ về chuyện này. Con nhỏ ngừng lại một lúc rồi nói tiếp

- Bình thường tao vẫn về nhà thì có sao đâu. Chúng nó đứa nào chả thế? Sao lão không đi mà cảnh cáo bọn cái Xuyên hay bà Thúy chứ. Họ ngày nào mà chả ngủ cho đầy mắt.

- Ồ, tao cũng biết. Mấy lại đi làm chiều chỉ có vài đứa chúng mình thôi.

- Có thể đếm trên đầu ngón tay những đứa đi làm chiều ấy chứ!

- Đúng đấy. Tao cũng thấy lạ.

- Mà hai hôm nay lão ấy khó chịu cực kỳ. Lúc nào thấy mặt là cau có, quát loạn xạ cả lên. Chưa bao giờ tao thấy lão ấy lại như thế. Cứ như là ...là đồ điên! Cái Hiền bức xúc tuôn ra một tràng. Rồi nó thốt lên một câu đầy vẻ bất mãn “Vô phúc cho ai yêu phải lão ta. Người gì đâu thay đổi tính nết cứ như thời tiết. Chả biết thế nào mà lần”

Tôi nhìn cái Hiền ái ngại. Tần ngần cầm mấy cái bát đã rửa xong mà tôi chẳng buồn úp chúng vào giá. Việc này chắc hẳn có ẩn khuất gì đây! Tôi nhũn mày suy nghĩ nhưng cuối cùng đành chịu chả biết lý do tại sao?

- Hiền ơi! Hiền còn đấy không cháu? Mẹ tôi ở ngoài nhà gọi vọng vào.

- Dạ, cháu đây ạ.

- Mẹ gọi về đấy cháu. Hình như có việc gì đó gấp lắm đấy.

- Vâng, cháu về ngay đây ạ. Cái Hiền quay sang tôi: Tao về đây. Mai gặp lại nhé.

- Ồ, nếu vẫn còn bức xúc, mày cứ kiếm cái gì đó mà đập cho tan nát đi. Coi đó là mặt lão Vương là ổn ngay í mà.

- Con khỉ! Cuối cùng con nhỏ cũng đã cười được.

Úp nốt cái bát cuối cùng vào giá. Tôi rửa lại tay và đi lên phòng mình. Tôi cứ phân vân mãi về việc giám đốc Vương nổi cáu và việc anh ta dọa cảnh cáo cái Hiền. Liệu nó có liên quan gì đến sự vắng mặt của tôi ở trên tuyến hôm vừa rồi? Hôm đó là thứ tư. Đó cũng là ngày anh ta hay đến chỗ tôi làm. Mà sáng hôm đó tôi đã thấy rõ ràng anh ta đợi tôi ở quán Hạ Nhớ nhưng tôi đã cố tình tránh mặt.

Chiều hôm đó mãi cho đến lúc chúng tôi về, anh ta và mấy anh giám sát vẫn còn chưa họp xong. Hôm sau là tôi nghỉ phép luôn nên chẳng biết thái độ của anh ta như thế nào?

Nếu anh ta nổi cáu về tôi mà lại nhằm cái Hiền để trút sự giận dữ thì nghe cũng có vẻ logic. Ai ở phòng bán hàng mà chả biết tôi và cái Hiền là đôi bạn thân. Chúng tôi lúc nào mà chẳng dính vào với nhau. Bọn tôi đi đâu cũng có đôi có cặp. Nhưng mà xem ra việc giám đốc Vương mà dùng cái Hiền để warning tôi thì tôi chả thấy phục. Chuyện gì tôi đã làm là tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm. Nếu tôi sai thì cứ tùy nghi xử lý chứ đừng hành động cái kiểu “giận cá chém thớt” như vậy. Thật không đáng mặt nam nhi.

Ngả người nằm xuống giường, tôi trần trọc với giấc ngủ ép buộc. Tôi thấy thất vọng. Tôi không muốn nghĩ ngợi thêm bất cứ điều gì về giám đốc Vương. Tôi quá đau đầu và quá mệt mỏi vì anh ta. Có một cái gì đó trong tôi đã vỡ tan tành. Những mảnh vỡ đâm vào trái tim tôi đau buốt. Lật người sang bên trái rồi quay sang bên phải tôi vẫn không thể nào chợp mắt. Nằm ngửa ra nhìn lên trần nhà, tôi lại thấy khuôn mặt của anh ta, vẫn nụ cười và ánh mắt đó nhưng tôi thấy ghét anh ta hơn bao giờ hết. Thứ hai tối tôi nhất định

phải gặp anh ta để hỏi cho ra chuyện. Quyết định như vậy và tôi trong đầu nhẹ nhõm hơn một chút. Giấc ngủ đến với tôi lúc nào không hay.

Sáng nay, tôi chủ động nhìn ra cửa phòng bán hàng để chờ giám đốc Vương đi qua. Tôi càng ngóng thì lại càng không thấy bóng dáng anh ta đâu. Hôm nay liệu anh ta có đến Công ty không nhỉ? Hay là anh chàng đi công tác rồi? Chẳng dám hỏi ai. Tôi không thích người ta lại xét đoán xem tôi và anh ta có chuyện gì với nhau. Nón nóng trông ra cửa, tôi vẫn không thấy bóng dáng anh ta.

- Làm gì mà thần thờ ra thế?

Tôi quay sang. Cái Hiền đang đứng bên cạnh tôi. Khuôn mặt con nhỏ có vẻ gì đó vui lắm. Nó tươi tỉnh chứ không như tôi đoán già đoán non về tâm trạng của nó.

- Bắt được tiền của chú bộ đội à? Tôi không trả lời mà hỏi lại nó.

- Bộ đội gì ở đây?

- Thấy mày hớn hở tao đoán đại. Tao lại hình dung ra mày khác cơ.

- Khác là sao?

- Đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc đầy mũi dãi...hihihi

- Con khỉ! Đập mày chết giờ.

Tôi lại đưa mắt nhìn ra cửa. Thất vọng. Không biết tôi buồn về cái gì khi mà cái Hiền nó hoàn toàn vui vẻ?

- Chị Hoa đưa thư cảnh cáo ày chưa?

- Chưa.

- Tốt. Chắc không sao đâu.

- Sao mày biết?

- O, tao tưởng không bị warning thì mày mới vui chứ?

- Chẳng lẽ lúc nào cũng phải mang bộ mặt ủ rũ à? Chuyện nhỏ!Muỗi!

- Con muỗi Vương đốt nhầm cục inox Hiền đúng không?

- Cứ cho là vậy đi.

Hai đứa chúng tôi cùng bật cười.

Giám đốc Vương không đến Nhà máy. Cho đến lúc chúng tôi bắt đầu lục tục kéo nhau ra xe ô tô vẫn không thấy anh ta đâu cả.

Kéo cái Hiền đi sát vào bên cạnh tôi vẫn thấy lạnh. Mùa thu dịu dàng đã nhường chỗ ủa đông, lạnh lùng và ngưng đọng. Tôi không thích mùa đông. Mùa đông luôn làm cho tôi thấy mình nhợt nhạt, kém tươi vui. Mùa đông đem cất đi dàn đồng ca của bầy chim se sẻ, mùa đông làm tắt nghẹn bản nhạc của những chú ve sầu. Ông mặt trời ngủ quên triền miên. Những tia nắng yếu ớt thỉnh thoảng lại le lói trên tán cây bắt đầu trụi lá, trên bãi cỏ đã đổi màu ủa vàng. Những cơn gió đã bắt đầu se lạnh. Tấm màn màu xám giăng khắp bầu trời.

Đang đi tôi bỗng giật mình đứng khựng lại. Phía xa gần bãi đỗ xe, giám đốc Vương đang đứng nói chuyện với ai đó, một người đàn ông lạ. Thấy tôi đứng ngây người, cái Hiền kéo tay tôi:

- Nhanh lên mày. Muộn rồi!

Tôi không nói gì chỉ lẳng lặng đi theo con nhỏ như cái máy. Đầu óc tôi ngập tràn hình bóng của giám đốc Vương. Anh ta làm gì? Anh ta đã đi đâu? Sao hôm nay lại đến Nhà máy muộn như vậy? Hay là tối hôm qua anh ta đi chơi với người yêu về muộn nhỉ?

“Hân, mày không được nghĩ đến anh ta”. Tôi tự nhắc nhở mình và cầu vào người một cái thật đau.

“ Ái ui!” tôi thét lên (chính xác là ...điên rùi!hic). Lập tức nhận ra là mình vô duyên, tôi đưa tay bịt miệng nhưng không kịp nữa rồi. Giám đốc Vương và anh chàng kia đều đã nghe thấy và đang nhìn tôi. Cả cái Hiền nữa. Nó cũng đang ngạc nhiên dòm tôi. (xấu hổ chưa từng thấy!)

Ước gì có một cái lỗ. Tôi chỉ nghĩ được có thế. Mặt tôi nóng ran. Tự dưng đi ngang chỗ người ta đứng nói chuyện rồi hét lên. Nếu họ có cho là tôi không bình thường thì còn là may. Tôi cúi gầm mặt bước đi.

- Hiền! Hiền phải không? Anh chàng lạ mặt kia bỗng gọi to.

Cái Hiền quay lại nhìn anh ta. Về mặt nó trở nên tươi rói:

- A, anh Minh. Em chào anh.

- Em làm ở đây à?

- Vâng ạ, thế còn anh? Sao anh lại ở đây?

- Anh đến đây có việc.

- Hai người quen nhau à? Giám đốc Vương im lặng này giờ mới lên tiếng hỏi.

- Ồ, tôi còn quen cả cô bé kia nữa cơ.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh ta. Anh chàng trông cũng quen quen nhưng dứt khoát là tôi đâu có biết anh ta. Hai anh chàng đứng cạnh nhau nên tôi không thể không thấy giám đốc Vương cũng đang hướng tia nhìn vào tôi. Anh chàng kia cũng thế. Anh ta nháy mắt và cười với tôi.

“Ồ điên!, nháy cái gì mà nháy. Ai quen biết chứ?” Tôi nhủ thầm. Khó chịu với mấy người này quá! Tôi quay phắt người định bước đến chỗ xe ô tô đang đợi.

- Hân ơi, đợi tao với.

- Hân, em không nhận ra anh à? Vụ lên nhầm xe ấy.

Tôi đứng khựng lại. Lời nói vừa rồi của anh chàng làm tôi nhớ đến người đàn ông đã ra tay nghĩa hiệp cứu giúp tôi hôm đó. Cái hôm mà tôi chẳng bao giờ dám nhớ lại. Tôi quay lại nhìn trân trân vào anh ta. Đúng rồi! Vẫn cặp kính cận, vẫn nụ cười rộng mở, vẫn khuôn mặt đó mà sao tôi không nhớ nhỉ? Có lẽ tại hôm nay trông anh ta trông khác quá. Anh ta mặc bộ ple sẫm màu. Chiếc áo sơ mi trắng, cà-vạt kẻ ca-rô màu đỏ và đen. Đúng là dân trí thức không thể lẫn vào đâu được!

Nhớ ra là mình đang chăm chăm nhìn anh ta mà quên mất thủ tục chào hỏi thông thường, tôi chào anh ta với nụ cười bên lên:

- Em chào anh. Gặp lại anh thật là ...vui quá! (hic, vui chút đi được)

- Thật không? Sao anh thấy nghi nghi. Anh chàng Minh lại nháy mắt.

- Anh vừa nói vụ nhầm xe là sao? Cái Hiền thắc mắc.

- À, rồi sẽ có lần anh kể cho em. Hahahaa...anh ta cười sảng khoái.

- Tôi vào trước ông nhé. Lát ông nhớ ghé qua chỗ tôi. Giám đốc Vương nói xen vào.

- Ông vào đi. Tôi sẽ vào sau. Anh chàng Minh hồ hởi.

Giám đốc Vương thản nhiên bước đi mà không hề nhìn chúng tôi bằng nửa con mắt và cũng chẳng chào một tiếng. Bước chân anh ta dứt khoát. Đầu anh ta ngẩng cao kiêu ngạo.

Tôi cứ ngỡ trái tim mình đã ngủ yên nhưng nó vẫn thổn thức với những nhịp đập không ngừng réo gọi tên anh ta. Anh chàng càng tỏ vẻ phớt lờ thì tôi lại càng quan tâm đến từng cử chỉ của anh ta.

Rất có thể là tôi đã... phải lòng anh chàng. Rất có thể!

12. Axon - Chương 12

Chương 12: Đối thủ

6,5,4,3,2,1,0...

Không kịp rồi! Kệ! Cứ tự nhiên phóng qua thôi, tôi nghĩ bụng. Chẳng thấy chú công an nào đứng đó. Chẳng có camera nào để ghi lại cảnh tôi vượt đèn đỏ. Hơn nữa, tôi cũng chẳng phải là người duy nhất không tuân theo luật lệ giao thông. Tự bào chữa ỉn rồi tôi yên tâm nhìn ngó hai bên đường với bộ mặt của kẻ ngây thơ vô tội. Con phố này không biết từ lúc nào đã nghiễm nhiên trở thành phố thời trang. Các shop quần áo, mũ, giày dép, túi xách... mọc lên như nấm. Tha hồ mà ngắm nghía!

- Yêu cầu biển số xe 1881 dừng lại cho kiểm tra giấy tờ. Một giọng đàn ông khô khốc vang lên.

Tôi giật thót người. Chết rồi! Mà toi đời rồi, Hân ơi. Tấp xe vào bên lề đường mà không dám ngược lên nhìn ai, tôi run run mở túi tìm chiếc ví. Tôi không dám chắc là mình có mang theo giấy tờ xe và bằng lái không nữa vì hôm nay là ngày chủ nhật nên tôi đổi túi khác. Tôi ít khi để tiền mặt nhiều trong ví. Nhất là khi nổi hứng đi shopping tôi chỉ mang theo cái thẻ ATM và một ít tiền lẻ đút luôn vào túi quần cho an toàn. Đúng là tôi không mang theo ví. Tôi thấy người mình như phát sốt. Chân tay tôi lập cập, mặt mũi tôi nóng bừng bừng (sáng nay ra ngõ gặp...thằng cha nào mà đen thế không biết?!)

- Dạ, thưa...em quên... giấy tờ xe rồi ạ. Trả lời xong tôi dứng cảm nhìn lên.

Trước mặt tôi không phải là một chú công an với bộ mặt nghiêm trang như tôi đã tưởng tượng mà là một thanh niên đang cười toe toét. Anh ta khoác chiếc áo gió màu trắng, quần jeans xanh, đi giày thể thao màu trắng. Khuôn mặt anh chàng bí ẩn với cặp kính đen và chiếc mũ lưỡi trai cùng màu đen. Trên người anh ta tôi không tìm thấy bất cứ cái gì quen thuộc. Tôi không biết người này.

- Anh bắt được quả tang em vượt đèn đỏ nhé! Anh ta lên tiếng.

- Ai vượt đèn đỏ chứ? Tự dưng đến đoạn đó thì phanh xe của em có vấn đề. Tôi cãi. (hic, thói quen xấu khó bỏ!)

- Mà anh là ai thế? Vượt đèn đỏ thì có liên quan đến anh à? Tôi bức xúc hỏi luôn.

- Có chứ. Ai vượt thì không sao. Em thì có liên quan. Ảnh hưởng lớn đấy! Anh chàng lại cười.

Giọng nói này, tiếng cười này tôi nghe quen lắm. Tôi nhìn thật kỹ anh chàng. Chừ. Tôi vẫn không đoán ra người đứng trước mặt tôi là ai?

- Em không nhận ra anh hả Hân? Anh chàng hỏi và đưa tay gỡ chiếc kính ra.

- Ôi, anh Minh! Khiếp, làm em hết cả hồn. Tôi thốt lên mừng rỡ nhưng ngay lập tức xì mặt. Ghét. Làm con nhà người ta sợ bạt cả vía.

- Hì, anh xin lỗi. Nhưng lần sau em đừng vượt đèn đỏ nhé. Nguy hiểm lắm!

- Em thấy đi được em mới đi chứ?

- Em nghe anh đi. Nếu không nguy hiểm thì cũng bị công an tóm đấy.

- Vâng. Em cảm ơn anh đã quan tâm. Tôi đáp với vẻ mặt không lấy gì hào hứng cho lắm.

Tôi có một người cha là quá đủ rồi, ai khiến thêm anh giảng dạy cho tôi chứ? Tôi nhủ thầm.

- Em xin phép đi trước nhé. Tôi nói với anh chàng với vẻ mặt lạnh te. Tôi mở khóa ,bấm đề và tay định rời ga thì anh Minh hốt hải gọi:

- Hân! Hân ơi!

- Có việc gì không anh?

- Em có bận việc gì gấp không? Anh mời em đi uống nước.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh Minh. Ánh mắt anh ta cho tôi thấy là anh chàng rất nghiêm túc. Không hề có sự đùa cợt hay chỉ là lời mời khách sáo trong ánh mắt đó. Tuy nhiên, tôi vẫn từ chối theo thói quen.

- Em chỉ định đi mua sắm. Nhưng thôi để khi khác đi anh.

- Chỉ một lát thôi. Quán café thì ngay ở kia. Đằng nào anh em mình cũng đã gặp nhau rồi. Anh chàng nói nhanh như sợ tôi phóng đi mất. Ánh mắt anh ta nhìn tôi với vẻ trông chờ, hy vọng. Tôi khá bực mình với anh chàng nhưng chẳng đủ phũ phàng để từ chối.

- Quán ở đâu vậy anh?

- Đi lên một đoạn nữa rồi rẽ phải. Ngay gần đây thôi em ạ.

- Anh dẫn đường đi.

- Em đừng rẽ hướng khác nhé. Anh chàng nhìn tôi thăm dò. (hic, có lẽ tôi trở thành kẻ khó thể tin với anh ta rồi!)

- Anh yên tâm. Giờ anh có muốn rút lại lời mời cũng khó đấy ạ. Tôi nhướn miệng cười.

Anh Minh dừng xe trước một quán Café sang trọng. Quán có cái tên tiếng Pháp thì phải. Tôi đoán vậy vì cũng có biết tập tọe một vài từ tiếng Pháp. Nhưng thú thật tôi không biết tên quán Café này dịch ra tiếng Việt là gì. Hơn nữa, tôi cũng chẳng muốn để vào đầu những gì liên quan đến anh chàng trí thức này. Tuy rằng Minh không đẹp trai nhưng khách quan mà nói anh ta có nét quyến rũ khá tượng trưng của đàn ông: cao lớn và vững chãi. Bờ vai kia rất có thể là chỗ dựa mơ ước của rất nhiều cô gái. Tôi không thích mẫu người như vậy. Người đàn ông làm điều đứng trái tim tôi phải là người có cá tính mạnh mẽ, yêu ghét rõ ràng, người đó phải có nụ cười nhếch môi quyến rũ và ánh mắt biết nói...Tôi khẽ rùng mình. Sao mẫu người mà tôi thích có nhiều nét của giám đốc Vương thế?! (bệnh nan y roài!)

Chúng tôi bước vào bên trong quán. Bàn ghế ở đây toàn là loại đẹp, kiểu dáng hết như bộ bàn ghế ở nhà tôi. Ghế bọc vải kẻ sọc hai màu đỏ đen và kem, bàn phủ khăn kẻ cùng loại với ghế. Cách bài trí trong quán lấy cảm hứng từ những cung điện cổ của Pháp. Tôi đoán đại là như vậy. Vì chưa có dịp đi tham quan đất nước đó nhưng tôi đã được xem trên tivi rất nhiều lần. Đưa mắt nhìn ngó xung quanh, tôi cứ ngỡ mình đi lạc vào lâu đài nào đó.

- Em ngồi đi. Anh Minh khẽ bảo tôi.

- Dạ. Tôi đáp. Người phục vụ nhanh nhẹn kéo ghế cho tôi.

- Mời anh chị xem menu ạ. Anh chàng phục vụ đưa cho chúng tôi mỗi người một quyển.

- Anh vẫn như mọi khi.

Anh Minh quay sang tôi:

- Em dùng gì Hân?

- Dạ, sinh tố chanh leo đi ạ.

Người thanh niên phục vụ lập tức quay bước sau khi nhận được yêu cầu. Bây giờ, chỉ còn lại hai chúng tôi, anh Minh thì im lặng còn tôi dĩ nhiên chẳng bao giờ chịu là người đầu tiên khơi chuyện.

Loáng thoáng trong không gian là bản nhạc Pháp êm dịu và trữ tình. Tôi chống cằm nhìn ra ngoài đường. Sáng chủ nhật nhưng đường phố thưa người qua lại. Dường như mọi người ngại cái lạnh của thời tiết chớm đông nên muốn ngủ cố thêm một chút. Chắc chỉ có tôi mới tự nhiên đỡ chứng đã dậy sớm lại còn mò ra đường vào lúc này. Điều đáng ngạc nhiên là có một người cũng hành động kỳ quặc như tôi. Nghĩ đến đây tôi khẽ cười. Anh ta thường xuyên như vậy hay chỉ bất thường hôm nay thôi nhỉ? Tôi đưa mắt nhìn sang Minh. Bất gặp anh chàng đang nhìn mình chăm chú, tôi ngó lơ đi chỗ khác. Khuôn mặt tôi tỉnh bơ. Thật lạ! Đó là tia nhìn mà tôi thường thấy ở giám đốc Vương nhưng con tim tôi không một chút lỗi nhịp.

- Có ai nói với em là trông em vậy mà không phải vậy không, Hân? Anh Minh đột ngột hỏi tôi.

- Anh là người đầu tiên. Tôi vẫn không thay đổi thái độ.

- Đúng là con người không thể đánh giá qua bề ngoài, em nhỉ?
- Em bắt đầu không hiểu ý anh nói gì?
- Mới gặp tưởng em hiền mà không phải hiền. Thật thà mà lại chẳng thật thà.
- Anh muốn nói là em gian xảo và độc ác chứ gì?
- Không. Anh không nói thế đâu nhé.
- Tóm lại anh muốn nói gì về em?
- Không phải gian xảo và độc ác.
- Thế là gì ạ?
- Gian ác! Hahaha...

Tôi nhìn anh chàng bằng ánh mắt có hình viên đạn. Muốn cho gã này một trận thế chứ? Sáng sớm rủ con nhà người ta vào quán nói này nói nọ. Tôi âm ỉ nhìn gã đàn ông đang cười tôi.

- Anh ngồi đó cười nhé. Em đi trước đây. Tôi đứng phắt dậy.
- Ô kìa Hân! Em giận anh à? Anh Minh cũng đứng bật dậy.
- Bỏ qua giai đoạn giận. Em ghét anh luôn.
- Anh xin lỗi. Em ngồi xuống đi.
- Anh đi mà ngồi. Chào anh.
- Hân! Thế em không muốn biết vì sao anh quen Hiền và sếp của em à?
- Em có nghĩa vụ phải biết à? Tôi quay lại nhìn anh chàng (hehe...mún bít lém, cứ điệu xí thui á)
- đương nhiên rồi. Anh Minh đáp rồi thản nhiên ngồi xuống ghế.

Vừa lúc đó, người phục vụ mang đồ uống ra. Đặt cốc nước sinh tố và tách cà phê đen xuống bàn, người thanh niên nhã nhặn mời chúng tôi rồi quay đi.

- Anh với giám đốc Vương là thế nào? Tôi không nén được sự tò mò.
- Anh cứ nghĩ là em sẽ hỏi anh tại sao lại quen với Hiền chứ? Minh hỏi lại tôi với ánh mắt trách móc.
- Hihi...em đoán ra rồi.
- Em...đúng là gian ác. Vừa gian lại còn vừa ác.
- Thôi anh đừng giận em mà. Em đâu có nghĩ chúng ta lại gặp nhau?
- Anh thật sự ấn tượng về em. Em có đôi mắt rất đẹp. Khuôn mặt rất ngoan hiền.

Quái lạ! Rõ ràng là anh ta đang khen tôi nhưng tôi chẳng thấy xúc động. Trong tôi chỉ có một cảm xúc đó là sung sướng. Sự sung sướng của một đứa con gái được người khác quý mến. Vậy thôi! Nhưng chẳng lẽ lại không tỏ thái độ gì. Tôi cúi mặt che giấu ý nghĩ của mình.

- Anh đã tìm đến địa chỉ mà em cho. Và không khó khăn gì để nhận ra mình đã bị cô bé ấy lừa.

Tôi im lặng. Còn biết nói gì để biện minh ỉn? Kể ra tôi cũng hơi quá quắt. Nhưng mà ai biết được anh ta lại đến thật chứ? Tôi chỉ nói bừa địa chỉ của nhà cái Hiền cho hả cơn giận đối với con nhỏ thôi. Ai ngờ...

- Phải gọi em là cô bé gian ác mới được.
- Anh này... Đã nài nỉ anh rồi mà! Tôi trách.

Anh Minh cười nhẹ nhàng:

- Có khi là do duyên số. Biết đâu đấy, em nhỉ?
- Vì sao anh lại quen giám đốc Vương? Tôi cố tình hỏi tránh đi.

- À, anh với cậu ta là bạn học. Hồi cấp ba học cùng trường, học đại học cùng khóa.

- Ôi, thế ạ?

- Ủ, bọn anh còn là đối thủ cạnh tranh nhau từng ly từng tí nữa đấy.

Thấy tôi có vẻ ngạc nhiên, anh Minh giải thích luôn:

- Chỉ là cạnh tranh nhau về học bổng thôi- Ngừng một lát rồi anh Minh nói tiếp- Vương học giỏi nhưng cậu ta học kiểu rất tài tử. Cậu ta cũng quậy nổi tiếng trong trường luôn.

- Thật hả anh?

- Ồ! Hồi đó anh cay cậu ta lắm. Anh thì mang tiếng là một sách vở chăm chỉ ngày đêm gặm hết cả thư viện của trường. Cậu ta thì nhờn như quậy phá, đánh nhau tùm lum. Thế mà Vương vẫn đạt thành tích học tập cao hơn anh.

Anh Minh kể về sự cạnh tranh của hai người nhưng giọng của anh chàng không hề có chút ghen tị nào.

- Bọn anh công khai ganh đua với nhau. Hệt như hai gái lấy chung một chồng vậy. May mà không yêu cùng một cô...Nói đoạn anh chàng phá lên cười sảng khoái.

- Em đã biết mặt người yêu của sếp em chưa? Anh Minh bỗng nhiên hỏi tôi.

- Dạ... chưa ạ. Tôi thấy trái tim mình nhoi nhói.

- Cô bé ấy là hoa khôi của trường bọn anh đấy. Nàng kiều lắm. Vậy mà Vương nó cưa đổ cả tốn một tẹo công sức nào. Kỳ lạ!

- Sao lại lạ hả anh? Em tưởng đẹp trai và học giỏi như sếp em thì cô nào mà chả đổ ạ?

- Đúng là Vương đẹp trai và học giỏi nhưng hồi đó cậu ta nghèo lắm. Kiều Oanh là tiểu thư, bố là quan chức chính phủ lại Hà Nội gốc đó em.

- Ra là vậy! Tôi lẩm bẩm.

- Em uống nước đi. Anh Minh nhắc tôi.

Dường như tiếng anh Minh vang lên từ đáy đại dương sâu thẳm.

Tôi thấy hồn mình như đang bay bổng lên không trung, phiêu du lên tận những đám mây trắng bông bênh kia. Tôi đang tan ra, tan ra như đám bọt biển trong sự tích nàng tiên cá.

Nàng tiên cá đánh đổi giọng hát mượt mà để lấy một đôi chân với những bước đi rướm máu. Còn tôi, tôi đánh đổi cái gì mà máu đã nhuộm đầy con tim tôi?

13. Axon - Chương 13

Chương 13: Một lần bướng bỉnh

Mình sẽ không bao giờ nhìn mặt anh ta.

Tôi lẩm nhẩm trong đầu mấy từ đó đến suýt nữa thì bật ra thành tiếng. Đôi mắt tôi chăm chú nhìn anh Minh nhưng thần trí của tôi đang ở tận đâu đâu xa lắm.

Anh Minh thấy tôi có vẻ lắng nghe nên cứ tiếp tục huyền thuyên. Hình như anh chàng có kể về lý do tại sao anh ta lại đến Công ty của tôi thì phải nhưng tôi còn mãi bận tâm về cái sự ghét của tôi với giám đốc Vương nên tôi chẳng nhớ nổi anh Minh đã nói gì.

- Hân, em nghĩ sao? Đột nhiên anh Minh hỏi hơi to làm tôi giật nảy người.

- Hơ, dạ...nghĩ gì ạ? Tôi ngơ ngác hỏi lại.

- À, hóa ra là từ nãy đến giờ anh nói chuyện một mình? Anh Minh nói dối, khuôn mặt tràn đầy sự thất vọng.
- O, không đâu. Không phải đâu tại vì...tại vì em...mới nhìn thấy bé con kia ...trông yêu quá đấy ạ. Tôi lúng túng bảu chữa ỉnh.

May mắn cho tôi là đúng lúc đó có cặp vợ chồng người nước ngoài vừa đi đến bên cửa quán. Trong lúc cuống quýt tìm lý do để thanh minh tôi đã nhìn ra ngoài cửa và phát hiện ra họ. Người chồng có một cái điu ở đằng trước và trong đó là một bé gái xinh xắn. Họ dừng lại chỉ chỗ một lúc rồi cùng bước vào quán.

Anh Minh quay lại nhìn theo hướng tay tôi chỉ và vẻ mặt tươi tỉnh nhanh chóng trở lại. Cặp vợ chồng đó chọn chỗ ngồi ngay cạnh chỗ tôi và anh Minh ngồi. Thấy chúng tôi nhìn, hai vợ chồng mỉm cười thân thiện và chào chúng tôi. Họ là người Pháp. Tôi chỉ biết mỗi câu chào. Anh Minh thì khác. Anh ấy tiến đến nói chuyện với họ có vẻ rất thoải mái. Anh Minh bẹo má con bé rồi nói cái gì đó như là khen. Tôi thấy cả hai vợ chồng người nước ngoài đều cười rất tự hào.

Người chồng hỏi anh Minh câu gì mà tôi thấy anh ta ngoái đầu lại nhìn tôi một lúc. Tôi đoán là họ hỏi về tôi nên ngại ngùng quay mặt đi không dám nhìn họ nữa. Sau khi anh chàng trả lời, tôi nghe thấy tiếng cười của họ. Anh Minh đi lại chỗ của mình với khuôn mặt vui vẻ. Tôi thật là may mắn. Nếu không có hai người đó thì tôi biết giải thích sao cho hành động thiếu lịch sự của mình? Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Thế lúc nãy anh hỏi gì em ạ? Tôi hỏi luôn sau khi anh Minh ngồi vào chỗ.
- Gì cơ? Câu hỏi vừa nãy hả?
- Vâng. Lúc đó em chưa nghe rõ. Anh nhắc lại đi.
- Hỏi gì nhỉ? Anh quên mất rồi.
- Anh không muốn nói thì thôi vậy.

- A, anh nhớ rồi. Anh hỏi em là em nghĩ sao nếu anh làm cùng Công ty với em?

Tôi tròn xoe mắt nhìn anh Minh. Sao lại có thể như thế? Chắc anh ta chỉ nói đùa cho vui thôi. Nhưng nếu là đùa thì hôm tôi gặp anh ta ở Công ty thì sao nhỉ? Tôi chắc lưỡi. Kệ. Dù sao đi nữa thì việc anh ta làm ở đâu cũng chả có gì liên quan đến tôi. Vì vậy tôi quyết định nói tuột ra ý nghĩ của mình:

- Nếu mà em bảo không thích thì anh không làm ở đó à?
- Ồ, có thể lắm chứ? Anh chàng lại đưa ra một câu hỏi làm tôi lại càng khó trả lời.
- Ôi, thế thì anh tự quyết định lấy đi. Em chẳng có ý kiến gì cả. (Grrrrr...bao nhiêu chỗ không làm, tự đứng vào Công ty tui làm j?)
- Đây là em nói nhé. Anh Minh bật cười.
- Vâng, em có chối là mình không nói thế đâu?

Anh Minh không nói gì chỉ nhìn tôi và khế mỉm cười. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó anh nói:

- Anh vẫn nhớ việc em cho anh xơi “quả lừa” đấy. Nhớ mãi.
- Em đã năn nỉ rồi. Anh cứ nhắc. hihi...Tôi cúi đầu cười. (Đáng đời lém. Cho chút!)
- Cui như em mắc nợ anh. Nếu có dịp thì em trả cho anh là được.
- Trả như thế nào ạ? Anh cho em xơi lại “quả lừa” chứ gì?
- Hahaha...Anh chàng cười phá lên.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Mọi người đang tập trung ánh mắt vào chúng tôi. Cả hai vợ chồng người Pháp cũng vậy. Người chồng nói gì với vợ ông ta khiến bà ấy cũng bật cười khúc khích. Tôi ngượng quá. Cúi nhìn xuống cốc sinh tố tôi loay hoay nghịch cái ống hút.

- OK. Thế này nhé: anh đang thi tuyển vào Công ty em. Nếu anh được tuyển thì em sẽ đến dự buổi tiệc anh đãi bạn bè. Em đồng ý không?

- Hơ, anh tuyển vào Công ty em thật hả?
- Đúng. Vì em đây, cô bé gian ác. Anh Minh lại cười.
- Anh không đùa chứ?
- Lần này thì không. Anh nói thật.
- Anh tuyển vào vị trí gì vậy? Tôi nôn nóng hỏi và chợt nhận ra là mình hơi quan tâm quá mức. Tôi vội vàng nói - Xin lỗi anh. Em tò mò quá.
- Không sao đâu em. Anh tuyển vào bộ phận Marketing. Chỉ là nhân viên thôi. Nói đến đó anh chàng nháy mắt.

Tôi chả thích cái điệu bộ đó của anh chàng. Nó cứ đều đều thế nào ấy. Mà anh Minh xem ra có vẻ không hợp lắm với những điệu bộ như vậy. Tôi thấy chỉ duy nhất một người phù hợp với các động tác, cử chỉ không đúng đắn kiểu như thế. Người đó không ai khác là giám đốc Vương.

Đây! Tôi lại nghĩ đến anh chàng đó rồi. Không được. Mà không được phép nhắc đến anh ta, dù chỉ là trong ý nghĩ. Tôi lúc lắc đầu như muốn hất văng cái tên Vương ra khỏi trí óc mình.

- Sao? Em không đồng ý à?
- À, không...Dạ...em đồng ý. Nhưng anh hứa với em không được nói với ai về việc em lên nhảu xe cơ.
- OK.
- Còn nữa, sau khi em đến dự buổi tiệc đó thì em với anh không nợ nần gì nhau.
- Đồng ý. Sau buổi tiệc đó chứ không phải sau này. Phải không em?
- Em không biết. Anh hứa đi đã.
- OK. Đã ký tên và đóng dấu.

Tôi và anh Minh chia tay sau khi ngồi thêm một lúc nữa với những câu chuyện tào lao.

Cuộc gặp này cho tôi biết khá nhiều điều về giám đốc Vương. Thôi thế là hết. Chấm hết. Giấc mơ của tôi, nụ hôn trong mơ của tôi đã vỡ tan tành. Lâu đài Chocolate đã sụp đổ. Sếp của tôi, anh ta đúng là hoàng tử nhưng là hoàng tử của cô công chúa khác. Người ta bảo cho tôi biết : tôi không phải là công chúa. Tôi chỉ là con bé đi lạc đường mà thôi. Giờ đây đã có người chỉ lối đưa đường tôi cần phải bước ra khu vườn tình yêu đó. Chốn ấy rộng mênh mông nhưng chả có lấy một chỗ cho tôi.

Sáng nay cũng như bao buổi sáng khác, tôi ngồi trong phòng bán hàng đợi đến giờ để ra xe ô tô. Tôi lặng yên quan sát mọi người. Cái Hiền vẫn không bỏ được thói quen “buôn dưa lê” với mấy con bé cùng nhóm của nó. Chúng nó đang cười hỉ hả với nhau. Trong phòng mấy anh chàng bán hàng vẫn vậy, kẻ thì cầm cúi ghi chép, người thì gọi điện...Tôi nhìn đồng hồ. Đã đến giờ giám đốc Vương có mặt ở văn phòng. Tôi lôi cái máy di động của tôi ra bấm bấm. Tí toáy một lúc tôi quyết định chơi game. Tôi đang “cắm tặc” đôi mắt của mình. Nó đang bị lý trí của tôi nghiêm khắc giám sát. Đôi mắt của tôi được nhìn tất cả ngoại trừ anh ta.

“Bíp, bíp, bíp” Dế yêu của tôi báo có tin nhắn.

Tôi ngừng chơi, bấm qua hộp tin. Tin của anh Nam. “Trưa nay em den quan Nang thuy tinh nhe. Anh co viec can gap.” Tôi ngược lên đưa mắt tìm anh Nam. Anh chàng đang ngồi kia mà bày đặt nhắn tin làm gì không biết? Tôi mỉm cười. Cúi xuống tôi nhấn lại “Quan do tren tuyen cua em phai ko?” Bấm nút “send”, tôi chờ đợi.

“Bíp, bíp, bíp” tôi đọc tin “Uh. Em den do luc 12h30 nhe.” Tôi reply với một từ nhắn gọn “Okie”. Tin nhắn được gửi đi. Tôi lại ngẩng đầu lên nhìn sang chỗ anh Nam. Vừa lúc đó anh Nam cũng nhìn sang chỗ tôi. Hai đứa cùng bật cười. Nụ cười của tôi không kịp hoàn chỉnh. Ngay lúc ấy tôi bắt gặp ánh mắt của giám đốc Vương. Anh ta ngồi ở đó, chỗ của anh Hải từ bao giờ. Và anh ta không giấu diếm việc đang quan sát tôi và anh Nam. Tia nhìn chẳng có vẻ gì là thiện cảm.

Tôi định lờ đi nhưng cứ nghĩ đến ánh mắt của anh ta khi nhìn hai chúng tôi thì tôi lại dậm ra nỗi căm. Tôi nhìn thẳng vào mắt của giám đốc Vương. Ánh mắt của tôi dữ dội, tràn đầy sự thách thức và chống đối. Giữ nguyên tư thế như vậy trong vài phút, chúng tôi nhìn nhau. Cuối cùng, tôi quay đi để lại anh ta ngỡ ngàng với cái bĩu môi của tôi. (hic, láo toét wá!)

Tôi bình thần mở lại trò chơi dở dang, tiếp tục bấm bấm. Tay tôi bấm nhưng đầu óc tôi lộn xộn những ý nghĩ. Chẳng biết tôi làm vậy có hồn hào quá không? Nhân viên mà lại dám có thái độ như thế đối với sếp. Ôi, tôi cả gan quá đi. Sáng nay đi làm chả biết tôi có ăn nhầm cái gì có chữ “liều” không? Sao tôi lại làm thế? Nhìn anh ta thì được rồi. Hình như tay tôi đang run, cả chân nữa, trái tim cũng thế, nó nhảy bôm bốp trong lồng ngực của tôi.

- Nào đến giờ rồi. Mọi người ra xe nhé. Tiếng anh Chiến hô vang.

Vừa dứt câu mọi người đồng loạt đứng dậy kéo nhau ra ngoài như chỉ chờ có thế. Tôi đứng phất dậy. Tôi phải đi nhanh ra khỏi chỗ này. Chưa biết chừng từ mai khỏi phải lo đi nhanh khỏi chỗ này ấy chứ?

- Hân. Em lại đây.

- Dạ. Gì vậy anh?

- Em lên phòng gặp sếp nhé. Anh Chiến cố tình nói nhỏ.

- Hơ, em ...phải ra xe...bây giờ. Tôi lắp bắp.

- Em lên gặp sếp. Sẽ có xe cho em về Hà Nội. Anh Chiến nghiêm giọng.

- Anh ...dẫn xe chờ em nhé. Tôi cố vớt vát.

- Được rồi. Em cứ đi đi. Anh Chiến vừa nói vừa thu xếp giấy tờ bỏ vào cặp. Anh ấy cũng có vẻ sắp đi. Tôi phải làm sao bây giờ? Trời không nóng mà tôi cảm thấy mồ hôi toát ra ướt đầm sống lưng. Tôi đứng im không nhúc nhích.

- O, sao vẫn còn đứng đấy? Em lên ngay đi. Sếp bảo lên ngay mà.

- Dạ...vâng ạ.

Tôi lập cập bước lên cầu thang. Hân ơi, chết mày rồi! Hân ơi, chết mày rồi! Hân ơi, chết mày rồi! Tôi chẳng thể nghĩ ra được câu nào khác ngoài câu đó. Mỗi bước đi của tôi đúng như là tôi đang bước vào chỗ chết vậy.

Tôi có cố đi chậm thế nào thì cửa phòng của giám đốc Vương cũng vẫn hiện ra trước mặt. Tôi đứng ngập ngừng mãi mà không dám gõ vào cánh cửa.

- Ô, thế cháu chưa đi à? Sao lại đứng đó? Tiếng cô tạp vụ hỏi.

Cô ấy nói cũng bình thường thôi mà tôi nghe như sấm nổ đi đoàn. Chết mày thật rồi, Hân ơi!

- Dạ...cháu...cháu phải gặp...giám đốc ạ. Tôi cười. Tôi chắc là nụ cười của tôi phải méo mó lắm vì sau khi tôi cười thì cô ấy nhìn tôi với ánh mắt thông cảm.

- Giám đốc đang ở trong đấy. Cháu cứ đẩy cửa mà vào.

- Dạ...vâng ạ. (hic, Diêm Vương thì ở trong kia còn người này đích thị là Thần Chết ờy!)

Thấy tôi vẫn đứng im, cô tạp vụ tiến đến bên cạnh:

- Sao thế? Cô ấy hỏi rồi tự trả lời luôn – Cháu phải ký thư cảnh cáo à? Tội nghiệp!

Chẳng biết nói gì, tôi đành gặt đầu cho xong.

- Để cô gọi cửa cho nhé. Nói rồi không chờ tôi trả lời cô ấy gõ mạnh vào cánh cửa và gọi:

- Cậu Vương ơi, có người cần gặp này.

- Ôi, cô ơi...Tôi hốt hoảng túm tay cô tạp vụ.

- Cứ đẩy cửa vào đi. Tiếng giám đốc Vương lạnh lùng.

Thôi, thế là xong. Tôi chẳng buồn che giấu sự sợ hãi và lo lắng trên khuôn mặt nữa. Anh ta chắc là đang tức tôi lắm. Con nhỏ ngông! Mày hết đường về quê mẹ rồi.

- Có gì đâu mà sợ hãi cháu. Cậu Vương hiền lắm. Vào đi!

- Vâng. Cháu cảm ơn cô. (hức, cảm ơn cô đã đẩy cháu vào đống lửa!)

Cô tạp vụ cười như muốn động viên tôi rồi quay người đi về hướng cầu thang

Tôi đi chết đây. Anh ta mà hiền ư? Mình đang muốn ngất vì cái hiền của anh ta đấy. Tôi lầu bầu.

Tôi đẩy cửa ra và bước vào. Giám đốc Vương không nhìn tôi. Anh chàng đang nghe điện thoại tay anh ta viết cái gì đó trên tờ stick notes.

- Anh biết rồi. Thế nhé. Anh đang bận.

Chắc là anh ta đang nói chuyện với người yêu, tôi đoán. Người đầu dây bên kia vẫn chưa chịu buông máy.

- Okay. Lát nữa anh gọi lại nhé. Bye!

Anh ta dập máy. Lúc này anh ta mới chuyển tia nhìn sang tôi.

- Em đóng cửa lại đi.

- Dạ, vâng. Tôi đi lại chỗ cánh cửa như cái máy.

- Em đóng hắt vào nhé.

Sao lại phải thế? Chỉ khép thôi chứ? Tôi quay lại nhìn anh ta với dấu hỏi to tướng. Ánh mắt anh ta như một mệnh lệnh. Tôi run rẩy đóng hắt cánh cửa. “Xoạch” một âm thanh vang lên khô khốc. Tôi giật thót người. Ôi, sao cửa lại khóa vào? Tôi hoảng hồn quay lại. Giám đốc Vương không còn ngồi ở ghế. Anh ta đứng ngay bên cạnh tôi.

- Hình như đã có lần tôi bảo em có nụ cười đẹp phải không?

Tôi cứng hết cả họng. Mắt tôi nhìn chăm chăm vào anh ta nhưng miệng không thốt được lời nào.

- Em không những cười đẹp mà còn bĩu môi cũng rất đẹp. Anh ta tiếp tục.

Tim tôi. Ôi, trái tim của tôi! Nó nhảy nhót liên hồi. Trong căn phòng im ắng, tiếng trái tim tôi đập như tiếng nhạc Rap. Tôi có cảm tưởng anh ta cũng nghe được sự nổi loạn của nó.

- Em đừng sợ. Tôi hứa sẽ không làm gì em - Anh ta dừng lại quan sát khuôn mặt tôi và nói tiếp- Tôi sẽ không đánh em đâu. Mặc dù em rất đáng bị ăn đòn.

Tôi cúi gầm mặt. (hừ, tôi không dám chắc là anh đánh tôi mà tôi lại để yên đâu) Đột nhiên, anh ta đưa tay nâng cằm tôi lên. Tôi buộc phải nhìn thẳng vào mặt anh ta. Ánh mắt anh ta sáng rực. Tia nhìn nửa như đăm đăm nửa như muốn trêu chọc tôi.

- Em đừng bao giờ nhìn người đối diện như vậy nhé. Nhất là đối với đàn ông. Anh ta thở dài và buông thõng tay. Nói xong anh chàng bước về phía ghế của mình và ngồi xuống.

- Tôi sẽ cho em nghỉ cả ngày để ngồi ở đây bĩu môi cho tôi xem.

14. Axon - Chương 14

Chương 14: Chạm trán

Anh ta nói đùa phải không?

Tôi len lén nhòm mặt của giám đốc Vương. Không phải đùa rồi! Anh ta nói xong câu đó thì dính kèm theo nụ cười nửa miệng. Gọi đó là nụ cười thì không ổn lắm mà đúng hơn đó là động tác nhếch môi quen thuộc của anh ta. Bởi vì sau động tác đó thì khuôn mặt anh ta như được tạc bằng...đá.

Tôi rùng mình. Tôi nhận ra mình mắc sai lầm trầm trọng. Tôi đã chọn nhầm đối tượng để bướng bỉnh rồi.

Nếu câu nói kia là của anh Nam hoặc anh Minh thì tôi có thể chắc chắn đó là câu nói đùa. Nhưng câu nói ấy vừa thoát ra từ miệng của giám đốc Vương với giọng điệu chẳng có vẻ gì là cợt nhả.

- Sao? Em bĩu môi đi chứ?

Tôi làm gì bây giờ? Đương nhiên là tôi không thể biểu diễn lại động tác hỗn xược đó. Nhưng mà tôi lại được sếp của mình yêu cầu. Cách nào thì anh ta cũng có quyền cho là tôi chống đối.

- Nào! Em bắt đầu đi. Tôi đang chờ đây. Anh ta lại giục. Giọng nói đầy vẻ khiêu khích.

Tôi định xin lỗi cho xong chuyện nhưng nghe anh ta nói tôi lại thấy nóng mặt. Đã thế thì cóc cần phải ăn năn. Tuy nhiên, ngay lúc này tôi chả thể nào nghĩ ra phương kế gì để thoát thân. Cửa phòng đã bị khóa chặt. Tôi bối rối quá. Tiến không xong mà lùi lại chẳng được. Biết là mình đang rơi vào thế bí nên tôi đành thử liều một phen xem sao.

Hít một hơi lấy can đảm, tôi nói:

- Nếu như giám đốc có thời gian để xem thì em sẽ làm theo yêu cầu của giám đốc. Nhưng...mà em có một...đề nghị nhỏ được không ạ?

- Đề nghị gì?Em nói đi.

- Giám đốc có thể ...mở cửa ra được không?

Anh ta lại nhếch môi cười:

- Để tiện đường cho em chạy chứ gì?

- Không ạ. Vì bĩu môi cả ngày làm sao được? Thỉnh thoảng giám đốc hoặc em cũng cần... phải ra ngoài chứ?

Hahahaha...giám đốc Vương bật cười to. Anh ta cười rung hết cả người như thể anh ta đã cố kìm nén mà không được.

Một lúc sau, giám đốc Vương ngồi ngay ngắn lại và nói:

- Em khôn lắm. Nhưng không phải ai cũng đại hết cả đầu, bé ạ.

Tôi im lặng. Tôi hết can đảm để nhìn mặt anh ta nên lại chọn nền nhà ...ngắm nghía.

Giám đốc Vương hình như lại đang nhìn tôi bằng ánh mắt “nguy hiểm chết người” thì phải. Tôi thấy khuôn mặt mình như muốn bốc cháy. Tim tôi lại tiếp tục điệu vũ quen thuộc của nó. Tôi bối rối lần bẻ mấy ngón tay.

- Okay. Em ngồi ghế đi. Chúng ta thỏa thuận nhé. Tôi sẽ để em ra ngoài chừng nào mà em trả lời hết các câu hỏi của tôi.

Y như là đang phỏng vấn ấy, tôi nghĩ thầm khi ngồi vào ghế. Lấy hết dũng khí còn lại trong người tôi ngược lên nhìn anh ta. Ánh mắt của giám đốc Vương đang nhìn tôi dò xét. Anh ta muốn biết gì nhỉ?

- Thế nào? Hay là em muốn ở đây cả ngày với tôi?

- Dạ không...Không đâu ạ. Tôi cuống quýt.

- Vậy tôi hỏi và em trả lời nhé. Em phải nói thật. Nếu không tôi sẽ đổi ý.

- Dạ, vâng ạ. Giám đốc cứ hỏi đi ạ.

Yên lặng.

Phải mất vài phút sau anh ta mới bắt đầu câu hỏi:

- Mấy hôm trước chị Thúy đã nói gì với em?
- Chị ấy...tôi ngập ngừng vì biết là mình không thể nói ra sự thật.
- Sao? Thúy nói gì với em?
- Dạ, chị ấy... chị ấy chỉ nhắc nhở em về công việc thôi ạ. Tôi quyết định nói dối.
- Em nói dối. Chị Thúy có thể nói với anh Chiến về em. Nếu cần nhắc nhở thì người đó là anh Chiến.
- Tại chị ấy không muốn để anh Chiến biết nên nhắc nhở em trước.
- Em làm việc rất tốt. Có gì đâu mà phải nhắc nhở?
- Dạ, thật ra...em làm việc chưa tốt lắm đâu ạ.

Giám đốc Vương không nói gì. Anh ta nhìn tôi chăm chú như cố tìm ra tôi đang dối anh ta ở chỗ nào. Tôi gồng mình chịu đựng và cũng cố tỏ ra hết sức chân thành. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh chàng. Ánh mắt biết nói đó không những khiến tim tôi đập sai nhịp mà còn làm cho tôi khổ sở vì nhận ra nó quá ư là quyền rũ. Tôi chết rồi. Tôi đã chết đuối trong ánh mắt của anh ta!

- Thế thì em phải ký thư warning thôi. Tiếng nói của giám đốc Vương lôi tôi ra khỏi thảm cảnh chết chìm. Tôi lóp ngóp bò ra khỏi sóng mắt của anh ta.
- Dạ... Tôi áp ứng.
- Làm không tốt thì phải bị warning. Tôi bảo chị Hoa gửi thư warning cho em sau nhé.
- Dạ...vâng ạ. Tôi đáp như người mất hồn.
- Em không sợ à? Sao cứ dạ vâng thế?
- Dạ...làm sai thì phải... chịu thôi ạ.
- Okay. Câu hỏi thứ hai: Ngày hôm đó em có đến quán Hạ Nhớ không?

Tình huống này phải trả lời sao đây? Nếu tôi nói thật thì tội lỗi càng thêm chồng chất. Dám bỏ công việc đi chơi mà lại là đi cùng nhân viên khác nữa chứ? Tôi mà khai ra tức là tôi đã tự đào thải không chỉ tôi mà còn cả anh Nam. Tôi tưởng như mình đang sa xuống địa ngục chín tầng và Diêm Vương, ngài đang tra khảo tôi.

- Em trả lời đi chứ. Suy nghĩ cách nói dối mà lâu thế à?
- Dạ...em ... sao giám đốc lại nói thế ạ? Em...không nói dối bao giờ (oạch!) Tôi gắng gượng nuốt cục thẹn.
- Vậy thì em trả lời đi. Em đã đi những đâu vào hôm đó?
- Em đến các địa chỉ theo lịch ngày hôm đó. Hầu như cả ngày em ở trên tuyến ạ. Buổi trưa em cũng có về nhà đâu. Tôi nói liền một hơi.
- Em không về nhà từ hôm anh Chiến đi cùng - Anh ta gật gù - Anh biết rồi. (hơ, anh ta đã không xưng “tôi” nữa kìa!)
- Vâng. Em chỉ loanh quanh khu vực làm việc của mình thôi ạ.
- Vẫn chưa thấy em trả lời vào ý chính. Em đến quán Hạ Nhớ lúc nào?
- Dạ...em định ...buổi chiều mới đến Hạ Nhớ. Chiều em lại ở... chỗ khác hơi lâu nên em không đến đấy.

Giám đốc Vương lại nhìn tôi. Anh ta cứ nhìn tôi như vậy một lúc lâu. Tôi có cảm giác có cả một đàn kiến bò tứ tung trên khuôn mặt mình. Phải chịu đựng tia nhìn của người khác đúng là hình phạt êm ái nhưng khó chịu nhất trên đời. Chừng 5 phút sau anh ta mới lên tiếng:

- Okay. Câu hỏi thứ ba: Sao em lại quen anh Minh?
- Anh Minh là người quen của cái Hiền. Em biết anh ấy qua Hiền. Tôi trả lời không một chút đắn đo.
- Thế còn Nam? Đùng có nói là em quen qua Hiền nhé!

- À, anh Nam trước đây làm ở tuyến em. Giám đốc biết rồi còn gì?

- Ý anh là hỏi quan hệ của em và Nam. Đó là..quan hệ gì?

Kỳ cục! Anh ta đang hỏi cùng tôi chắc? Anh ta tự mình có quyền trong quan hệ của tôi với người khác à? Tôi nhìn trân trân vào anh ta với thái độ bất mãn ra mặt.

- Vì em là nhân viên thuộc quyền quản lý của anh nên anh hỏi vậy thôi. Anh cần phải biết rõ về mối quan hệ của tất cả nhân viên của mình. Như đoán được thắc mắc của tôi, anh ta giải thích.

- Hơn nữa, anh có toàn quyền quản lý em 8 tiếng trong một ngày. Anh ta nói thêm và nhấn mạnh hai chữ “8 tiếng”.

- Dạ...em biết ạ.

- Vậy em trả lời câu hỏi đi.

- Quan hệ của em và...anh Nam là quan hệ...đồng nghiệp ạ.

- Cậu ta đâu còn làm chung tuyến với em?

- Thỉnh thoảng bọn em vẫn liên lạc ạ.

- Bọn em? Nghe có vẻ thân thiết nhỉ?

Giọng nói của anh ta có vẻ hơi mỉa mai. Không. Giọng nói ấy cứ như là...đang ghen. Tôi ngỡ ngàng nhìn giám đốc Vương.

- À, anh đang đánh giá xem mức độ thành thật của em như thế nào.

Tôi không nói gì chỉ lơ đãng nhìn mấy thứ để trên bàn làm việc của anh ta.

- Okay. Như vậy quan hệ của em với Nam chỉ đơn thuần là đồng nghiệp, đúng không?

- Dạ, vâng. Tôi trả lời rành rọt.

- Hy vọng là em đã thành thật. Giám đốc Vương nói mà mắt không rời khuôn mặt tôi.

Chắc là anh ta đang kiểm tra lại mày một lần nữa đấy thôi. Đừng có tưởng bở nhé Hân! Mày không được xao xuyến! Mày không được bối rối! Tôi tự nhắc mình.

- Em có vẻ như là đối tượng của các anh đẹp trai đấy nhỉ? Sau cùng thì giám đốc Vương cũng lên tiếng chấm dứt quá trình tra tấn tôi bằng ánh mắt.

- Giám đốc nói sai rồi. Tôi cố gắng trấn tĩnh để đối đáp.

- Sao lại sai?

- Em đúng là ...đối tượng của một số anh chứ không phải có vẻ. Và hầu hết các anh đẹp trai ấy ...đều chưa có ...người yêu. Tôi cố tình nói thật chậm.

Ánh mắt của giám đốc Vương tối sầm lại. Anh ta bực mình rồi, tôi đoán. Càng hay! Nỗi ám ức về việc không chính thức được nghe anh ta nói thật về cô vợ sắp cưới và ánh mắt anh ta nhìn tôi với anh Nam được giải tỏa phần nào.

Ngẩng người ra sau ghế, anh ta không nhìn tôi mà đưa mắt nhìn ra cửa. Vừa lúc đó, tiếng chuông điện thoại ở máy di động của anh ta reo vang. Cầm máy lên nhìn vào màn hình, anh ta bấm nút tắt và cúi kính quăng nó xuống bàn.

- Đi lên tuyến của em nào, cô bé! Vừa nói anh ta vừa đứng bật dậy bước nhanh ra khỏi chỗ ngồi. Anh ta đi thẳng về phía cửa.

Tôi mừng như bắt được vàng, bước vội theo anh ta.

Chiếc xe thường hay đưa đón chúng tôi đã không còn ở bãi đỗ nữa. Tôi hiểu là mình phải đi nhờ xe của giám đốc Vương. Thế là tôi cứ lẳng lặng bước đằng sau anh ta. Suốt đoạn đường từ phòng bán hàng ra đến chỗ để xe, giám đốc Vương không hề nói với tôi một lời nào.

Mở cửa xe, ra hiệu cho tôi vào, anh ta cũng chẳng nói gì cả. Khuôn mặt anh ta lạnh lùng, khó hiểu.

Mặc kệ. Giờ tôi chẳng quan tâm đến anh ta nữa. Anh ta đơn giản chỉ là sếp của tôi. Chuyện anh ta vui hay buồn đã có người yêu của anh ta lo. Phải không nhỉ?

Xe dừng lại. Đã đến nơi tôi gửi xe. Thế là thoát khỏi địa ngục 9 tầng. Sống. Tôi vẫn còn sống.

- Em chào giám đốc. Tôi nói nhanh và đưa tay mở cửa.

- Hân!

- Dạ.

- Em nghe này, tôi nhất định sẽ làm cho em ế chồng.

Tôi ngơ ngàng nhìn giám đốc Vương. Trên khuôn mặt anh ta không có bóng dáng của nụ cười nhếch môi. Tôi cũng không tìm thấy sự trêu chọc nào hiện lên trong đôi mắt của anh ta. Tôi chẳng thấy mừng vui vì câu nói ấy. Sự bức bối và tự ái bốc lên ngùn ngụt trong cơ thể của đứa con gái hiếu thắng.

- Em mới là người quyết định điều đó. Tôi trả lời rồi đẩy mạnh cánh cửa xe, bước ra ngoài.

- Em nhất định sẽ ế chồng. Đôi mắt anh ta xoáy vào tôi.

Đóng sập cửa xe lại tôi nghe con tim mình chênh choáng. Lời nói của giám đốc Vương như là ly rượu mạnh đổ ào vào cuống họng. Tôi chưa kịp cảm nhận hương vị cay nồng của nó mà trái tim đã say mềm.

Chiếc xe lao vút đi rồi mà tôi vẫn đứng chơ vơ ở bên lề đường. Những cơn gió mang theo hơi lạnh của mùa đông không làm sao thổi nguôi dòng cảm xúc nóng hổi đang dâng trào trong tôi.

~*~*~*

- Anh đợi em lâu chưa? Tôi hỏi và nhìn anh Nam áy náy.

- Anh mới đến đây thôi. Em ngồi đi. Anh Nam cười hiền lành.

Tôi ngồi xuống ghế một lúc rồi mà vẫn chẳng thấy anh ấy nói gì. Anh Nam nhìn ra ngoài đường với vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó mông lung lắm.

Tôi hơi ngạc nhiên vì thấy anh Nam có cử chỉ không giống như mọi khi. Lúc trước anh ta mồm mép liến thoắng, nói cười tếu táo, bạo mồm bạo miệng làm tôi thấy nể luôn. Có lúc nào tôi thấy anh ta như bây giờ đâu?

- Anh giận em đến muộn à?

- O, không. Anh có giận gì em đâu.

- Sao anh nhắn em đến đây mà chẳng nói gì?

- À, anh cũng có chút chuyện. Nhưng không biết bắt đầu thế nào.

- Ôi, em mà anh cũng ngại á? Anh cứ nói đi. Biết đâu em có thể giúp...

- Đúng đấy. Em chắc chắn giúp được anh chuyện này.

- Em tò mò quá! Chuyện gì đấy ạ?

Anh Nam nhìn tôi cười tủm tỉm rồi lại nhìn ra chỗ khác. Một lúc sau anh ấy ngồi ngay ngắn trở lại, nhìn thẳng vào tôi và nói:

- Sắp tới anh nghỉ việc ở đây, Hân ạ.

- Nghỉ việc? Anh á? Sao lại nghỉ hả anh?

- Anh tìm được công việc khác tốt hơn - Anh Nam dừng lại một chút như muốn thăm dò thái độ của tôi rồi anh tiếp tục- Em giúp em một việc được không?

- Việc gì cơ ạ? Em giúp được là em giúp anh ngay.

- Thế thì cho anh địa chỉ nhà em đi.
- Anh đùa đấy à? Giúp đỡ anh mà lại thế?
- Anh có thể đến nhà em chơi được không Hân?
- Dĩ nhiên là được. Tôi buột miệng.

Ánh mắt của anh Nam sáng lên rạng rỡ. Tôi phát hiện tia nhìn của anh Nam rất giống như cái hôm ở quán Karaoke anh ấy đã nhìn tôi. Hôm nay, không có men rượu trong đôi mắt ấy nhưng dường như tia nhìn chẳng có vẻ gì là của người tỉnh táo.

Có lẽ là mình đã tự mua lấy sợi dây rắc rối buộc vào người rồi! Tôi tự nhủ. Nghĩ vậy tôi lập tức bào chữa:

- Mà có việc gì anh cứ gọi điện cho em là được rồi. Em sẽ đến ngay.
- Anh không thể đến chơi được sao em?
- Không phải vậy. Ý em là em với anh vẫn giữ mối quan hệ anh em. Nếu anh cần là có mặt em ngay ấy mà (híc, tui dại rồi!)
- Vậy cho anh địa chỉ đi. Khi nào cần anh sẽ đến...nhờ em.

Tôi không muốn sự việc lại như thế này. Tôi đang cố tránh mọi rắc rối nhưng chúng như rong như rêu cứ bám chặt lấy chân tôi. Tôi càng quấy đạp thì chúng càng bám chặt hơn. Tôi thấy tôi mỗi lúc lại chìm sâu vào bể đời phức tạp, những tình cảm nhĩ nhằng cứ như con sóng lớn vỗ liên hồi vào con thuyền tuổi mộng của tôi.

Tôi không thể từ chối cho anh Nam địa chỉ nhà mình. Miễn cưỡng đọc số nhà nhưng trong đầu tôi đã nhen nhóm ý định lẩn trốn nếu anh ấy tìm đến. (hức, phải đi “tậu” cái thang dây và phải tập leo trèo roài!)

~*~*~*

Hôm nay là một ngày mùa đông ấm áp nhất.

Mặt trời nhô lên rưới những giọt nắng vàng nhạt lên khung cảnh ảm đạm. Cảnh vật lập tức như có phép màu biến hóa từ đôi đũa thần của bà tiên bỗng trở nên lung linh và rực rỡ hơn.

Tôi hít hà không khí trong lành của buổi sáng sớm. Lâu lắm rồi mới tìm lại được cảm giác này. Bình yên và hạnh phúc.

Lại đèn đỏ. Tôi đang lơ mơ với dòng cảm xúc của mình nhưng vẫn kịp nhận ra mình đang vi phạm luật lệ giao thông. Thôi lờ rồi cho lờ luôn đi. Tôi quan sát hai bên đường và cho xe tiếp tục lao nhanh qua ngã tư. Thoát rồi. Chẳng có chú công an nào cả. Tôi mỉm cười sung sướng vì thần may mắn vẫn theo sát hộ mệnh cho tôi.

Một hồi còi ô tô vang lên làm tôi giật mình cho xe đi sát vào bên lề đường. Xe của giám đốc Vương. Chiếc xe vượt qua tôi lao nhanh về phía trước.

Ngồi trong phòng bán hàng, tôi lật giở quyển tạp chí vừa mượn được của chị thủ quỹ. Hôm nay có chương trình khuyến mại mới nên các giám sát đều đang ở trên phòng của giám đốc Vương. Bọn chúng tôi phải nán lại chờ nên đưa nào đưa nấy tùy nghi di tản hoặc “buồn đưa lê” thoải mái.

“Tít, tít, tít, tít, tít” chuông điện thoại của tôi réo rắt. Tôi hồ hững bật máy nghe nhưng mắt thì vẫn dán chặt vào trang báo.

- Alô, em Hân nghe ạ.
- Alô, anh Minh đang gọi đây ạ.
- A, em chào anh. Sao anh ta lại biết số di động của tôi? Minh đâu có già để lắm cảm đến vậy nhỉ? Tôi nghĩ bụng.
- Hôm nay có cơ hội để em trả anh món nợ đây, cô bé gian ác. Anh Minh phần khởi.
- Cơ hội gì hả anh? Chắc là con nhỏ Hiền lại cho anh ta số của mình. Tôi nhăn nhó.

- Anh đã trúng tuyển. Em mừng cho anh chứ?
- Ôi, thế thì vui quá. Phải ăn mừng rồi, anh nhỉ?
- Anh gọi điện cho em về việc đó đây. Tối nay mời em đến nhà hàng Red Apple ở 97 phố... dự tiệc với bọn anh nhé.
- Anh mời cả Hiền chứ ạ?
- Ồ, tất nhiên rồi.
- Cảm ơn anh. Em sẽ đến cùng với Hiền.
- Đây là số máy của anh. Em đến nơi thì nháy máy anh sẽ ra đón.
- Dạ. Vâng ạ.
- Chào em.
- Em chào anh.

Tôi loay hoay trước tủ quần áo. Mất 15 phút trôi qua mà tôi vẫn chưa quyết định được mình sẽ mặc gì cho buổi tối hôm nay. Mấy hôm nay trời có nắng nên thời tiết không lạnh lắm. Mình sẽ mặc váy. Từ lúc đi làm đến giờ tôi chưa có cơ hội diện mấy bộ váy áo này. Đây là mấy bộ váy áo do bà cô tôi ở bên Mỹ gửi về cho nhân dịp sinh nhật tôi vừa rồi. Có mấy bộ váy áo nhưng tôi ưng cái áo len mỏng màu trắng, cổ chữ V rộng thắt đai lưng và chiếc váy nâu sậm may xòe dài trên đầu gối.

Bộ này mà đi đôi boots nâu của tôi thì tuyệt. Tôi lôi raướm thử vào người rất nhiều lần mà ao ước có dịp để khoe nó. Cả ngày đi làm từ sáng đến chiều, tối tôi chỉ ru rú ở nhà thì diện nó vào lúc nào? Ngày chủ nhật tôi cũng ít ra ngoài mà có đi đâu thì mặc quần là tiện lợi nhất với tôi. Cái Hiền lát nữa nó sẽ đi với tôi. Để cho nó chở. Tôi quyết định mặc bộ áo váy yêu thích.

Thoa chút phấn hồng vào hai bên má, tô một ít son bóng lên môi. Tôi hài lòng nhìn khuôn mặt mình trong gương. Một con bé ngoan hiền và nhí nhảnh trong gương đang dòm lại tôi. Chải lại mái tóc, tôi cài lên đầu chiếc băng đô mỏng mảnh đính hạt cườm lóng lánh.

- Oa! Tao không nhận ra mày đây, Hân. Cái Hiền ló đầu vào và thốt lên.
- Tôi xoay một vòng rồi uốn éo bắt chước kiểu đi của mấy người mẫu tiến tới gần chỗ con nhỏ đứng.
- Sao? Thấy chị đạt tiêu chuẩn người mẫu không?
- Ui, vượt tiêu chuẩn luôn í chứ. Nhưng là tiêu chuẩn của người...một mẫu. Cái Hiền cười khanh khách.
- Mất mày toét à? Đạp cho đui luôn giờ. Tôi đánh đá đốp lại.
- Con nhỏ chỉ cười khi và ngắm nghía tôi.
- Bộ này mày kể với tao đây á? Đẹp ra phết!
- Không phải do trang phục mà do người mặc đấy em.
- Vừa phải thôi - Cái Hiền bĩu môi - Vênh quá là đâm vào cột điện đó, con ranh. Cả hai chúng tôi cùng cười. Bọn tôi thường hay thế. Đối đáp với nhau cứ như mấy người hàng tôm, hàng cá nhưng thực ra rất hiểu và yêu quý nhau.
- Mày chở tao đây nhé. Tôi bảo Hiền.
- Ồ, đành lòng thôi biết làm thế nào. Nhưng mà lần sau thích điệu thì “sắm” bạn trai trước nhá.
- Biết rồi. Chị mày đang tuyển. (hihi...)
- 7 giờ 26 phút rồi đây. Cái Hiền nhìn đồng hồ và nhắc tôi.

Với tay lấy chiếc áo khoác lông cũng màu trắng tôi kéo cái Hiền đi xuống nhà.

Nhà hàng Red Apple lấp lánh ánh đèn màu. Bóng đèn to nhỏ, đủ các màu giăng lên cả những gốc cây làm sáng rực cả một góc phố. Đây là một trong những nhà hàng nổi tiếng của thủ đô. Thực khách ra vào nườm nượp.

Trong lúc chờ cái Hiền giao xe ấy người trông xe, tôi bấm số của anh Minh. Anh Minh không trả lời mà tắt máy. Nhoáng một cái đã thấy anh ấy từ trong nhà hàng đi ra.

- Chào em.

- Em chào anh.

- Hôm nay trông em lạ thật đấy. Xinh quá! Anh Minh nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên pha lẫn vui mừng.

Tôi mỉm cười và cúi đầu. Ngại thế! Tôi thích diện đồ mới nhưng có tật hay xấu hổ khi “bị” khen.

- Hiền đâu rồi? Anh Minh như chợt nhớ ra.

- Em đây. Cái Hiền tươi cười. Nó cũng vừa đến bên cạnh tôi.

- Nào, mời các em vào trong thôi. Mọi người đến đủ hết cả rồi.

Chúng tôi theo anh Minh lên tầng 3. Giờ tôi mới để ý kỹ anh chàng. Hôm nay anh Minh mặc ple sáng màu nên trông anh ấy khác hẳn. Trẻ trung và có phần khá là bảnh trai. Anh ấy cũng được đấy chứ. Có thể tuyển làm bạn trai với hợp đồng xác định thời hạn. Tôi khẽ cười vì ý nghĩ trẻ con của mình. Quay sang nhìn cái Hiền, tôi thấy nó cũng đang chiêm ngưỡng anh Minh với vẻ mặt ngẩn ngơ không dấu giếm.

Chúng tôi dừng lại trước một căn phòng lớn. Anh Minh quay sang nhìn tôi và Hiền:

- Bạn anh hơi đông mà đa số là con trai nên có khi hơi quây đấy. Nhưng mà không sao có anh đây rồi.

- Vâng. Cảm ơn anh. Chúng tôi cùng đồng thanh trả lời và le lưỡi.

Cánh cửa phòng bật mở.

Đúng như anh Minh nói. Cả gian phòng rộng chật cứng đàn ông. Có mấy chị con gái nhưng ai nấy đều ngồi bên cạnh bạn trai của mình nên tôi và cái Hiền bất giác nắm chặt lấy tay nhau. May mà hai đứa chúng tôi đi cùng nhau.

Tất cả bọn họ đang đổ dồn ánh mắt vào chúng tôi. Họ như những thẩm định viên đang đánh giá các món hàng vậy.

Anh Minh đưa hai chúng tôi vào một cái bàn trống. Chưa kịp ngồi xuống thì đã có tiếng một anh chàng nào đó nói lớn:

- Ê, Minh. Không chơi thế nhé. Dẫn các em qua đây ra mắt đi.

- OK. Lát nữa nhé. Để các em ngồi nghỉ tí đã nào.

- Không được. Không được. Cả bọn họ nhao nhao.

- Các em cứ ngồi xuống. Kệ chúng nó. Anh Minh khoát tay.

Tôi và Hiền nhìn nhau. Cả hai đứa đều không dám ngồi. Bất chợt có một anh chạy lại kéo tay tôi.

- Đi nào em. Qua đây.

- O, Chương. Mày làm gì thế?

- Mày dẫn nốt em kia qua đây luôn đi.

Anh Minh chạy lại gạt anh chàng đó qua một bên và đích thân cầm tay tôi. Anh ngoái lại bảo anh chàng kia:

- Mày đưa em bé kia qua hộ tao nhé.

Tôi đang đứng trước một đám đông. Họ là khán giả còn tôi là diễn viên bất đắc dĩ. Tôi không dám nhìn mà chỉ cúi đầu.

- Giới thiệu với mọi người. Đây là Khả Hân. Tôi giết mình. Sao anh Minh lại biết cả tên đệm của tôi?

Ngước mắt lên nhìn anh ta một cách ngỡ ngàng, tia nhìn của tôi đụng phải ánh mắt ấy. Ánh mắt của giám đốc Vương. Anh ta ngồi ở đó từ bao giờ. Và bên cạnh anh ta là một người con gái.

15. Axon - Chương 15

Chương 15: Trống vắng

Đám đông ồn ào, nhốn nháo hẳn lên sau khi nghe anh Minh giới thiệu.

Hình như người ta đang nhận xét hay bình luận gì đó về tôi. Họ gán ghép anh Minh với tôi. Tôi nghe loáng thoáng tiếng anh Minh phân bua nhưng chẳng có tâm trí nào để ý đến điều đó. Tôi còn bận tâm về việc phải làm sao chống đỡ cái nhìn khó có thể gọi tên của giám đốc Vương. Tuy không nhìn anh ta nhưng tôi linh cảm được anh ta chăm chú theo dõi từng cử chỉ của tôi.

Đứng lùi lại sau lưng anh Minh, tôi tránh tia nhìn của giám đốc Vương như lửa cháy, rất bỏng khuôn mặt. Anh Minh đang mãi nói cười với những người bạn nên cũng không để ý thấy cử chỉ khác thường của tôi. Người con gái ngồi cạnh giám đốc Vương chắc hẳn là cô vợ sắp cưới của anh ta. Tò mò quá! Tôi muốn xem mặt chị ấy ghê gớm. Ý nghĩ đó thôi thúc khiến tôi gạt hết tất cả mọi ngại ngùng để hướng tia nhìn của mình về người con gái ấy.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về người yêu của giám đốc Vương là vẻ sang trọng, quý phái. Chị ấy thật không hổ danh là tiểu thư lại càng không có chút gì là ngoa ngoắt khi được gán cho danh hiệu hoa khôi. Khuôn mặt chị ấy hình trái xoan, đôi mắt đẹp sắc sảo, sống mũi cao thon nhỏ và đôi môi hình tim xinh xắn. Mái tóc của chị ấy được cắt ngắn gọn gàng càng tôn thêm dáng vẻ yêu kiều của tiểu thư con nhà.

Tôi thua rồi. Cuộc chiến này chưa bắt đầu thì tôi đã nhận ra mình không thể nào là đối thủ. Tôi cay đắng nghĩ thầm.

Tình yêu là gì? Hoa thơm trái ngọt với ai chứ riêng tôi thì tình yêu là thứ trái kỳ lạ: đắng ở môi, cay ở đầu lưỡi, chát ở cuống họng và chua xót ở tâm can. Tôi là con bé chấp chững với những bước đi đầu tiên trong thế giới tình yêu. Tôi mới chỉ tập tọe được vài bước chân đã bị người ta xô ngã phũ phàng...

- Hân, ngồi xuống đây đi em. Tiếng anh Minh kéo tôi về thực tại.

- Dạ...Tôi lúng túng thật sự vì ngồi xuống chỗ đó là đối diện với giám đốc Vương.

- Ngồi đi em. Bọn anh không làm gì đâu mà sợ. Anh chàng nào đó nói.

- Ngồi xuống đi không đau chân em ơ. Giọng một chị cất lên dịu dàng.

Tôi đưa mắt về phía giám đốc Vương. Một cảnh tượng làm tôi sững người.

Giám đốc Vương kéo đầu cô vợ sắp cưới về phía mình rồi ghé sát vào tai chị ấy thì thầm điều gì đó.

Chẳng thể nghe họ nói gì với nhau nhưng tôi đoán là anh ta có nói về tôi. Bởi sau đó tôi thấy người con gái ấy nhìn tôi và bật cười. Tim tôi nhói đau. Cảm giác quặn thắt ở ngực khiến tôi thấy khó thở.

Giám đốc Vương đột ngột quay lại. Ánh mắt anh ta đụng phải tia nhìn của tôi. Anh ta có vẻ bối rối. Anh chàng liền ngồi ngay ngắn lại nhưng nụ cười ngạo nghễ vẫn còn hiển hiện rõ nét trên khuôn mặt.

Hai người ấy đang cười tôi. Họ đang chế nhạo sự khờ khạo cả tin của tôi. Tôi hình dung mình như là một con ngốc với bộ mặt lẩn thẩn đang làm trò cười để mua vui cho thiên hạ.

Len lên nhìn sang cái Hiền, thì ra con nhỏ đang quan sát tôi. Cái nhìn của Hiền cho tôi thấy nó cũng đã nhận ra cử chỉ thân mật của hai người. Mắt tôi tối sầm lại, lỗ tai lùng bùng, đầu óc quay cuồng. Nắm chặt bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, tôi gắng gượng giữ vẻ bình thản.

Giám đốc Vương không cười nữa, khuôn mặt anh ta trở lại với vẻ lạnh lùng cổ hữu. Mình không thể chịu đựng thêm một phút nào nữa. Tôi nhủ thầm và quyết định rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

- Em thấy chóng mặt quá! Em xin lỗi...Tôi nói với anh Minh và quay ngoắt người chạy ra ngoài.

- Ô kìa, Hân! Hân!

Hình như đó là tiếng của anh Minh. Anh ấy chạy theo tôi thì phải. Tôi chỉ nhận thức được có vậy về hiện tại. Tâm trí tôi chỉ toàn khuôn mặt ngạo nghễ của giám đốc Vương và nụ cười khúc khích của người con gái ấy. Con tim tôi rúm ró trong từng cơn đau quặn thắt.

- Hân, em làm sao thế? Anh Minh tóm vào vai tôi kéo lại.

Tôi đứng yên. Mắt tôi nhìn vào anh Minh nhưng hình dáng của anh ấy lại chẳng xuất hiện trong sự tư duy của tôi. Cái Hiền cũng chạy đến nơi. Nó thở hổn hển và đưa tay chặn ngực.

- Hân, em nói đi. Em làm sao vậy? Tại sao lại bỏ chạy xuống đây? Anh Minh hỏi dồn dập.

- Nó không sao đâu anh ạ. Thỉnh thoảng nó vẫn thế ấy mà. Hiền trấn tĩnh anh Minh.

- Nhưng thế là sao? Hân mệt hả em? Anh Minh nhìn Hiền rồi lại nhìn tôi lo lắng.

- Có lẽ nó...nó bị... tụt huyết áp. Đồng người quá, chắc là khó thở thôi ạ. Cái Hiền thông minh đột xuất.

Bình thường thì tôi đã cãi lại hoặc phá lên cười với cái lý do này của nó nhưng lúc này tôi chẳng thể nhếch nổi môi nói gì đến chuyện khác. Tâm trạng của tôi hụt hẫng vô cùng. Tôi tưởng như mình vừa bị rơi từ trên cao xuống tận đáy vực sâu thăm thẳm. Tuyệt vọng. Đau đớn.

- Anh để nó cho em. Anh vào đi kéo mọi người lo lắng. Hiền nhanh nhẩu.

- Không sao đâu. Hay là anh đưa Hân về?

- Ôi, ai lại thế? Anh còn bao nhiêu bạn ở trong kia. Em chở nó về được mà.

- Hân hay bị như vậy lắm hả em?

- Dạ... cũng không thường xuyên lắm đâu ạ. Cái Hiền đưa mắt nhìn tôi.

- Anh đứng với nó một lát, em chạy đi lấy xe nhé. Hiền nói nhanh và chạy đi.

Còn lại tôi với anh Minh. Tôi cúi gằm mặt, đá đá cái chân xuống nền gạch.

- Em đỡ hơn chưa Hân?

- Dạ... rồi ạ.

- Anh gọi taxi đưa em về nhé?

- Dạ, không cần đâu anh. Em không sao thật mà. Tôi cuống quýt.

- Em bị huyết áp thấp phải chú ý sức khỏe đấy. Hay là do đói?

- Dạ, không đâu ạ.

Cái Hiền phi xe tới. Nhìn thấy nó tôi vội nói với anh Minh:

- Em xin lỗi đã gây phiền phức. Anh vào đi. Em chào anh!

- Ồ, không có gì. Miễn sao em khỏe là được.

- Dạ, em về đây ạ. Tôi nói mà không nhìn anh Minh. Tôi cố đi thật nhanh ra chỗ Hiền.

- Em về anh Minh nhé. Hiền chào.

Anh Minh ra hiệu chào hai đứa. Chiếc xe kênh cang của tôi lao vút đi.

Hiền im lặng suốt dọc đường. Tôi đoán là con nhỏ đang sắp xếp các câu hỏi trong đầu. Tôi không tin là nó lại có đủ hờ hững để bỏ qua chuyện này.

Dừng xe lại trước cổng nhà tôi. Con nhỏ dắt xe vào sân. Sau khi chào ba mẹ tôi, nó không về ngay mà kéo tôi tuần tuốt lên cầu thang. Và đúng như tôi dự đoán nó bắt đầu tra hỏi tôi ngay khi bước chân lên đến cửa phòng của tôi.

- Mày sao thế hả?
- Chả sao cả.
- Ê, đừng có nói với tao kiểu đấy nhá.
- Thì chả sao là chả có vấn đề gì. Thế thôi.
- Con khi! Mày tưởng tao không biết à?
- Biết gì chứ? Tôi ngang ngạnh.

Con nhỏ im lặng một lúc. Lát sau nó mới bắt đầu lên tiếng:

- Chuyện lão ý có người yêu mày biết rồi đúng không?
- Có người yêu thì ảnh hưởng gì đến tao?
- Ồ, thế mà có đứa lại đâm đầu bỏ chạy cơ đấy!
- Tao không thích ở đó. Ngọt ngọt. Thế thôi.
- Được rồi. Cứ coi là như vậy đi. Tao vẫn chả hiểu mối quan hệ của mày với anh Minh là thế nào?
- Tao nói với mày rồi còn gì? Anh hùng cứu... mỹ nhân (ẹc ẹc) Vậy thôi!
- Tao cóc tin. Anh Minh có vẻ... thích mày đấy.
- Mày nhạy cảm quá, nhóc ạ. Không phải ai cũng thích tao. Biết đâu anh ấy thích mày thì sao?
- Chả dám đâu. Đau đầu lắm. Tao nhìn gương mày là tao ngấy rồi.

Cái Hiền chối đây đấy nhưng tôi chẳng khó khăn gì khi nhận ra mặt nó bắt đầu đỏ lựng lên. Con nhỏ nói thêm vài ba câu rồi kiểng có lẩn về. Tôi tùm tùm vì biết chắc chắn là nó để ý anh Minh. Con ranh! Tao đã bảo mày khao đâu mà trốn tránh. Hai đứa chúng tôi có quy ước từ lâu là đứa nào có người yêu là phải khao mà nếu có người yêu trước thì càng phải khao to hơn.

Thay bộ đồ vừa mặc trên người ra, tôi mặc bộ đồ ngủ rồi đi vào toilet. Hắt liên tiếp mấy vốc nước lên mặt tôi chà mạnh sữa rửa mặt lên khuôn mặt mình. Mũi son, má phấn để đẹp cho ai chứ? Gỡ cái băng đô hạt cườm vứt lên mặt bàn bên cạnh lavabo tôi xoắn mái tóc của mình. Vẽ chán chường, đồ dẫn trên khuôn mặt làm tôi giống như một bệnh nhân tâm thần. Tôi cười mà nước mắt thi nhau lăn lăn trên gò má. Tôi mới chớm bước vào mùa xuân của tuổi mười chín, tuổi đẹp nhất của đời người con gái. Nụ hoa chỉ bắt đầu chớm nở còn chưa biết giọt sương nào sẽ là giọt sương đầu tiên đậu trên cánh hoa thì đã sớm tả tơi sau cơn giông gió.

Chẳng thể dối mình là không có chút tình cảm gì với giám đốc Vương. Tôi không là gỗ đá. Tôi là con người, một đứa con gái biết yêu, biết giận và biết tự ái như bao cô gái khác. Chỉ có một tính cách một đặc điểm để phân biệt tôi với những người con gái khác đó là sự khó tính đến độ ương bướng của tôi. Bạn có thể cho rằng tôi hơi cổ hủ hoặc lỗi thời nhưng tôi là như vậy đấy. Quan điểm của tôi về tình yêu nam nữ là phái nam phải là người chủ động. Tôi có thích người ta đến mười mươi nhưng nếu đợi tôi tỏ vẻ hoặc đưa ra tín hiệu đèn xanh, đèn đỏ gì gì thì chỉ hoài công thôi. Tôi sẵn sàng chôn chặt cảm xúc thật của mình nếu người kia quá nhút nhát, e dè trong việc bày tỏ tình cảm với tôi. Tôi sẽ không ngại ngần tỏ thái độ phớt lờ với những anh chàng kiểu như vậy.

Giám đốc Vương là người khác giới đầu tiên khiến tôi thật sự thấy rung động. Ở anh ta, tôi tìm thấy người đàn ông mạnh mẽ mà tôi hằng mong đợi. Khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng, nụ cười nhếch môi, tác phong dứt khoát hình như tôi đã gặp đâu đó ở trên phim ảnh nhưng đó cũng chính là nét đặc trưng của anh ta. Mẫu

đàn ông như thế không phải chỉ có mình tôi lấy làm thần tượng ỉn. Cả triệu cô gái trên thế giới này sẵn sàng ngã gục trước hình mẫu đàn ông đó. Tôi cũng ngã, cũng gục nhưng tôi chỉ khác người ta ở chỗ không chịu công nhận mình đã thua liểng xiểng. Rất có thể tôi sẽ bỏ qua anh chàng que củi nếu anh ta chả để mắt đến tôi hoặc có người đàn ông khác đón ngã tôi trước khi tôi kịp nhận ra vẻ quyền rũ của anh chàng.

Tôi không phải là đứa con gái trơ trẽn đến độ biết anh ta có người yêu rồi mà vẫn còn dẹt mộng được cùng chung bước với anh ta. Vòng tay của giám đốc Vương đã quen ôm hình dáng của Kiều Oanh rồi, có thêm tôi nữa thì vòng tay ấy chẳng phải là quá sức sao? Trong cái vòng chật chội ấy, tôi chẳng đại gì mà bước chân vào. Thế nhưng anh ta đã đến, anh ta gõ cửa trái tim tôi và đã kiên nhẫn đứng chờ.

Tôi đã cố gắng hết sức để không nghe, không thấy nhưng mắt và tai tôi lại không phải là những bộ phận truyền tải thông tin cho lý trí mà chính là con tim, con tim khó bảo của tôi. Lý trí của tôi đã bị trái tim tôi thuyết phục. Tôi bắt đầu thấy nhớ cái hình dáng cao gầy của giám đốc Vương. Tôi run rẩy và mất hết lý trí trước tia nhìn của anh ta. Tôi đã không dấu giếm phơi bày cho anh ta thấy mình đã bại trận. Tôi đã bỏ chạy trong bữa tiệc chưa kịp bắt đầu của anh Minh. Và giờ đây tôi đang thấy hối hận vì hành động nông nổi của mình.

Nằm vật trên giường tôi khóc thương ỉn. Khóc đi Hân ơi! Khóc cho thỏa thuê hờn tủi nhé. Khóc nữa đi để rồi mai lại là một ngày mới. Anh ta chỉ là bài học nhớ đời ỉn thôi. Anh ta chỉ là cú trượt chân của mình, mình chưa ngã và cũng chưa bị tổn thương gì quá mức. Tôi tự an ủi mình như vậy và giấc ngủ dễ dàng tôi chìm sâu vào cơn mộng. Cơn mộng của tôi không có hoàng tử cũng không còn lâu đài chocolate nào nữa, không gì cả chỉ toàn một màu đen ngòm.

Hai ngày sau đến Công ty tôi không gặp giám đốc Vương. Nghe đâu anh ta nghỉ phép thì phải. Tôi hết muốn biết anh ta đi đâu làm gì rồi. Tôi chả quan tâm đến anh ta. Nói đúng hơn tôi chẳng có thời gian quan tâm bởi vì máy di động của tôi liên tục nhận cuộc gọi của anh Minh cũng như tin nhắn của anh ấy. Anh Minh tỏ vẻ lo lắng đến vấn đề sức khỏe của tôi. Dường như gọi điện hỏi thăm chưa đủ anh ấy còn nhắn tin nhắc nhở tôi đến mấy lần chỉ mỗi việc bảo tôi để ý ăn uống đúng giờ. Tôi thấy hơi lạ nhưng có cảm giác được an ủi sau cú sốc của hôm đó. Dù tình cảm của tôi với anh Minh chỉ là anh em bạn bè nhưng ít nhất lúc này vẫn còn có một người đàn ông quan tâm đến tôi.

Hôm nay là ngày tôi đến thăm quán Hạ Nhớ. Trước khi đến đó tôi định bụng sẽ chào hỏi qua loa, thực hiện công việc nhanh chóng rồi đi luôn. Quán Hạ Nhớ với tôi bây giờ chỉ còn lại những kỷ niệm không đáng nhớ! Chỗ nào cũng vương vít bóng dáng của giám đốc Vương. Bàn này, chỗ ngồi kia hay bên chiếc tủ lạnh, đâu đâu cũng có nụ cười và ánh mắt của anh ta.

- Ôi, Hân ! Sao dạo này em lạ thế? Chị chủ quán hỏi và nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

- Em chào chị. Em vẫn thế. Có sao đâu chị. Tôi cười

- Em như là vừa ốm dậy ấy hả? Quan sát tôi từ đầu tới chân chị chủ quán lại hỏi.

- Đâu có chị. Em vẫn khỏe mà. Chị có cần em giúp một chân chạy bàn không? Tôi nói lảng đi.

- Ôi, gớm. Chị sợ chả đủ tiền để trả lương cho em thôi.

Vừa cười nói với chị chủ quán tôi vừa thoăn thoắt làm công việc của mình. Ngắm nghía những sản phẩm của Công ty đã được trưng bày theo đúng tiêu chuẩn, tôi mỉm cười hài lòng.

- Em xin phép đi luôn, chị nhé. Tôi chào chị chủ quán.

- Ở lại đây chơi đã. Trời như muốn mưa đến nơi rồi em kìa.

Theo tay chị chủ quán tôi nhìn ra ngoài đường. Đúng là sắp mưa thật. Bầu trời tối sầm lại như lúc 6 giờ chiều. Cây cối vẫy mình theo từng cơn gió. Đất cát bay mù mịt. Đây là cơn giông chứ không phải cơn mưa bình thường. Sấm chớp bắt đầu đi đùng trên không trung. Những giọt mưa lớn báo hiệu sự xuất hiện bằng những âm thanh lộp độp. Ngoài đường mọi người nháo nhác hẳn lên. Ai cũng cố lao thật nhanh về nhà hoặc tìm chỗ trú.

- Mưa to quá em nhỉ? Mà hôm nay đài báo là có mưa đâu chứ? Tiếng chị chủ quán nhập nhòa lẫn trong tiếng mưa.

Tôi ừ hử cho qua chuyện, mắt tôi nhìn đắm đắm vào những giọt mưa đang rơi xuống mặt đường. Những chiếc bong bóng mưa nhanh chóng xuất hiện rồi lại nhanh chóng vỡ tan gọi cho tôi nhớ đến ngày thơ bé của mình. Hai chị em tôi thích nghịch mưa lắm. Hồi tôi còn nhỏ ba mẹ hay đi làm vắng, mỗi lần cơn mưa như vậy là chúng tôi lại lao ra tắm mưa. Thói quen ưa thích của tôi là ngửa mặt cho hạt mưa quất chan chất vào mặt. Tê tê, ran rạt và mát lạnh. Đó là cảm giác tuyệt vời mà cơn mưa đã mang đến cho tôi.

Tự dưng thích lang thang dưới mưa quá! Ý nghĩ đó chợt đến và thôi thúc tôi ghé góm. Tôi nôn nao muốn tìm lại cảm giác của tuổi thơ bằng bột. Thế là chỉ kịp dặn chị chủ quán cho gửi chiếc xe máy và không đợi chị ấy hết bằng hoàng trước ý tưởng dở hơi của mình, tôi lao ra ngoài trời mưa.

Ngồi xuống cỏi đôi xăng đan ra cầm tay, quàng cái túi lên vai, tôi bắt đầu bước dưới mưa. Ngửa mặt lên trời hứng mưa. Cảm giác của cơn mưa 9,10 tuổi lại sống dậy trong tôi. Tê rạt và lạnh. Cảm giác đó thật là tuyệt vời! (ai mún thử hem? nhằm hum nèo cóa bão í nhá! hahaha...)

- Bé ơi, vào đây trú mưa này. Ướt hết rồi! Tiếng một người con trai nào đó.

Tôi không đáp chỉ nhìn vào chỗ vừa phát ra tiếng nói. Bên trong hiên nhà một đám người đứng trú mưa đang nhìn tôi kinh ngạc. Có hai người thanh niên đứng lẫn trong đám đông, một anh đưa tay vẫy tôi. Tôi mỉm cười và xua tay. Lập tức tất cả các cặp mắt nhìn tôi cứ như thể vừa phát hiện ra một bệnh nhân của nhà thương điên vừa xống ra vậy. Kệ. Tôi tiếp tục bước đi và tiếp tục hứng mưa theo kiểu của mình. (ơn trời hôm đó không đụng phải cây cột điện nèo! hic)

Bước chân tôi dừng lại trước cổng nhà.

Ồ, vậy là tôi đã đi bộ 3 cây số rồi sao? Nể quá! Mình cũng đi nhanh thật đấy. Còn chưa kịp nghĩ ra lý do gì để giải thích cho hành động kỳ quặc đã về đến nhà rồi. Đưa tay bấm chuông, tôi đứng đợi. Một cơn gió thổi qua làm tôi bất giác rung mình. Giờ mới thấy lạnh. (hừ

hừ

)

- Sao lại ướt hết cả người thế này con? Mẹ tôi thốt lên.

- Mẹ bật bình nóng lạnh cho con nhé. Tôi lảng tránh và chạy ào vào nhà.

- Con bé này...ơ mà xe đâu Hân?

- Dạ, xe... con đang...sửa ạ. Tôi đành phải nói dối.

May quá, ba không có nhà. Số tôi thật là may mắn. Nếu ba mà ở nhà thì chắc chắn là tôi chẳng dễ dàng bỏ chạy như với mẹ đâu.

Tôi chạy vội lên gác lấy bộ đồ. Người tôi bắt đầu run lẩy bẩy. Tôi đẩy cửa phòng tắm mà răng đánh vào nhau cứ côm cốp.

- Mẹ ơi, mẹ chùi qua nhà cho con với nhé! hì hì...Tôi nhảy lên giường chui vào đồng chăn ấm.

- Vâng. Tôi đang lau đây. Ướt hết cả rồi! cha bố chị. Mẹ tôi mắng.

Nằm trong chăn mà tôi vẫn có cảm giác đang đi giữa trời mưa vậy:

- Mẹ ơi, mẹ bật điều hòa ấm cho con cái. Con rét quá!

- Đi dưới mưa thế mà lại không rét à? Xe làm sao mà hỏng?

- Dạ...xe bị xịt lốp mẹ ạ. (hơ, mình nói dối cũng cóa đẳng cấp đấy chứ nhỉ?)

- Thế sao không đợi tạnh mưa hăng về?

- Dạ... tại con đói quá...

- Đói mà đi bộ được về tận nhà à?

- Hí hí...mẹ biết tính con rồi còn gì? Đói là không chịu được. hừ hừ...rét quá mẹ ơi... Tôi rên rỉ.

- Đói đấy mà. Xuống nhà ăn cơm là đỡ ngay.
- Con ...buồn ngủ lắm...ơ hơ. Tôi che miệng ngáp.
- Ăn gì đi rồi mới ngủ chứ con. Hay là mẹ đem lên đây nhé!
- Dạ...mi mắt tôi nặng trĩu. Tôi thiếp đi chả còn biết gì nữa.

Mơ màng nghe thấy mẹ lầu bầu gì đó nhưng tôi không mở mắt nổi. Một vật mềm mát rượi được để trên trán tôi. Nóng quá! Tôi đập tung chăn. Tôi mơ thấy mình đang lê lét trên sa mạc. Cổ họng tôi bỏng rát, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Ánh mặt trời như thiêu như đốt ở trên cao, cát dưới chân nóng bỏng như than. Khắp nơi toàn cát, chỗ nào cũng cát, không một bóng cây, không một bóng người. Nước! Tôi cần nước. Tôi khát nước quá, trời ơi. Tôi cố gào nhưng tiếng của tôi không sao thoát ra khỏi cổ họng. Tôi sắp chết rồi. Chết khát.

Một dòng nước mát chảy vào trong miệng tôi. Chưa bao giờ thấy nước lọc lại ngọt và ngon như thế! Tôi liếm mép thêm thưởng. Một ít nước nữa lại được đổ vào miệng tôi. Lần này thì tôi nghe rõ tiếng mẹ nói:

- Sốt đến 39 độ 4 mà lại chả khát. Mẹ tôi lắm bầm.
- Thế làm sao mà nó lại dầm mưa? Tiếng ba xót xa.
- Ai biết đâu. Nó bảo hỏng xe. Con này ...đáng ăn đòn. Hâm tỷ độ.

Ba mẹ ngồi bên cạnh tôi thêm một lúc rồi đi ra. Bấy giờ tôi mới dám mở mắt. Trên táp-dờ-nuy là mấy vỉ thuốc đã bóc dỡ, cốc nước, cái cặp nhiệt độ. Hình như tôi đã sốt. Đưa tay sờ lên trán thì ra cái vật mềm mềm và mát rượi ấy là cái khăn.

- Tỉnh rồi hả bà chị? Thăng Phong ló đầu vào.
- Ồ, vào đây chị nhờ cái. Tôi vẫy nó.
- Chị nhờ gì đấy? Có xèng không? Thăng Phong nhăn nhó tiến lại chỗ tôi nằm.
- Ranh con. Lúc nào cũng xèng, xèng.
- Thế chị nhờ gì em?
- Đi lấy hộ chị cái xe máy nhá. (hức, chưa bao giờ mình dụi dằm với nó đến thế!)
- Rồi. Lấy về rồi.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên:

- Biết tao để đâu mà lấy?
- Vừa nãy có ông nào gọi đến nhà. Ông ấy chỉ chỗ cho em ra lấy.

Ai nhỉ? Tôi lẩm nhẩm. Anh Minh chăng? Nhưng làm sao anh ấy biết chỗ đó? Anh ấy đã bao giờ đến quán Hạ Nhớ với tôi đâu? Hay là giám đốc Vương rồi. Nhưng tôi nghe đâu anh ta nghỉ phép vì nhà có việc gì đó phải về quê mà? Hình như anh ta còn đang chuẩn bị đám hỏi nữa nên thời giờ đâu mà ra quán Hạ Nhớ ngồi? Vậy thì người đàn ông đó là ai?

- Lúc em đến lấy xe cũng gặp ông ấy đấy. Thăng Phong nói khi nó đi ra cửa.
- Ai? Người gọi mày ra lấy xe á?
- Chứ còn ai? Thăng Phong đã ra đến ngoài cửa phòng.

Tôi đang nhúu mày suy nghĩ thì nó lại ló đầu vào:

- Suýt quên. Ông ta hỏi về chị nhiều lắm đấy.
- Hỏi gì cơ? Tôi không nhịn được liền hỏi.
- Hỏi gì nhỉ? Thăng Phong gãi đầu
- Người ấy hỏi gì về tao? Tôi nôn nóng.

- Em quên rồi. he he...

Thằng Phong cười vang rồi chạy biến luôn. Nó bỏ lại tôi với câu hỏi và một đồng thắc mắc to tướng: “người đàn ông đó là ai?”

16. Axon - Chương 16

Chương 16: Trả đũa

Sáng hôm sau mở mắt ra thì đã 7 giờ 27 phút, chắc chắn là tôi phải nghỉ làm rồi.

Toàn thân tôi mệt mỏi và đau nhức. Đầu tôi nặng trĩu, hai thái dương căng lên và giật giật liên hồi. Nhớ ra là phải gọi điện cho anh giám sát để xin nghỉ, tôi tìm cái điện thoại di động của mình. Nó đâu rồi nhỉ? Tôi hay để nó ở trên táp-đờ-nuy cơ mà? Tôi khó nhọc lục tìm trong trí nhớ của mình.

À, hôm qua mình vẫn để nó trong túi xách. Cố gắng gượng dậy tôi bước ra khỏi giường và loạng choạng đi về chỗ cái bàn phấn. Cái túi xách bằng vải thô của tôi chắc là mẹ đem phơi rồi. Chiều qua nó ướt nhẹp. Tất cả các thứ linh tinh của tôi ở trong túi được để trên mặt bàn. Trong mớ hỗn độn ấy, đế yêu của tôi nằm im lìm. Nó cũng bị nước mưa ngấm vào trông đến là thảm hại.

Đế của tôi không kêu được nữa. Màn hình của nó vẫn tối thui sau khi tôi bấm nút khởi động lại máy. Chắc là nó bị chập mạch rồi, tôi đoán đại thế. Không mở được máy thì làm sao mà báo được anh Chiến đây? Tôi hết nhũn mảy rồi chuyển sang nhăn trán nhưng chẳng tài nào nhớ ra số di động của anh giám sát. Số của cái Hiền là bao nhiêu nhỉ? Tại vì ỷ lại vào chiếc điện thoại nên tôi cũng chẳng nhớ số di động của con nhỏ luôn. Hình như là 09...tôi khẩn trương tiến lại chỗ cái máy điện thoại cố định và bấm bừa cái số vừa chợt nghĩ ra.

“Số máy quý khách vừa gọi không đúng”. Tôi vội vàng dập máy. Gay go thật rồi đây! Kiểm đâu ra số điện thoại của cái Hiền hay của anh Chiến bây giờ? Giờ này thì tôi biết chắc chắn nhà Hiền không có ai. Bố mẹ nó dọn hàng ở ngoài chợ từ sớm còn chị và em nó thì người đi làm kẻ đi học. Phải tìm cho ra số điện của Công ty. Tôi nhớ là tôi có thấy số điện thoại ở đâu đó rồi. Nếu tôi nhớ không lầm thì nó ở trên thư mời làm việc hay phong bì của phiếu lương. Đâu rồi nhỉ? Lúc không cần thì nó cứ sờ sờ ra, tôi cúi kính lầu bầu.

- Dậy rồi hả con? Mẹ đột ngột lên tiếng làm tôi giật bắn mình.

- Ôi, mẹ làm còn hết cả hồn. Tôi phụng phịu.

- Cha bố chị. Tôi mang cháo lên cho chị đây. Làm sao mà hết hồn? Mẹ mắng yêu tôi.

- Mẹ cứ để trên bàn đi. Lát nữa con ăn. Tôi vừa lục lọi đồng sách vở, giấy tờ của mình vừa nói.

- Ăn ngay đi cho nóng. Mẹ dọn dờ rồi quay ra ngoài.

Như sự nhớ ra điều gì đó, mẹ tôi ra đến cửa rồi bà lại quay trở vào:

- À, sáng nay Hiền gọi điện, mẹ bảo nó xin nghỉ cho con rồi.

- Ủi, thế mà giờ mẹ mới nói? Làm con tìm số điện thoại toát cả mồ hôi.

- Mẹ quên mất đấy. Con ăn cháo đi rồi nằm nghỉ nhé. Mẹ đi chợ đây. Mẹ tôi cười hiền lành.

Mẹ bao giờ cũng vậy. Mẹ luôn là người hiểu tôi nhất. Mẹ luôn đoán trước được ý nghĩ cũng như mong muốn của tôi nhưng mẹ cũng lại là người hay quên nhất trên đời. Mà cái tính đàng trí đó thì tôi cũng là người thừa hưởng từ mẹ trọn vẹn nhất. (hehe...thế còn trách ai đây nữa nhỉ?)

Bật tivi mà mắt của tôi lại không nhìn vào đó. Tôi đang ngắm bầu trời ngoài cửa sổ. Sau cơn mưa ngày hôm qua, bầu trời hôm nay dường như trong xanh hơn, cao hơn. Từng áng mây trắng xốp như đám bọt xà phòng lững lờ trôi. Gió lướt nhẹ qua, lay lay mấy hàng cây ít ỏi còn lại trong sân nhà.

Những chiếc lá run run hưởng ứng theo cơn gió. Sau cơn mưa chúng cũng trở nên đẹp lạ kỳ, một màu xanh tươi mát và đầy sức sống. Tôi ước mình là một chiếc lá. Chỉ đơn giản là một chiếc lá trong đám lá. Chiếc lá tôi không cần suy tư, không cần ưu phiền về ngày mai. Và chiếc lá ấy không bao giờ phải nhận biết sự đau đớn và nỗi thất vọng của con tim khi yêu thì như thế nào.

Cơn mưa dạy cho tôi rằng bất cứ thứ gì sau cơn mưa đều trở nên khác lạ. Tôi cũng vậy. Nỗi buồn tủi và sự kém may mắn của tôi đã được mưa gội rửa. Từ ngày mai tôi sẽ lại là Hân của ngày nào, bướng bỉnh và cá tính. Tôi sẽ không để con tim thêm lần nào rung động hay đau đớn trước người đó, kẻ sở hữu ánh mắt “chết người” và nụ cười nhếch môi đều giả. Tôi thề là từ nay tôi sẽ xóa cái tên Vương trong cuốn từ điển tình yêu của tôi. (hức, sau nì mừ cóa con tui nhứt định đặt tên Vương để tiện bề chữ cho bõ ghét! hức...)

Chuỗi người nằm hằn xuống giường tôi ngủ thiếp đi. Trong cơn mộng mị không đầu không cuối tôi mơ thấy mình có cả một bầy con. Đứa nào đứa nấy lồi thoi lệch thếch. Bọn chúng la hét, đùa nghịch, chạy nhảy làm tôi muốn điên hết cả đầu. Phía xa xa bên cạnh cầu ao là một người đàn ông đang cầm củi giặt giặt giữ giữ. Chồng quần áo cao ngất ngưỡng che lấp khuôn mặt của anh ta, khiến tôi không thể nhìn rõ mặt để phân biệt đó là ai. Chỉ đến khi một đứa con tôi chạy lại vò vĩnh anh ta cái gì đó thì người ấy mới ngẩng đầu lên. Tôi muốn quy ngã khi nhận ra người đàn ông đó.

Bạn đoán được là ai không? Là...giám...đốc...Vương.

Tôi không thể tin vào mắt mình rằng đó lại là anh ta. Ánh mắt của anh chàng biến đầu mắt tia nhìn “chết người”. Cặp mắt đó chứa đầy vẻ u tối, giận dữ và trách móc tôi. Chỉ còn mỗi một thứ duy nhất làm tôi nhận ra anh ta đó là nụ cười. Nụ cười đó vẫn nửa miệng, vẫn chỉ khê nhếch môi và nó hoàn toàn trọn vẹn với cái nghĩa đều giả khi bỗng nhiên tôi thấy anh ta khoác vai Kiều Oanh bỏ đi. Anh ta bỏ tôi đứng chơ vơ bên cạnh chậu quần áo chất như núi và đám con nheo nhóc. Tôi gào khóc và điên cuồng chạy theo anh ta. Tôi chạy nhanh bao nhiêu thì anh ta và Kiều Oanh lại càng đi nhanh bấy nhiêu. Bóng hai người mất hút trong màn đêm mù mịt. Tôi gào thét, tôi gọi tên anh ta trong tuyệt vọng. Tôi nức nở, nức nở...

- Chị Hân! Chị Hân!

Tôi ngơ ngàng nhìn thẳng em trai. Sao nó lại ở đây? Ngơ ngác nhìn xung quanh mất một vài giây tôi mới nhận ra là mình vừa nằm mơ.

- Chị tỉnh hẳn chưa? Thăng Phong hỏi.

- Cái gì đấy? Gọi gì tao? Tôi uể oải ngồi dậy.

- Nhanh lên xuống dưới nhà đi kìa. Có mấy người đang đợi chị đấy. Thăng Phong giục.

- Ai cơ? Sao lại đợi tao? Tôi ngạc nhiên.

- Em không biết. Mẹ bảo em lên gọi chị.

Thăng Phong lững thững đi ra. Vừa đi nó vừa nói:

- Chị rửa mặt chải đầu đi nhé. Khiếp quá! Để nguyên mà xuống đảm bảo là nhà mình có lái mấy đôi giày.

- Thăng ranh. Khiến mầy nhắc tao à? Tôi lăm bắm.

Mà ai lại giữ chứng đến nhà tôi giờ này chứ? Bình thường thì tôi làm gì có nhà mà đến? Nghĩ thế nhưng tôi cũng nhanh chóng nhảy vào toilet. Chỉ ba phút sau là tôi đã nghiêm chỉnh đầu tóc, mặt mũi đi ra. Vẫn mặc nguyên bộ đồ ở nhà, tôi đi xuống cầu thang.

Trên bộ salon có hai người đàn ông. Họ đều ngồi quay lưng lại nên tôi chẳng nhận ra đó là ai. Có điều tôi thấy đáng họ quen lắm. Mẹ tôi đang ngồi tiếp họ. Bà đang cười nói với hai người khách và đột nhiên dừng lại khi nhìn thấy tôi.

- Nó xuống kìa! Mẹ tôi nói.

Ngay lập tức cả hai người lạ đều quay lại. Đắt dưới chân tôi như muốn sụt xuống. Tôi choáng váng mặt mày. Suýt nữa thì tôi lăn quay ra đấy. Không phải vì tôi mệt mà tôi thật sự sốc khi nhìn thấy mặt họ.

Một trong hai người đàn ông đó là anh Chiến và người kia là... giám đốc Vương.

Hôm nay trông giám đốc Vương lạ thế! Anh ta mặc bộ ple màu ghi xám, áo sơ-mi trắng y như chú rể vậy. Anh Chiến thì vẫn trùm trùm áo trong, áo ngoài cứ như vừa ở Bắc Cực đến nhà tôi.

Tự dưng tôi cúi xuống nhìn bộ đồ mình đang mặc. May mà nó cũng không đến nổi nhăn nhúm lắm.

- Em chào hai anh. Tôi lí nhí.

- Các cháu ngồi chơi nhé. Cô vào trong có việc tí. Mẹ tôi đứng ngay đây.

Tôi muốn thò tay giữ mẹ lại quá mà không dám. Mắt tôi nhìn mẹ cầu cứu mà mẹ thì không để ý đến. Bà lật đật đi vào trong bếp.

Tôi ngồi xuống ghế. Mắt tôi nhìn đăm đăm cái mặt bàn bằng kính. Tay tôi di di nghịch mấy vệt nước trên bàn.

- Em ốm thế nào? Đã đỡ hơn chưa? Anh Chiến hỏi.

- Dạ...em...cũng đỡ rồi ạ. Tôi đáp.

- Em bị cảm phải không? Anh Chiến vẫn tiếp tục hỏi.

- Vâng ạ. Tôi nhìn anh Chiến.

- Hiền nó báo với anh. Nhân tiện đi ngang qua đây, bọn anh ghé thăm em luôn. Anh Chiến giải thích.

- Dạ, em cảm ơn hai anh. Tôi lại tiếp tục di ngón tay.

Im lặng.

Tôi không hề nhìn giám đốc Vương. Tôi cố tình thể hiện cho anh ta thấy là tôi chẳng hề quan tâm đến việc anh ta có mặt ở nhà tôi.

- Chắc có lẽ em xin anh nghỉ đến hết tuần luôn. Tôi lên tiếng.

- Ồ, em mệt thì cứ nghỉ đi. Chừng nào khỏe thì đi làm. Anh Chiến đứng đĩnh.

- Em cảm ơn anh. Tôi khẽ cười.

- Nhà em có bể cá đẹp quá nhỉ? Anh Chiến tấm tắc khen và vụt đứng dậy đi lại chỗ bể cá. (hơ, tôi thì nó cóa gì đẹp đâu?!)

Còn lại tôi và giám đốc Vương. Tôi không di tay trên mặt kính nữa mà chuyển sang vuốt vuốt mấy ngón tay (hành động kỳ vặc! chả biết mún thể hiện điều gì? hí hí)

- Em mặc thế không lạnh à? giám đốc Vương cất tiếng hỏi đột ngột.

- Dạ...không ạ. Tôi phát hiện giọng mình hơi run.

- Phải giữ gìn sức khỏe em nhé. Tiếng anh ta nói nhỏ vừa đủ cho tôi nghe.

Tôi khỏe hay không thì việc gì đến anh? Tôi muốn nói câu đó lắm. Định nói tuột ra cho bõ tức, tôi ngẩng lên nhìn giám đốc Vương. Con tim tôi nhói lên trong lồng ngực. Không phải vì nó đau mà nó bị chấn động vì ánh mắt của anh ta. Tôi giận tôi quá! Tôi đã hạ quyết tâm những gì nhỉ? Giờ tôi lại thêm một lần bị hạ gục bởi tia nhìn của anh ta. Tia nhìn ấy như là đang thổi miên tôi vậy. Tôi đã chót nhìn vào và tôi chẳng thể thoát ra.

Có một chút giận hờn, một chút xót xa, một chút buồn bã và rất nhiều nhớ nhung được hòa trộn trong ánh mắt của giám đốc Vương. Tôi cố gắng dứt tia nhìn của mình ra khỏi ánh mắt của anh ta hướng sang chỗ khác. Tôi cau mặt. Đồ ...đáng ghét! Đồ đểu! Anh ta lại tỏ vẻ thương hại tôi đấy. Tôi liên tưởng đến động tác của con mèo vờn con chuột trước khi nó xoi tái con chuột tội nghiệp. Anh ta chính là con mèo độc ác. Nhưng tôi nhất quyết không chịu làm thân phận con chuột đâu.

- Cảm ơn giám đốc quan tâm. Em tự biết chăm sóc mình - Tôi dừng lại một lát rồi nói tiếp- Em khỏe hay không chẳng liên quan đến ai.

- Sao lại không liên quan đến ai? Em khỏe thì mẹ em đỡ vất vả vì em. Em khỏe thì Hiền và anh Chiến cũng đỡ lo cho em. Giám đốc Vương nói liền một hơi nhưng mắt anh ta không rời khuôn mặt tôi.

Không có anh ta ở trong đó. Không có anh ta trong số người mà anh ta cho là có liên quan đến tôi. Vậy thì anh ta đến nhà tôi làm gì chứ? Tôi quay lại nhìn anh chàng nhưng không nói gì cả. Có vẻ như ánh mắt của tôi đã nói thay cho suy nghĩ của tôi nên ngay sau đó, giám đốc Vương liền nói:

- Anh và anh Chiến đi công tác. Anh Chiến rất lo cho em. Tiện đường qua nhà em...thế là bọn anh...

- Thế thì các anh...có thể...về được rồi. Em...không sao... Cục tức dâng lên trong cổ họng làm tôi nghẹn giọng. Tôi đứng phắt dậy.

- Chào các anh. Tôi chào và lao nhanh về phía cầu thang.

Anh ta tưởng mình là ai chứ? Anh ta có quyền gì mà chọc tức tôi? Vậy là anh ta không có một chút dè dặt gì đến nỗi buồn của tôi sao? Hay là tôi đã quá nhạy cảm? Hay là tôi đã lầm tưởng là anh ta có cảm tình với tôi? Những câu nói của anh ta, tôi ù tai nên nghe nhầm chẳng? Úp mặt xuống gối, tôi khóc như chưa bao giờ được khóc. Nước mắt tôi ướt đầm chiếc gối. Mũi nghẹt làm tôi không thở được. Đứng dậy để tìm hộp khăn giấy, tôi đụng phải thằng Phong. Thằng nhóc đứng ở bên cạnh giường của tôi từ bao giờ.

- Ông ta làm chị khóc à?

Tôi lắc đầu. Tránh nhìn vào mắt nó, tôi lẩn vào toilet.

- Có người đàn ông gọi em lấy xe của chị ở đây đây. Tiếng thằng Phong nói vọng vào.

Tôi sững người. Đẩy nhanh cánh cửa tôi ló đầu ra: Ai?

- Chị không biết thật á? Thằng nhóc nhìn tôi nghi ngờ.

- Thật. Tôi cuống quýt gật đầu và đi thật nhanh ra chỗ nó đứng.

Thằng Phong im lặng một lúc rồi nó trả lời: Cái ông mặc áo sáng màu ấy.

Đó chính là giám đốc Vương. Anh Chiến mặc áo đen. Tôi ngồi phịch xuống giường. Tại sao lại là anh ta?

- Ông ta đang tán chị à? Phong tò mò.

- Mày nhiều chuyện quá! Không phải đâu.

- Thế sao hôm trước gặp em ông ấy hỏi về chị ghê thế nhỉ? Cứ như cảnh sát điều tra tội phạm...Thằng Phong im bặt. Nó nhìn ra cửa phòng.

- Hân! Mẹ tôi bắt thần xuất hiện với vẻ mặt không vui.

- Dạ. Sao hả mẹ? Tôi đứng dậy.

- Sao con lại bất lịch sự thế hả? Ai lại để khách ngồi ở đây con thì bỏ lên đây?

- Kệ họ. Mẹ bảo họ về họ con với. Tôi lại ngồi xuống giường.

- Họ về rồi. Nhưng lần sau con không được phép cư xử như vậy đâu nhé. Mẹ răn đe.

- Dạ. Vâng ạ. Tôi ỉu xiu.

- Dù gì thì họ cũng là người trong ban lãnh đạo, là cấp trên. Con là nhân viên mà như thế là không được.

- Mẹ ơi, con biết lỗi rồi mà. Tôi năn nỉ.

Mẹ tôi đi rồi. Thằng Phong có lẽ chuồn từ lâu. Một mình tôi ngồi lại với căn phòng vắng. Tôi nghĩ mãi vẫn không ra lý do tại sao mà giám đốc Vương lại có mặt ở quán Hạ Nhó vào chiều mưa hôm đó. Tại sao anh ta lại xuất hiện đúng lúc thế? Sao anh ta lại hỏi thằng Phong về tôi? Anh ta muốn biết gì về tôi thế?

Tôi rút quyển báo cáo công việc trên tuyến của mình ở trên giá và đi về chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống thì tôi nghe tiếng chuông điện thoại của mình réo inh ỏi. Để yên của tôi đã được sửa lại. Tiện thể tôi đổi kiểu nhạc chuông nên hơi giật mình vì tiếng chuông của nó.

- Alô. Em Hân nghe ạ.
- Anh Minh đây. Chào em.
- A, em chào anh.
- Em ốm mấy hôm rồi mà anh chẳng biết gì cả. Bực mình quá!
- Em không sao đâu ạ. Em khỏe rồi mà anh.
- Máy của em làm sao thế? Anh gọi mãi mà không được.
- Hì, đế của em cũng bị ốm lây anh ạ.
- Máy hỏng hả em?
- Vâng. Em vừa sửa được xong.
- Thế em bị làm sao? Em khỏe hẳn chưa?
- Dạ, em bệnh ốm vặt ấy mà. Em khỏe rồi. Em cảm ơn anh.
- Em đã đi làm lại chưa?
- Dạ, em mới đi làm hôm nay.
- Anh xuống chỗ em nhé?
- Dạ, thôi. Không cần đâu anh ạ. Anh cứ yên tâm làm việc đi.
- Chiều nay anh gặp em được không?
- Dạ...tôi ngập ngừng.
- Chiều nay anh đợi em ở chỗ em gửi xe nhé.

Không đợi tôi trả lời anh Minh tắt máy. Chán nản đặt cái điện thoại xuống bàn, tôi ngồi chống cằm suy nghĩ. Cái anh chàng này, phiền phức quá! Tôi những muốn tránh mặt nhưng xem ra có vẻ khó khăn đây. Cái Hiền có tình cảm với anh ta. Còn anh ta thì không hề che giấu việc để ý đến tôi. Ôi, cái vòng luẩn quẩn! Tôi thấy mệt mỏi về những cuộc đuổi bắt như vậy quá. Y hệt như trong phim Hàn. Mà tôi thì chúa ghét cái kiểu yêu đương đại loại như thế. (hìc)

Tự nhiên thấy ngột ngạt muốn đi ra ngoài, tôi đứng dậy nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi. Đi ngang qua dãy bàn của mình tiến về phía cửa ra vào, linh cảm mách bảo tôi có ai đó đang nhìn. Tôi bất chợt liếc về phía bàn đối diện chỗ tôi vừa ngồi. Giám đốc Vương đang ngồi ở đó. Sao anh ta lại ngồi đấy? Sao lúc này tôi có đứng lên mà tôi lại chẳng nhìn thấy anh ta? Cũng có thể là do tầm chắn ở giữa hai dãy bàn nên tôi không nhìn thấy anh chàng chẳng?

Khi tôi phát hiện ra giám đốc Vương cũng là lúc anh ta nhìn về phía tôi. Hình như anh ta dõi theo tôi thì phải? Tôi giả vờ lơ đãng như không thấy. Tôi nhìn thẳng và bước cao đầu. (Vênh thía hem bít?!)

Có tiếng còi xe ô tô inh ỏi đằng sau. Tôi đã đi gọn vào bên cạnh lề đường rồi còn gì? Tôi bực tức ngoái ra đằng sau định cho thẳng cha lái xe một cái nguyệt dài và một tràng tiếng...ngoài hành tinh.

Ôi Trời ơi! Đó là chiếc xe của giám đốc Vương. Tôi vừa kịp nhận ra thì chiếc xe đó đã lao vút lên ép chiếc xe máy của tôi vào sát vỉa hè. Xe của giám đốc Vương dừng lại đột ngột làm tôi giật mình bóp cật lực vào hai tay phanh. Chỉ còn một xúu nữa thôi thì đầu xe của tôi húc vào đuôi xe của anh chàng sắp ngạo mạn.

Giám đốc Vương bước xuống xe. Anh ta bước lại chỗ tôi. Về mặt anh chàng lộ rõ niềm vui của kẻ chiến thắng.

Máu nóng dồn lên mặt, tôi nhìn sang bên cạnh. May quá! Chỗ tôi dừng xe là chỗ có thể phóng lên ngon lành. Và thế là...a lê hấp! Tôi đã phi xe lên được vừa hề. Trước khi lao vút đi tôi còn kịp ngoảnh lại tặng cho anh chàng đáng ghét một cái le lưỡi. (hê hê...Bít thía nèo là Hân chưa nhỉ? Chưa bít thì giờ bít đi nhá!)

Giám đốc Vương đứng sững lại lắc đầu nhìn theo tôi một cách ngán ngẫm. Qua kính chiếu hậu tôi đã không bỏ sót một chút nào cử chỉ của anh ta. Nhếch môi cười đắc thắng tôi vút ga lao thẳng về phía trước. Chợt có cảm giác mình cần phải đều nhiều hơn nữa. Đúng rồi. Giờ là lúc trò chơi của Hân được bắt đầu. Bắt đầu từ bây giờ nhé. Bắt đầu từ nụ cười, được không?

17. Axon - Chương 17

Chương 17: Khiêu chiến

Chiếc xe đỗ xịch lại bên lề đường. Chúng tôi lũ lượt đi xuống trong tiếng cười nói ồn ào. Một vài ánh mắt khó chịu, một vài cái lắc đầu ngán ngẫm của mấy anh chị cán bộ văn phòng dành tặng cho chúng tôi. Họ cứ làm ra vẻ như họ chưa bao giờ biết cười đùa là gì ấy! Lúc nào mấy người đó cũng cố đeo ình cái mặt nạ nghiêm trang. Giả tạo đến phát ón! Tôi bất giác bĩu môi.

Vừa xuống đến đường thì đập vào mắt tôi là cảnh cái Nhung với anh bồ của nó ngang nhiên âu yếm nhau trước mặt mọi người. Ngứa cả mắt! Tôi ngoảnh lại nhìn đằng sau. Chiếc xe vừa thả chúng tôi xuống vẫn chưa kịp lăn bánh. Tôi đã hiểu lý do của những ánh mắt và những cái lắc đầu đó là gì rồi.

Không phải tự nhiên mà người ta có ác cảm với bọn chúng tôi. Nhưng điều mà họ trông thấy chỉ như là nồi canh ngon bỗng lều phều nổi lên một con sâu thối. Tầng lớp nào cũng thế: có năm, bảy loại người phải không nhỉ?

Chiếc xe mô tô phân khối lớn chở hai “diễn viên” vừa biểu diễn pha tình cảm nóng bỏng lao vút qua mặt tôi. Tôi vẫn còn kịp trông thấy tay anh chàng xoa xoa lên đùi cái Nhung và con nhỏ cười khanh khách. Tôi cảm thấy mặt mình nóng ran lên. Họ chẳng ngờ đâu mà người thấy ngượng lại chính là tôi.

- Gớm! Hai cái người này làm mất thể diện thế không biết? Tôi hích vào cái Hiền và hất mặt về phía họ ra hiệu cho nó.

- Biết rồi. Tao lạ gì con đấy. Thấy mấy lần rồi. Cái Hiền đứng đỉnh.

- Khiếp! Thật á? Tôi ngạc nhiên.

- Ờ, mà mày cũng làm quen dần đi. Cái Hiền vừa nói vừa nhìn tôi đầy ngụ ý.

- Ôn con! Sao tao phải quen chứ? Tôi véo con nhỏ.

“Á” cái Hiền nhăn nhó, xuýt xoa vết cấu của tôi nhưng nó vẫn cố lảm nhảm thêm:

- Tao cứ nhắc mày thế. Không lại trách là chả bảo ban gì.

- Tao á. Còn khuya nhá. Tôi cố tình kéo dài giọng.

- Đúng đó. Con nhỏ gật gù - Khuya mới cho làm thế chứ ai lại giữa ban ngày ban mặt. Nhỉ? Nó nói xong liền bỏ chạy

- Con ranh! Tao đập mày như đập con muỗi giờ. Tôi hét lên và hậm hực đuổi theo.

Có tiếng chuông điện thoại. Tôi mở túi lôi đế yêu không nhìn vào màn hình, tôi áp nó vào tai và tay lần tìm chìa khóa xe máy trong túi.

- Alô, em Hân nghe ạ

- Em đến đâu rồi? Tiếng anh Minh làm tôi giật thót người.

Úi trời! Tôi đã nhớ ra cái hẹn với anh ấy. Chết rồi! Làm sao mà tìm có để trốn bây giờ?

- Alô, Hân à. Em có nghe thấy anh nói không? Anh Minh lặp lại.

- Dạ...có ạ. Tôi lúng túng nhìn sang cái Hiền. Con nhỏ đang lúi húi dắt xe.

- Em đến bãi gửi xe chưa? Anh Minh lại hỏi.

- Dạ...em...vừa đến ạ.

- Em đợi anh 5 phút nhé. Anh đến gần chỗ em rồi nhưng đang bị tắc đường.

- Vâng.

Tôi thần thờ buông máy. Cầm điện thoại trên tay tôi đứng yên bên cạnh chiếc xe máy của mình. Cái Hiền đã dắt được xe ra khỏi chỗ để. Nó phi xe lại chỗ tôi đứng nhìn tôi lạ lẫm:

- Ê, sao còn đứng đấy, mày? Vẫn còn choáng vụ kia à?

- Bây giờ là mấy giờ rồi? Tôi hỏi như kẻ lẩn thẩn.

- Vẫn như mọi khi. Bằng giờ hôm qua. Cái Hiền giả vờ ngó đồng hồ rồi trêu chọc tôi.

Có khi mình vẫn kịp chuẩn. Tôi nhanh chóng trở lại với vẻ hoạt bát và vội vàng tra chìa khóa vào ổ lòi cái xe máy ra khỏi chỗ. Leo lên xe tôi cho xe nổ máy rồi vắn ga luống cuống vọt đi trong sự ngạc nhiên của cái Hiền.

Con nhỏ í ới gọi sau lưng nhưng tôi chẳng còn tâm trí nào mà ngoảnh lại. Tôi cần phải phóng nhanh ra xa khỏi chỗ này. Càng xa, càng tốt. Lý do để trình bày với anh Minh sẽ nghĩ ra sau. Bây giờ tôi chả thể nào nghĩ được gì ngoài ba chữ “chuồn cho nhanh”

Đi được một đoạn, tôi mới nghĩ ra là mình cần phải tắt điện thoại đi. Nếu muốn trốn tránh mà vẫn cứ bật máy thì khó có thể đưa ra lý do để biện minh. Dừng xe lại, tôi lấy chiếc điện thoại ra định bấm nút tắt thì có tiếng phanh xe đột ngột ở bên cạnh. Quay ngoắt người nhìn sang bên cạnh, tôi hoảng hốt nhận ra người vừa dừng xe là anh Minh (hic, chạy trời hem khỏi nắng)

- Sao em không đợi anh? Anh Minh có vẻ bực bội.

- À...em...tại...tại em ngại mọi người nhìn thấy... Tôi lấp bắp phân bua.

- Vậy em chỉ cần đến chỗ nào đó rồi gọi anh. Sao lại phóng nhanh thế?

- Thì em đang định gọi anh đây. Tôi đưa cái điện thoại ra để chứng tỏ cho anh ấy thấy mình nói thật.

Anh Minh không nói gì nhưng ánh mắt và khuôn mặt dường như hài lòng với câu trả lời của tôi.

- Em đói chưa? Chúng ta đi ăn nhé.

- Dạ, em đói gần xỉu rồi đây này. Tôi nhận thấy mình đang nũng nịu một cách giả dối. (hức...giá mà có thể xỉu được ngay bi giờ!)

- Ồ, thế thì đi theo anh. Nhanh lên! Anh Minh nhìn tôi lo lắng rồi quay xe.

Tôi đi bên cạnh anh ấy nhưng hồn vía thì bay mãi tận ở đâu đâu. Tôi muốn trốn tránh các cơ hội tiếp xúc với anh Minh không phải vì tôi ghét anh ấy. Tất cả chỉ do tôi nhận thấy cái Hiền rất thích anh chàng này. Con nhỏ chối đây đấy với tôi là nó không có tình cảm đặc biệt với anh Minh nhưng cách mà nó nhìn, kiểu nó nói về anh ấy làm cho tôi chẳng thể không đoán ra tâm sự giấu kín của nó.

- Dừng lại đây đi em ơi. Anh Minh gọi.

Đang lơ mơ nghĩ ngợi tôi giật mình dừng xe lại. Chúng tôi đang đứng trước một nhà hàng sang trọng có cái tên cũng hết sức kiểu cách “Phượng Đông Kỳ Diệu”

Tôi rón rén bước vào nhà hàng cùng anh Minh. Nơi này đẹp quá! Sang trọng quá! Tôi chưa bao giờ thấy nhà hàng nào đẹp và sang đến thế.

Sàn nhà hàng bóng loáng. Ngay giữa sảnh là một giàn nhạc sống chừng 7-8 người. Họ chơi toàn nhạc cụ trong giàn nhạc giao hưởng giống như tôi vẫn thấy ở trên tivi. Trong giàn nhạc còn có một phụ nữ ngồi bên đàn dương cầm đang nhắm mắt và đu đưa theo nhịp tay lướt trên bàn phím.

Tầng một chỉ kê một số ít bàn chung quanh tường nhà. Còn ở trung tâm gian phòng là những bộ salon trắng muốt mềm mại. Lác đác một vài người khách nước ngoài đang ngồi nhâm nhi tách trà và thưởng thức âm nhạc.

Hình như thực khách tập trung chủ yếu ở những tầng trên. Ở đây cầu thang có một kiểu kiến trúc ít thấy ở các nhà hàng là đi lên từ hai phía. Lối đi từ ngoài cửa lên cầu thang trải thảm đỏ rực làm người ta liên tưởng đến tấm thảm dẫn đến bực vinh quang của Hollywood (choáng váng!)

Anh Minh đưa tôi lên tầng hai. Gọi là tầng hai chứ tôi thấy giống gác lửng nhà cái Hiền hơn. Chỉ có điều ở đây cái gác lửng này to và rộng rãi hơn nhiều. Chúng tôi chọn chỗ ngồi ngay ở bên cạnh lan can của căn phòng. Từ chỗ của chúng tôi ngồi có thể quan sát toàn cảnh của tầng một và hai phía đi lên của cầu thang.

Một thanh niên phục vụ ăn mặc lịch sự tươi cười đến bên bàn chúng tôi. Anh chàng trình trọng đưa cho tôi và anh Minh mỗi người một quyển thực đơn. Tôi lật giở quyển thực đơn và thật sự lúng túng với những món ăn có tên gọi thật lạ lẫm. Ngước lên nhìn anh Minh, anh ấy đang chăm chú xem từng trang với vẻ tập trung. Tôi đưa mắt nhìn sang những bàn bên cạnh, cố tìm hiểu những món mà họ đã gọi để bắt chước cho đỡ ngượng. (híc, rõ là nhà quê)

- Em đã chọn được món gì rồi? Anh Minh dịu dàng hỏi.

- Dạ...em...em chắc giống... anh thôi. Tôi khó nhọc trả lời.

- OK. Nhưng nói trước là món anh gọi hơi khó ăn đấy nhé. Anh Minh tủm tỉm.

- Dạ, không sao đâu anh. Em dễ tính mà (hì) Tôi cố gắng trấn an mình bằng nụ cười tươi hết cỡ.

- Ồ, em dễ tính hả? Sao anh không nhận ra nhỉ? Anh Minh làm ra vẻ sững sốt.

- Thật đấy ạ. Em lúc nào cũng rất dễ...Tôi ngừng lại một lát rồi tiếp tục – trừ những lúc khó ra. (hè hè)

- Ừ, điều đó thì anh biết. Anh Minh gật gù. – Khó tính và gian ác. Thế mà không hiểu sao mình lại cứ muốn chơi cùng mới chết chứ.

Nói rồi anh chàng cười ha hả. Tôi muốn đốp chát lại lắm nhưng chả hiểu sao lại không nói gì. Thật sự tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên về mình. Hôm nay tôi hiền lành và dễ thương như con nai vàng vậy. Hay là do ngoại cảnh tác động nhỉ? Ở những nơi sang trọng như thế này mà tôi bối rối thì chẳng ra làm sao. Có đúng không nhỉ?

Yên lặng ngồi vờ vờ hai bàn tay mình, tôi lảng tránh ánh mắt quan sát của anh Minh bằng cách hướng tia nhìn của mình đi phiêu lưu khắp nơi.

Nhìn xuống gian sảnh nơi có giàn hòa nhạc tôi mãi mê ngắm họ cũng bao ý nghĩ lộn xộn. Bất chợt, tiếng cười khúc khích của một người con gái làm tôi chú ý về phía đó. Chủ nhân của tiếng cười chính là Kiều Oanh. Người đàn ông đi bên cạnh chị ta không ai khác là giám đốc Vương. Anh ta đã thay đổi trang phục và mặc dù không kịp nhìn rõ mặt nhưng tôi vẫn nhận ra nét quen thuộc của anh chàng. Hai người bọn họ hình như cũng đang đi lên cầu thang.

Con tim tôi lại bắt đầu loạn nhịp. Tôi bối rối không biết mình nên làm gì nếu giám đốc Vương nhìn thấy tôi và anh Minh. Tôi nửa mong anh ta nhận ra chúng tôi lại nửa muốn lẩn trốn. Ánh mắt của tôi chắc hốt hoảng lắm và nó không chịu dời mắt ra khỏi hướng cầu thang nên anh Minh cũng quay đầu nhìn về phía ấy.

Sự tò mò của anh Minh về nỗi lo lắng của tôi đã nhanh chóng được giải đáp. Anh Minh “À” lên một tiếng rồi ngoảnh lại nói như an ủi tôi:

- Em đừng lo. Bây giờ hết giờ làm việc rồi phải không?

- Dạ...vâng ạ. Tôi đáp như kẻ mất hồn.

Rồi tôi cũng chẳng phải chờ lâu hay tính toán bất cứ phương án gì. Anh Minh chủ động đứng dậy và gọi to:

- Vương! Lại đây.

Tôi hít nhanh một hơi dài và cúi nhìn xuống mặt bàn. Không nhìn giám đốc Vương nhưng tôi cảm nhận được vẻ bất ngờ và sự nhức nhối của cái nhìn đang ghim chặt vào tôi.

- Chào. Ông cũng đến đây à.

- Chào ông. Ồ, tôi cũng thường ghé qua đây.

- Ai đây nhỉ? Có phải nhân vật hay đi cùng không?

- À, em Hân đấy. Hôm trước mình đã giới thiệu rồi. Và Hân cũng là...

Họ đang đứng trước mặt tôi. Phải ngẩng đầu lên thôi, Hân. Mà không thể bất lịch sự hay hèn nhát như vậy được. Phải cho anh ta hiểu lầm luôn. Cơ hội đến rồi. Quyết định nhanh chóng tôi ngẩng phắt đầu nhìn lên:

- Em chào anh. Em cũng hay ghé đến đây với anh Minh. Vậy mà bây giờ mới hân hạnh được gặp anh chị. Tôi nói liền một hơi và không quên đính kèm một nụ cười chưa bao giờ đẹp hơn thế. Anh Minh ngạc nhiên nhìn tôi. Anh ấy định nói gì đó nhưng lại quay sang vỗ vai giám đốc Vương và cười nói với anh ta.

- Em bé này có nụ cười xinh quá! Tiếng Kim Oanh dịu dàng. (grrrr...dám gọi người ta là “em bé” làm như chị lớn lém dzì?)

- Chị gặp em ở bữa tiệc của anh Minh rồi phải không? Kim Oanh tiếp tục.

- Dạ, vâng chị ạ. Tôi niềm nở.

- Thế sao hôm đây em về sớm vậy? Em ốm à?

- Vâng. Em đau đầu đột xuất. Hôm ấy em làm phiền mọi người quá!

- Không sao đâu em. Mọi người đều thông cảm mà. Chị ta an ủi tôi.

Anh Minh đột ngột lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi:

- Hai bạn ngồi luôn đây cho vui chứ hả?

- Cảm ơn. Tôi đặt chỗ rồi. Hai người cứ tự nhiên đi nhé. - Giám đốc Vương lập tức từ chối – Minh đi nào em.

- Chúc bữa tối ngon miệng. Anh Minh lịch sự.

Không nghe thấy anh chàng sếp của tôi nói gì. Thế nào cũng lại là nụ cười nửa miệng đáp trả lời chúc của anh Minh, tôi đoán mò.

- Chị đi em nhé. Kiều Oanh chào tôi.

- Vâng. Em chào chị.

Tôi chào đáp lại và can đảm nhìn sang giám đốc Vương. Anh ta đã quay đi và tay đang dúi nhẹ vào eo của Kiều Oanh.

Cơn tấm tức nổi dậy trong lòng tôi như một trận cuồng phong. Tôi chưa hả dạ với những gì mình cố thể hiện. Giá anh ta ngồi lại đây hay đứng lại nói chuyện với anh Minh thêm một lát nữa. Tôi thề với mình sẽ làm mặt dày để thân thiện với anh Minh chỉ cốt để anh ta trông thấy.

~*~*~*~*~*~*

Thấm thoát tiết trời đã bước sang Xuân.

Thời tiết đã bắt đầu ấm áp hơn. Khắp nơi hoa đào, hoa mai rộn ràng đua nhau khoe sắc. Thấp thoáng những bông hoa của ngày Tết như Violet, Thược Dược, Lay Ôn...được bày bán khắp các chợ. Những bó lá dong xanh mướt, những buộc lạt trắng tinh tươm tắp trên những gánh hàng của các bà bán hàng và trên xe của các cô, các chị đi chợ.

Đất Trời đã vào xuân lắm rồi. Dòng người dường như hối hả hơn, bon chen hơn. Xô bồ giữa đám đông ồn ào, náo nhiệt đó là một tôi cô đơn và lạc lõng. Bạn bè, những đứa đồng trang đồng lứa với tôi hầu như đều có ít nhất ỉnh một tình yêu lãng mạn. Tôi chẳng có gì. Mười chín mùa xuân trôi qua để lại trong tôi sự trống rỗng. Tôi biết mình không vô duyên đến độ chả ai thèm để ý nhưng kể làm gì những người đàn ông mà tôi không thích chứ? Có một người làm trái tim tôi điều đúng thì người đó cũng chính là kẻ đã xé toang trái tim non nớt của tôi. Tôi như con chim đã một lần trúng tên. Tôi như bông hoa đã bị con ong kia lấy hết phần hoa. Tôi như một kẻ bị mất duyên sau khi mộng ước dột không thành.

Chiều nay, đi dự tiệc Tất Niên của Công ty mà trong lòng tâm sự chống chénh. Công ty tôi tổ chức bữa tiệc này lại khuyến khích nhân viên đem theo vợ, chồng hoặc người yêu. Tôi thấy như đang bị mỉa mai. Tự ái càng được thể bùng cháy lên trong người tôi. Nhất quyết tôi sẽ là tâm điểm của chiều tối nay và nhất quyết tôi sẽ của cho được một anh chàng ỉnh. Tôi thề là như vậy.

Và tôi đã hâm nóng sự quyết tâm của tôi bằng cách xin anh Chiến cho nghỉ nửa buổi đi làm để tân trang lại nhan sắc khiêm tốn của mình. Tôi đã mất hơn hai tiếng đồng hồ để uốn giả mái tóc dài, sơn lại móng tay, móng chân, uốn mi, tĩa lông mày... ở ngoài hiệu. Về đến nhà tôi lại tốn mất hơn một giờ cho việc điểm trang khuôn mặt, chọn ỉnh trang phục và tắm.

Trời không còn lạnh giá như trước nữa nên tôi dự định sẽ mặc bộ váy ưa thích màu nâu vàng ánh đồng xẻ một bên đùi. Bộ này làm tôi hãnh diện lắm. Tôi thấy chân mình như dài ra nhiều hơn đến nỗi có thể so sánh với mấy cô siêu mẫu chân dài í chứ. Có lẽ là tôi sẽ đi đôi xăng đan cao gót đồng màu với bộ váy (lại cao thêm được mấy cm)

Chuốt lại đôi mi mắt, quét thêm một chút son bóng vào đôi môi vốn đã hơi đầy của mình. Tôi ngẩng mình trong gương với sự tự hào của con nhóc kênh kiệu. Tôi đã lờ mờ hiểu vì sao mẹ tôi bảo “sẽ khối anh khổ” khi nhận xét đôi môi của con gái rồi. Đưa tay đặt nhẹ lên đôi môi, tôi tưởng tượng ra chiếc hôn nồng cháy của người đàn ông không biết mặt. Nụ hôn ấy sẽ để lại cho tôi dư vị gì? Nó có mùi của chocolate không? Tôi thấy bừng bừng trên khuôn mặt. Mình vẫn còn biết xấu hổ đấy nhỉ? Tôi ngưng ngưng với ý nghĩ của mình.

“Oà” Tôi giật nảy mình vì cái trò đùa quen thuộc của Hiền. Bình thường thì tôi đã tru chéo cho con nhóc một trận rồi nhưng vì vừa có ý nghĩ xấu xa nên tôi “nhu mì” một cách bất thường.

- Lạ nha. Hôm nay sao mày lại ngoan hiền thế, con kia? Hiền nhận ra ngay và thắc mắc.

- Mày muốn tao “oánh” mày lắm à?

- Tất nhiên là không. Thấy lạ nên hỏi.

- Sao? Thấy tao lạ chỗ nào?

- Mọi chỗ.

- Xinh không? Liệu lừa được anh nào không, nhóc?

Con nhỏ ngẩng ngửa tôi một lát rồi nó bảo:

- “Ỉnh” có một từ “ỉnh”, “k” có một chữ “k”. Đọc ghép lại là “Kính”. Hô hô...

- Mày có tin là mày cười thêm phát nữa thì sẽ cười điệu khác không?

- Ồ thì cười phải nhiều điệu chứ. Cái Hiền vẫn tiếp tục nhẩn nhở.

- Bao gồm cả kiểu múm múm phải không?

- Sao phải múm? Cứ xòe đấy!

- Xòe ra thì rơi hết cha mày răng luôn, con ranh! Tôi kết thúc bằng một câu với bộ dạng hăm dọa.

Cái Hiền cười khanh khách. Nó le lưỡi và rụt vai làm như nó sợ tôi lắm vậy. Tôi cũng bật cười vì điệu bộ của con nhỏ.

- Đi thôi. Muộn rồi! Tôi kéo tay Hiền.

- Này, mày không sợ lạnh à? Cái Hiền thắc mắc trên đường xuống cầu thang.
- Không. Tôi quả quyết (hì hì, mún ăn chơi thì đành nghiêng răng chứ sao?)
- Hôm nay sao lại model quần quai thế mày?
- Ủ, thích thế.
- Mày mặc bộ này quyến rũ lắm.
- Ủ, tao biết.
- Trang điểm cũng đẹp lắm.
- Ủ, tao đánh mà phải đẹp chứ.
- Dễ bị cảm lắm.
- Ủ...Tôi quay ngoắt sang lườm con nhỏ - Kệ cha tao.

Tiếng nhạc vang lên khuấy động không gian vắng lặng của khách sạn bên hồ. Đây là địa điểm tổ chức tiệc dạ hội hết sức lý thú và phù hợp. Công ty tôi chọn địa điểm này cũng muốn cho nhân viên được thưởng thức nét đẹp đắt giá nhất thành phố đây mà.

Vì là khách sạn bên một hồ nước tuyệt đẹp nên nó mang dáng vẻ của một thiếu nữ duyên dáng và tao nhã. Khách sạn lại nằm ở vị thế đẹp nhất của bờ hồ nên quang cảnh được tạo nên xung quanh thật là đáng khâm phục.

Tôi và Hiền bước qua cánh cửa tự động mở. Hai đứa mỉm cười đáp lễ với anh chàng lễ tân đẹp trai đang đứng rất trang trọng với một nụ cười mê hồn. Hình như anh chàng có nhìn theo tôi thì phải. Tôi lại dùng cảm nhận của mình để đoán. Không phải chỉ có anh ta mà tất cả các ánh mắt đều đổ dồn vào chúng tôi khi chúng tôi đi qua.

Cái Hiền bám vào tay tôi ra hiệu. Tôi phớt lờ. Đôi mắt tôi hướng về đằng trước. Tôi muốn kiếm tìm anh ta, giám đốc Vương của tôi. Tôi muốn anh thấy tôi lúc này hơn bao giờ hết. Tôi muốn anh ta phải hối tiếc. Thế thôi.

18. Axon - Chương 18

Chương 18: Lựu đạn ...tình yêu

Hai đứa chúng tôi tiến đến bên bọn con gái cùng hội đang đứng túm năm tụm ba cười đùa ở góc phòng.

- Oa, xem ai kìa! Cái Xuyên xem ra là đứa đầu tiên phát hiện ra sự khác lạ của tôi.
- Mày đỡ tao cái, Trâm! Cái Nga “mỏ nhọn” giả bộ muốn ngắt xỉu khi nó nhìn thấy tôi.

Lập tức cả hội chúng nó quay sang “bình phẩm” tôi. Đứa thì bảo tôi rất hợp với bộ váy. Đứa thì thắc mắc rằng bấy lâu nay chưa bao giờ thấy tôi điệu đến vậy. Đứa lại phàn nàn sao chỗ xẻ của chiếc váy lại không tảo bạo lên thêm tí nữa. v.v

Tôi chỉ cười tủm tỉm một cách hiền lành. Mắt tôi cố tình chớp chớp và ngón tay tôi xoắn xoắn cái lọn tóc buông rủ điệu đà bên mang tai. Và mỗi khi có tiếng một đứa nào đó cất lên là tôi lại thay đổi kiểu đứng của mình theo kiểu mà mấy cô người mẫu hay uốn éo. Cái Hiền dường như đọc được ý nghĩ của tôi qua các động tác đó. Nó cười ngặt nghẽo. Một lát sau tiếng cười của con nhóc và cái tay chỉ chỗ của nó mới làm cả bọn chú ý đến tôi. Chúng cười phá lên. Chúng tôi làm huyên não cả một không gian của hội trường.

- Phải đề nghị ban tổ chức cho thêm tiết mục trình diễn thời trang. Các em nghĩ sao? Tiếng anh Minh đột ngột vang lên.

Tôi sượng sùng đứng sững lại, đầu cúi gằm xuống nền nhà tránh cái nhìn bất bình thường của anh.

Mấy đứa kia được thể nhao nhao tán thành.

- Ý kiến hay đấy, anh ơi!

- Trình diễn có được thưởng gì không anh?

- Không phải là thưởng. Người ta gọi đó là cát-xê hay đất-xê gì đó í mà. Anh Minh nhỉ?

- Nhưng mà tiết mục này liệu có được chấp nhận không ạ? Tôi buột miệng.

Câu hỏi rất vu vơ của tôi lại khiến cho sự nhốn nháo tạm thời lắng xuống.

- Được chứ em. Anh được giao nhiệm vụ “khuấy động không khí” mà. Anh Minh nháy mắt với tôi. (lại hấp háy, ghét thể ko bíт?!)

Thế là lũ con gái lại ồn ào, sôi nổi hẳn lên.

- Anh ơi! Em làm người mẫu được không anh?

- Đừng chọn nó. Chọn em này. Em giống người mẫu hơn.

- Em có năng khiếu người mẫu bẩm sinh này. Anh chọn em nhé!

- Em là em họ của Thanh Hằng này. Không tin, anh nhìn chân em mà xem.

- Đừng nhìn chân nó. Nhìn chân em này! Dài hàng ...cây số. Tôi nhại giọng của đứa vừa nói. (hihi)

...

Anh Minh ra hiệu cho cả bọn yên lặng. Lập tức bọn chúng im thin thít.

- Thế này nhé. Anh có một ý kiến. Ai đồng ý thì sau khi anh nói xong các em giơ tay lên. Ok?

- OK. Cả lũ con gái nhao nhao. Nhất loạt các cánh tay đều giơ lên.

- Anh sẽ chọn ra một vài cô. Sau đó sẽ cho các em tập thật nhanh rồi biểu diễn luôn.

- Đồng ý! Bọn con gái đứa nào đứa nấy mặt mũi hớn hở.

Im lặng quan sát lũ chúng tôi một lát rồi anh Minh nói tiếp:

- Chúng ta sẽ có ban giám khảo và 3 giải cho người trình diễn đẹp nhất.

- Oa, hoành tráng phết nhỉ? Cứ như là thi hoa hậu í.

- Anh ơi, giải nhất được gì hả anh?

- Anh sẽ thông báo sau.

- Ủi, biết trước để thi cho nó máu.

- Đúng rồi. Nhỡ giải nhất là một thùng sản phẩm của Công ty thì em còn cất cánh con chuồn chuồn.

- Các em yên tâm. Giải thưởng rất có giá trị. Có điều bây giờ chưa thể hé lộ.

Không đứa nào có ý kiến gì nữa nhưng tiếng thì ào ào bắt đầu nổi lên. Rồi đứa nọ hích vào đứa kia, rồi cầu rôi véo, rồi hihi haha cười nói mỗi lúc một to.

- OK. Bây giờ anh đọc tên và các em biểu quyết nhé? Anh Minh vỗ tay gia hiệu trật tự và nói lớn.

- Vâng. Anh bắt đầu đi anh. Cái Xuyên nói với về hí hửng của đứa trẻ con chờ được phát kẹo.

Cả bọn chúng tôi đột nhiên cũng im bật. Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía anh Minh.

Anh Minh đưa mắt nhìn lần lượt từng đứa. Ánh mắt của anh ấy dừng lại ở tôi rồi lại di chuyển sang cái Trâm.

- Người đầu tiên là bạn này. Tay anh Minh chỉ vào cái Trâm.

- Anh này tinh mắt thế! Cái Xuyên gật gù – Nhưng đáng lẽ ra phải chỉ đứa khác trước cơ. Nó đưa cái nhìn ranh mãnh sang tôi.

Tôi biết là con nhỏ muốn ám chỉ gì khi nó dùng từ “đứa khác”. Tôi thật lùi lại và nhanh chóng tách mình ra khỏi đám đông. Tôi quay đầu bỏ chạy.

- Ê, con kia! Mày chạy đi đâu cho thoát hả? Tiếng cái Xuyên léo nhéo đằng sau.

Tôi ngoái lại le lưỡi. Chợt thoáng thấy có ai đó đằng trước nhưng tôi không kịp dừng nữa. Tôi chỉ kịp nhận thức là mình sắp gây ra một cú va chạm khủng khiếp. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Khuôn mặt tôi cảm nhận được hơi thở có mùi thuốc lá. Đôi vai tôi cảm nhận được sự rắn chắc của đôi tay đang ôm ghì tôi lại. Hình như đó là một người đàn ông. Tôi bắt đầu trấn tĩnh lại và sau khi phân tích nhanh chóng các “cơ sở dữ liệu”, tôi đã kết luận được nạn nhân của mình là... nam giới.

- Nhìn thấy anh mừng đến thế cơ à bé?

Tiếng nói của giám đốc Vương nhẹ hơn cơn gió thoảng mà sao tôi thấy như sấm sét nổ bên tai. Ồi Trời ơi! Tại sao người tôi xô vào lại là anh ta cơ chứ? Câu xin lỗi đã chuẩn bị sẵn trong miệng chưa kịp thoát ra thì đã bị anh ta chặn lại. Tôi ảm ức nhiều hơn là sợ hãi. Mở choàng mắt và ngược lên nhìn, tôi đụng phải ánh mắt nheo nheo trên chóc của anh ta.

- Bé của anh đẹp quá! Giám đốc Vương ghé vào tai tôi thì thầm.

“Ai là bé của anh chứ? Hứ!!!” tôi ngang nhiên lườm anh chàng một cái sắc lẹm.

- Sao lại nhìn anh âu yếm thế? Anh chàng que củi đáng ghét cố tình nói to làm tôi sững người.

Hahahhahaa... Tôi nghe thấy tiếng cười ồ lên một cách thích thú của rất nhiều người. Lúc này tôi mới nhận ra là bên cạnh giám đốc Vương còn có thêm 4 đến 5 người. Vừa ngượng vừa ngại ngùng, tất cả những cảm xúc đó pha trộn vào nhau và quét lên khuôn mặt tôi một màu đỏ. Tôi ước gì mình học được phép độn thổ của Ninja thì lúc này là thời điểm tốt nhất để tôi đem ra thực hành. Chắc chắn là tôi sẽ rẽ đất mà biến cho nhanh. Tốt nhất là bỏ đi, tôi quyết định.

Tôi cố mở to hết cỡ đôi mắt của mình để nhìn anh chàng cho ra một cái lườm đáng đời. Trước khi ngoáy mặt đi tôi còn “khuyến mại” cho sếp của tôi một cái bĩu môi. Thực hiện xong cái động tác bĩu môi tôi mới nhớ ra là tôi đã có lần bị cảnh cáo vì nó. Tôi đưa tay che miệng và chạy thật nhanh ra ngoài.

- Hân! Chị Thúy gọi kìa! Cái Hiền hích vào người tôi. Mải ngắm nghía mấy anh chàng ca sĩ đẹp trai đang đi vào nên tôi không nghe thấy tiếng gọi của chị Thúy. Ngơ ngác quay lại, tôi thấy chị Thúy đang vẫy mình.

- Chị gọi gì em ạ? Tôi hỏi.

- Em cùng với các bạn này mang đồ uống ra mời khách nhé. Chị Thúy vừa nói tay vừa chỉ vào mấy đứa con gái đang đứng xung quanh.

Sao lại chỉ có một số đứa phải làm thôi nhỉ? Tôi thắc mắc nhưng không dám hỏi.

- Chỉ những em xinh gái chân dài mới được làm việc này thôi đấy! Chị Thúy dường như đoán được câu hỏi của tôi. Chị ta nhấn mạnh từ “chân dài” và đôi mắt của chị ta dán vào bộ váy của tôi với một ánh nhìn ganh ghét. À, thì ra chiếc váy của tôi đã lọt vào mắt của chị Thúy. Nhờ có nó mà tôi “bị” phát hiện ra là có cặp chân dài!? (ẹc ẹc)

- Các em lại đây. Đồ uống lấy ở chỗ này. Chị Thúy hướng dẫn sơ qua cho chúng tôi rồi đồng thời nói với chị có lẽ là quản lý nhân viên của khách sạn.

- Bàn giao cho em quản lý các cô này nhé. Cứ sử dụng xong rồi trả lại chị miễn đầy đủ là được. Nói rồi chị ta cười một cách bí hiểm và quay người bỏ đi.

Tôi thấy chị quản lý nói “cảm ơn” với vẻ rất bối rối. Một lát sau chị ta mới bảo chúng tôi bắt tay vào công việc rồi cũng bỏ đi luôn.

- Xin mời các anh dùng đồ uống ạ. Tôi mạnh dạn tiến tới đám đông sau một hồi lúng túng.

- Cảm ơn em.

- Cô phục vụ này xinh quá nhỉ!
- Nhân viên của Công ty mình hay sao ấy mà.
- Đúng rồi. Em này trong đội chăm sóc khách hàng đấy.

...

Đến chỗ nào tôi cũng nghe thấy người ta nói quanh đi quẩn lại mấy câu đó. Chẳng thấy ai hỏi tôi về lý do tại sao mà khách sạn đã có người phục vụ mà tôi lại phải đi làm cái việc ấy? Tôi cúi đầu, tránh không nhìn mặt ai và cũng cố không biểu lộ gì trên nét mặt.

- Hân! Sao em lại làm việc này?

Tôi ngẩng phắt lên. Đó là anh Minh. Tôi mừng như bắt được vàng. Ân nhân của tôi đây rồi!

- Dạ, chị Thúy bảo bọn em làm mà anh. Tôi đáp vội.
- Thúy nào? Anh Minh ngơ ngác.
- Chị ấy là trưởng nhóm của bọn em ạ. Tôi giải thích.
- Đâu? Em chỉ chị Thúy cho anh.

Tôi nhìn xung quanh. Phòng đông người quá. Phải một lúc sau tôi mới tìm thấy chị Thúy và chỉ cho anh Minh. Anh Minh bảo tôi đứng đấy chờ rồi tiến thẳng đến chỗ chị Thúy.

Tôi bê khay đồ uống đứng quan sát gian phòng. Mọi người trong Công ty đến khá đông. Ai cũng mặc những bộ quần áo thật đẹp và sang trọng. Họ thản nhiên cười nói với tư cách khách mời. Tôi cũng là nhân viên của Công ty mà xem tôi này: chẳng khác gì nhân viên chạy bàn. Váy đẹp và trang điểm kỹ càng làm gì chứ?

- Em ơi, cho anh một ly nữa nào. Một giọng đàn ông vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.
- Dạ... Tôi nhắc chai rượu rót cẩn thận vào ly của anh ta.
- Em có cặp chân “ngon” thế không biết! Người đàn ông không đi sau khi tôi rót đầy ly rượu mà đứng lại tán tỉnh. Anh ta nhìn tôi một cách sỗ sàng.

Tôi im lặng. Vừa định bỏ đi thì anh ta đã níu tay tôi.

- Em đi đâu mà vội thế? Đứng đây nói chuyện đã.
- Dạ...em xin phép đi làm việc ạ.
- Việc gì? Việc của em là tiếp khách. Anh là khách đây còn gì?
- Hơ... nhưng mà...đằng kia có người gọi em ạ.
- Kệ. Đã có người khác lo. Tối nay đi với anh nhé.

Tôi biết mình đang gặp phải một gã “dê”. Tôi lơ mơ hiểu anh ta muốn gì đằng sau câu nói của anh ta. Nhưng tôi chẳng biết mình nên làm gì trước tình huống này để trốn tránh. Tay chân tôi bắt đầu run rẩy. Đầu óc tôi lúc này chỉ có thể nghĩ ra mấy câu lẩm nhẩm trách móc chị Thúy mà thôi. Anh Minh sao đi lâu thế không biết?

- Ai bảo em làm việc này?

Tôi quay phắt lại nơi giọng nói vừa vang lên. Giám đốc Vương đứng trước mặt tôi vẫn chiều cao như vậy mà tôi thấy anh ta sừng sững như người hùng Sylvester Stallone của điện ảnh Mỹ. Tôi mừng đến nỗi quên mất mình phải trả lời câu hỏi của sếp. Giám đốc Vương bảo với gã kia một vài câu gì đó mà gã ta nghe xong thì cum cúp biến thẳng. Tôi bận rộn với sự thần phục vị cứu tinh nên chẳng để vào tai xem giám đốc của tôi nói gì. Tôi hết chiêm ngưỡng anh ta lại cúi đầu nhìn ngó nền nhà. (hức, trùng tên của thần Tình Yêu ờy!)

Từ lúc gặp anh chàng lần đầu tiên đến giờ chưa khi nào tôi thấy anh ta lại đẹp trai đến vậy. Tối nay với bộ ple trắng sữa với chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu đen trông giám đốc Vương hệt như chàng hoàng tử trong

giấc mơ của tôi hôm nào. Đổ bưng mặt với sự liên tưởng làm tôi bỗng nhớ đến chiếc hôn trong mơ, tôi nhìn trộm sang giám đốc Vương. Cái nhìn vội vàng của tôi đụng phải ánh mắt của anh ta. Ánh mắt ấy không đắm đắm, không dịu dàng như mọi khi mà như tia lửa gắt gỏng muốn thiêu đốt tôi thành tro thành bụi. Tôi ngơ ngàng đến sững người.

- Ai bảo em đi mời rượu? Giám đốc Vương nhắc lại câu hỏi với vẻ bực mình thấy rõ.

- Dạ...em...em... Tôi đắn đo chẳng biết mình có nên nói thật không? Ấp úng được vài từ tôi lại cúi đầu.

- Em nhìn thẳng vào tôi và trả lời đi. Ai? Lần này thì anh ta quát tôi.

Giật thót người, tôi nhìn giám đốc Vương với vẻ mặt hốt hoảng. Chưa kịp nói gì thì anh ta bảo:

- Em đừng sợ. Tôi chỉ hỏi để biết thôi. Giọng nói của anh ta có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút.

Tôi đỡ sợ hơn nhưng lại cố nín kéo thời gian bằng cách nhìn lảng đi chỗ khác.

- Nếu em không nói thì em sẽ phải ký thư warning. Giám đốc Vương dọa dẫm.

Từ “warning” được nhấn mạnh của giám đốc Vương đã phát huy tác dụng.

- Chị...chị Thúy bảo... bảo em ...làm ạ. Tôi lắp bắp.

- Thúy bảo em làm? Sao em không hỏi anh Chiến?

Ờ nhỉ? Tôi cũng quên mất là anh Chiến mới là người trực tiếp có quyền điều động tôi trong công việc. Chị Thúy muốn sử dụng chúng tôi vào việc gì thì phải báo qua giám sát trước.

- Dùng cô bé này vào việc của Công ty mà nghe chừng khó quá nhỉ? Tiếng chị Thúy lạnh lạnh.

Giám đốc Vương quay phắt lại. Đôi mắt anh ta chiếu thẳng vào chị Thúy với tia nhìn giận dữ. Anh Minh cũng vừa dừng chân bên cạnh chị Thúy. Khuôn mặt của anh Minh lộ rõ vẻ không hài lòng.

- Cậu Chiến! Cậu ra ngay khu vực giữa phòng gặp tôi nhé. Giám đốc Vương nói qua điện thoại như quát làm không chỉ chị Thúy, anh Minh, tôi mà còn khá nhiều người đứng gần đó hướng sự chú ý sang anh ta.

Anh Chiến xuất hiện ngay sau đó chừng hai phút. Dường như đoán được thái độ của giám đốc Vương qua cú điện thoại chớp nhoáng nên nét mặt anh Chiến đầy vẻ căng thẳng.

- Báo cáo sếp, tôi có mặt. Anh chàng giám sát lên tiếng.

- Cậu ra nói với quản lý của khách sạn ngừng ngay việc sử dụng nhân viên của Công ty. Sau 5 phút tôi không muốn nhìn thấy bất cứ nhân viên nào đi mời rượu.

Nhìn sang chị Thúy, giám đốc Vương nói:

- 10 giờ sáng mai em lên gặp tôi. Nói rồi anh ta bỏ đi thẳng không hề nhìn sang tôi hay chào anh Minh lấy một câu (đồ kiêu ngạo! ghét cái mặt!)

Chị Thúy ném về phía tôi một cái nhìn chứa đầy sự căm tức trước khi ngúng nguẩy đi ra chỗ khác. Tôi đứng như bị chôn chân tại chỗ. Cuộc hẹn gặp của giám đốc Vương chắc chắn không mang lại điều gì tốt đẹp cho chị Thúy. Chị Thúy bị khiển trách là điều sẽ xảy ra nhưng liệu chị ấy có phải ký thư cảnh cáo vì việc này không nhỉ? Anh Minh kéo tay và lôi tôi tuồn tuột về phía sau sân khấu.

- Em tránh va chạm với Thúy nhé. Cô ta không ưa em đâu. Anh Minh vừa đi vừa nói.

- Em có dám va chạm gì với chị ấy đâu ạ? Tại...

- Anh nhắc em để em cẩn thận. Tính em thế nào anh biết chứ!

Tôi im lặng. Chị Thúy không ưa tôi. Tôi biết từ lâu rồi nhưng mãi đến bây giờ tôi vẫn chẳng thể nào hiểu lý do tại sao. Tôi làm việc của tôi. Tôi chưa khi nào chống đối lại chị ta. Vậy thì vì sao chị ta lại ghét tôi chứ?

Bất giác thấy nhột nhạt như có ai đó đang chiếu tướng mình, tôi đưa mắt nhìn quanh quất. Lại tia nhìn đó. Tôi thấy lại ánh lửa trong tia nhìn của anh ta, anh chàng giám sát khó ưa của tôi. Ánh mắt đó nhìn tôi chăm

chằm. Tia lửa trong đôi mắt của giám đốc Vương như muốn bùng lên. Nó đang thiêu đốt tôi. Khắp người tôi dường như bỏng rát. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng làm tôi rùng mình. Tự dưng tôi gỡ tay anh Minh ra.

- Nào, Hân! Em thử đi cho anh xem nào! Anh Minh chỉ tôi.
- Thôi, em không tham gia đâu anh ơi. Tôi yếu ớt chống đối.
- Biểu diễn đi cô. Cứ ơng ẹo mãi !!!
- Mất thì giờ quá!
- Mà làm được mà. Cố lên Hân!
- Điều vừa vừa thôi!

Tiếng nói vừa rồi của đứa nào đó làm tôi nóng mặt. Đã thế “cô” biểu diễn cho biết tay! Hít một hơi thật sâu, tôi chống hai tay vào hông và bắt đầu bước đi đúng y kiểu của mấy cô người mẫu. Mắt tôi nhìn thẳng, đầu hơi ngẩng cao và khuôn mặt tôi cố gắng bắt chước vẻ lạnh lùng vô cảm của mấy “con búp bê chân dài”. Vâng, tôi gọi người mẫu là những “con búp bê chân dài”. Bạn thử nhìn xem họ có gì khác với mấy con búp bê không chứ? (hờ

hờ

đụng chạm wé! so-rì ai đó nếu wá đà nhá! tui hem có ý jjj đâu)

- Nó đi được đấy chứ!
- Ủ, không phải chỉnh nhiều như tao với mày.
- Con này có năng khiếu đấy!
- Đấy chưa! Tao đã bảo mà. Mày làm được phải không, Hân! Câu nói ấy là của cái Hiền. Con nhỏ nhìn tôi với nụ cười của kẻ vừa...khai quật ra một món đồ quý giá(!)

~*~*~*~*~*

Sau lời giới thiệu của người dẫn chương trình, tiếng nhạc nổi lên nhộn nhịp. Không khí được hâm nóng bằng thể loại nhạc dành cho vũ trường. Anh Minh nhắc nhở chúng tôi thêm một lần nữa về thứ tự trình diễn của chúng tôi. Nhìn ra ngoài sân khấu thấy ai cũng hướng về phía đó, tôi bỗng thấy hồi hộp quá chừng. Vừa nãy, khi tập tôi tự tin là thế. Vậy mà giờ đây, khi chuẩn bị phải ra trình diễn thật thì tôi lại lo lắng quá mức. Đôi xăng đan mới đổi cho cái Nga “mỏ nhọn” theo yêu cầu của mọi người. Giờ tôi đang lênh khênh trên đôi giày với độ cao những mười mấy phân. Tôi chẳng biết có đủ tự tin để bước ra ngoài đó không nữa. Tôi cũng chẳng đoán được liệu tôi có an toàn trên đôi giày này không? Bị ngã hay trật chân vì nó thì ề mặt lắm lắm. (hic)

- Nào! Bắt đầu đi Trâm. Tiếp theo là Nhung. Sau đó là Thu Hà...Anh Minh gọi lần lượt từng đứa.

Thứ tự của tôi là gần cuối. Bây giờ mới thấy mình dại là không đổi cho cái Trâm để ra đầu tiên. Đẳng nào cũng thế thì trình diễn ngay từ đầu luôn cho khỏi run. Tôi tự trách mình.

- Không sao đâu. Cố lên Hân! Cái Hiền động viên.

Tôi không nói gì chỉ nhìn nó thật lâu. Cái Hiền bóp nhẹ vào tay tôi.

- Hân! Đến lượt em rồi đấy! Anh Minh giục. Khuôn mặt anh còn lo lắng hơn cả tôi.

Hít một hơi sâu hơn tất cả mọi lần, tôi bước lại chỗ cái màn nhung đang được vén lên. Bước đi của tôi lúc đầu hơi run rẩy nhưng gần ra đến giữa sân khấu thì tôi bắt đầu lấy lại được tự tin và bước mạnh dạn hơn. Ánh mắt của tôi quét một vòng xuống phía dưới. Tôi không phải mất công tìm kiếm lâu. Anh ta đang đứng ngay ở ngay hàng đầu tiên của đám đông khán giả. Và dĩ nhiên là ánh mắt của anh ta đang hướng vào tôi. Tia nhìn của anh ta nữa như ngạc nhiên nữa như đang chế giễu. Tôi thấy anh ta nhếch môi. Lại nụ cười nửa miệng ấy! Anh ta đưa ly rượu lên môi nhưng ánh mắt vẫn không rời tôi.

Xoay người một cách rất chuyên nghiệp, tôi uốn éo thêm một vài động tác nữa rồi nhẹ nhàng rời khỏi chỗ vừa đứng. Trước khi rời đi, tôi khẽ cười với anh ta kèm theo một cái nháy mắt. Phía dưới lập tức vang lên tiếng huýt gió, tiếng cười và những tràng pháo tay rộn rã. Bị kích động, tôi đưa tay lên môi làm động tác hôn gió rồi đưa tay về phía anh ta. Đường như bị bất ngờ trước cử chỉ của tôi, anh chàng đứng sững người nhìn tôi không chớp mắt. (he he...có kẻ bị ném trúng một ...quả tình!)

Tôi vừa đặt chân vào phía sau sân khấu liền đưa tay chặn ngực. Con tim ngỗ nghịch của tôi lại nổi loạn trong lồng ngực. Nó hình như không muốn yên vị trong đó mà muốn nhảy vọt ra ngoài khi tôi thấy anh ta. Vâng. Anh ta chính là giám đốc Vương. Tôi đúng là uống nhầm thuốc liều mới dám thực hiện động tác vừa rồi với anh ta. Có thể là ngay sáng mai tôi sẽ phải nhận hậu quả của hành vi trong lúc bốc đồng ấy. Nhưng ngay lúc này đây, tôi có cảm giác của một kẻ chiến thắng.

Tôi đã thành công trong bước đi của mình, một người mẫu không chuyên. Và tôi cũng đã toại nguyện trong trò chơi của mình, một trái lựu đạn tình đã quăng về phía anh ta.

Giờ thì tôi đang chờ tiếng nổ ngọt ngào của nó. Hãy chờ mà xem! Kẻ nào sẽ bị thương?

19. Axon - Chương 19

Chương 19: Những kẻ bị thương

Đưa tay vén tấm màn tôi nhòm về phía giám đốc Vương đứng. Anh chàng que củi đang cười nói với một người nước ngoài. Trông anh ta chẳng có vẻ gì là “thương tích” sau trái đạn tình của tôi. Hay là vũ khí “độc” của tôi đã bị hỏng mất tác dụng rồi nhỉ?

Tôi tháo đôi giày ra khỏi chân. Đôi bàn chân tôi tê dại vì phải đứng trên đôi giày mười mấy phân suốt cả tiếng đồng hồ. Đang nhăn nhó vì đau nhức thì cái Hiền từ đâu nhảy bổ về phía tôi ngồi. Nó hét muốn thùng màng nhĩ của tôi:

- Mày đoạt giải nhất rồi Hân ơi!

- Cái gì cơ? Nghe câu được, câu mất vì tiếng nhạc âm ỉ hòa lẫn tiếng người dẫn chương trình nên tôi cẩn thận hỏi lại nó.

- Con khi! Mày giật giải nhất đấy! Cái Hiền hồ hởi.

- Tao á? Tôi đứng phắt dậy chỉ tay vào mình.

Cái Hiền gật gật đầu.

- Ôi, mẹ ơi! Tuyệt vời quá! Tôi ôm chầm cái Hiền. Hai đứa chúng tôi nhảy cẫng lên trong sự sung sướng. Tin vui này chẳng khác nào cái tin tôi trúng tuyển vào Công ty hồi đó. Nhưng cái tin này có ý nghĩa với tôi hơn lúc nào hết. Bởi buổi tối hôm nay đối với tôi thật đặc biệt. Tôi đã chuẩn bị rất kỹ càng. Tôi đã kỳ vọng vào đêm nay như Lọ Lem mong đợi được sánh vai cùng hoàng tử trong đêm dạ vũ. Giải thưởng là gì không quan trọng lắm bằng thứ bậc ột con bé hiểu thắng là tôi đây.

- Mày phải khao thật to đấy, con ranh ạ. Cái Hiền lắc mạnh vào vai tôi.

Tôi không trả lời nó mà chỉ gật đầu như con rối. Vừa lúc đó thì tôi nghe thấy tiếng anh chàng MC gọi tên tôi:

- Xin mời chị Huỳnh Thị Khả Hân. Chị Khả Hân đâu rồi ạ?

- Mày ra đi kìa, Hân! Cái Hiền nhắc tôi.

Xỏ vội chân vào đôi giày, tôi lập cập đi từ sau sân khấu ra ngoài. Cả người tôi căng lên đến nỗi có thể so sánh với những sợi dây đàn. Bước đi của tôi nhẹ như thể tôi đang lướt trên mặt đất vậy (ò, nghe cứ như là ma!) Cảm giác lâng lâng, tự hào, hãnh diện đang dìu dắt tôi đến bên người dẫn chương trình.

Phải đến khi đối diện với anh chàng MC, trạng thái bay bổng của tôi mới tạm thời hạ cánh để tôi nhận thức được là mình đang đứng trước rất nhiều người. Tất cả bọn họ đang tập trung sự chú ý vào tôi. Trong một thoáng, tôi bỗng nhớ đến giám đốc Vương. Anh ta đâu rồi? Tôi nôn nao tìm kiếm anh ta. Tôi mong mỗi được chứng kiến diễn biến trên khuôn mặt của anh ta. Anh chàng kiêu ngạo đáng ghét ấy phải nhìn thấy tôi lộng lẫy như thế nào trong đêm nay. Đêm đăng quang của cô bé Lọ Lem!

Sự kiếm tìm của tôi rơi vào trong vô vọng. Tôi đã không thấy bóng dáng của giám đốc Vương ở bất cứ nơi nào trong gian phòng rộng lớn. Anh ta biến mất giữa lúc tôi trông chờ sự hiện diện của anh ta nhất. Không thể như vậy. Không thể nào đâu! Tôi cố chấp với hy vọng mong manh rằng chàng que củi đang đứng ở một góc nào đó lạng lách thăm ngấm trộm tôi (ẶC!!!)

Giải thưởng của tôi là một phiếu mua hàng trị giá 4 triệu đồng. Giá trị của tấm phiếu quả là không nhỏ đối với một tiết mục chẳng thể gọi là lớn trong buổi tiệc cuối năm của một Công ty nổi tiếng. Tôi đứng thứ nhất, cái Trâm đứng thứ nhì. Còn thứ ba là cái Thu Hà. Hai giải thưởng còn lại cũng là phiếu mua hàng. Giá trị của nó tôi chẳng thể nghe rõ vì tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay ồn ào. Hơn nữa tâm trí tôi đang để hết vào cái sự vắng mặt kỳ lạ của giám đốc Vương. Tôi cười, tôi nói như người máy được cài đặt sẵn chương trình.

Cúi người chào một cách lễ phép sau câu nói cảm ơn hết sức ngắn gọn, tôi lẩn thật nhanh vào đằng sau sân khấu. Đi một mạch về chỗ cái Hiền đang ngồi chờ, tôi dừng lại bên cạnh nó mà không ngồi xuống. Cái Hiền giật lấy tờ phiếu trên tay tôi, nó ngấm nghĩa rồi bảo tôi:

- Ê, tao cũng có một nửa trong phần thưởng này đấy nhỉ?

Tôi chẳng ừ hử. Có lẽ trông tôi lạ lắm hay sao mà con nhóc tròn xoe mắt ngó nghiêng tôi. Nó đưa tay sờ trán tôi rồi lắc đầu:

- Sốt 45 độ. Con này dở người rồi!

- Về đi mày ơi. Tôi buông thông một câu làm cái Hiền lại giương mắt to hơn nữa nhìn tôi:

- Gì cơ? Còn sớm mà? Còn ca nhạc, còn bốc thăm trúng thưởng...

- Tao thấy mệt quá. Muốn về bây giờ.

- Mệt thì ngồi nghỉ tí đi. Chắc mỗi chân chứ gì?

Tôi không đáp, chỉ ngồi phịch xuống ghế. Con nhóc ham chơi ham vui kia xem ra chả muốn về rồi. Tôi cũng chả nỡ bắt nó chiều theo ý mình. Tôi làm sao ấy nhỉ? Tự dưng không thấy muốn xem ca nhạc dù chương trình đêm nay có hoàng tử Đăng Khôi, Tuấn Hưng và Hà Anh Tuấn là thần tượng của tôi biểu diễn.

- À, hình như vừa nãy có ai gọi mày hay sao í - Cái Hiền chợt nhớ ra, nó bảo tôi - Tao thấy máy rung định nghe thì nó lại im bặt. Mày thử xem ai gọi, Hân ạ.

Tôi lôi chiếc điện thoại từ cái túi nhỏ xíu của mình. Bấm mở khóa, máy báo có 2 cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn. Tôi xem cuộc gọi nhỡ trước. Đó là 2 cuộc gọi từ máy anh Chiến. Bấm sang tin nhắn, tin nhắn cũng của anh Chiến. Tôi nhắm đọc nội dung “ Em ra ngoài sanh ngay. Anh có việc cần gấp”. Tôi không hiểu “sanh” nghĩa là gì nhưng theo tin nhắn thì có lẽ anh Chiến muốn gặp tôi ở bên ngoài gian phòng này.

Quay sang cái Hiền, tôi bảo nó là tôi đi ra ngoài một lát. Con nhóc đang mải chiêm ngưỡng chàng Tuấn Hưng đẹp trai nên nó gật gật cái đầu mà mắt vẫn không rời khỏi hướng sân khấu. Tôi lườn lách qua đám đông một cách khó khăn. Lúc này mọi người dồn hết lên phía sát sân khấu để ngắm tận mắt mấy chàng trai đang làm mưa làm gió trên bầu trời ca nhạc của nước nhà. Một vài người trong đám đông nhận ra tôi. Họ hòa nhau reu reo, kéo tay rồi chặn đường tôi. Tôi phải loay hoay mất một lúc mới thoát khỏi bọn họ. (hức, phải lúc khác thì chị cho bít tay!)

Ra đến ngoài gian phòng chính là khu vực sảnh lễ tân của khách sạn, tôi không thấy anh Chiến. Tôi lại bấm máy xem thời gian mà anh ấy gửi tin. Tin nhắn cách đây khoảng gần 10 phút. Có lẽ anh Chiến chờ tôi lâu quá nên bỏ đi rồi chăng?

Đang phân vân không biết nên gọi cho anh giám sát hay không thì máy di động của tôi lại nhận được tin nhắn. Lần này thì tin anh Chiến gửi cho tôi với nội dung “Anh cho em ben ngoài sân”. Tôi ngẩng đầu lên

nhìn ra ngoài cửa kính. Bên ngoài chỗ tối chỗ sáng lại lấp loáng ánh đèn phản chiếu nên tôi không thể thấy rõ ai.

Đẩy cửa ra hẳn ngoài sân, tôi khẽ rung mình vì hơi lạnh của trời đêm. Chiếc váy mong manh vào hùa với cơn gió làm rằng tôi khua lập cập trong miệng. Quái! Anh Chiến đứng chỗ nào nhỉ? Tin vừa nhận chứng tỏ là anh ấy đã nhìn thấy tôi. Vậy thì anh chàng giám sát khó hiểu ấy ở đâu trong cái sân mờ mờ ảo ảo này chứ? Tôi xoa xoa hai bàn tay vào hai cánh tay của mình và tiếp tục ngó quanh.

Bất chợt có tiếng tăng hăng ngay sau lưng tôi. Tôi quay phắt lại. Giật thót người vì một hình dáng sừng sững trước mặt trong bộ đồ màu trắng (hic, đau tim gần chết!), tôi suýt nữa thì hét ầm lên nếu người đó không kịp thời cất tiếng nói:

- Tưởng là em không biết lạnh chứ?

Đó là giọng của giám đốc Vương. Rất nhanh, anh chàng que củi cởi chiếc áo khoác lên người tôi. Tôi bàng hoàng đứng ngây người nhìn anh ta. Môi tôi mấp máy nhưng không thoát ra nổi từ nào. Tôi còn chưa nghĩ ra mình còn thiếu anh ta một lời cảm ơn thì anh ta đã kéo tay tôi và bảo:

- Đi nào. Tôi đưa em về.

- Hơ...em...còn xe của em...cái Hiền nữa ạ. Tôi luống cuống.

- Lát em gọi điện bảo Hiền đi xe về sau. Em nhanh chân lên kéo cảm lạnh. Giọng nói của anh ta có vẻ lo lắng.

Mở cửa xe chờ tôi bước vào, giám đốc Vương đóng sập cánh cửa lại. Anh ta nhanh nhẹn vòng qua đầu xe, đi về phía bên kia rồi mở cửa xe ngồi vào sau tay lái. Chiếc xe nổ máy lao đi trong tâm trạng còn đang rối bời và những thắc mắc còn đang lộn xộn trong đầu của tôi. Đã đi nhờ xe của giám đốc Vương một vài lần nhưng đây là lần đầu tiên tôi ngồi ngay bên cạnh anh ta. Trong không gian chật hẹp của chiếc xe, tôi cảm nhận được cả mùi nước hoa đàn ông toát lên từ anh ta lẫn hơi thở thoang thoang mùi rượu ngoại. Tôi khẽ rung mình vì sự gần gũi quá bất ngờ với người đàn ông mà vừa mới đây tôi đã mất công tìm kiếm. Tôi cố thu mình lại và ngồi nhích ra sát cạnh cửa xe.

- Em cứ ngồi thoải mái đi. Tôi hứa là sẽ không chạm vào em. Mắt vẫn nhìn thẳng trước nhưng anh ta đã nhận ra cử chỉ rất kín đáo của tôi.

- Dạ, em...em vẫn ngồi thoải mái đấy chứ ạ. Tôi ngơ nghe bảu chử ình.

Giám đốc Vương không nói gì. Một cái nhếch môi lại được dịp xuất hiện trên khóe miệng của anh ta.

Im lặng bao vây. Tôi cũng cố ngồi yên không dám nhúc nhích hay cử động gì nữa. Tự dưng tôi thấy anh chàng que củi thật là xa cách. Anh ta chẳng giống như cái anh chàng đã từng ngồi uống café và tán gẫu với tôi hôm nào. Khuôn mặt anh ta chẳng biểu lộ cảm xúc gì nếu như không muốn nói nó lại trở về với vẻ lạnh lùng cổ hủ.

Chiếc xe đang đưa chúng tôi đi qua cái hồ lớn nổi tiếng thơ mộng trong thành phố. Đây là nơi hò hẹn lý tưởng của những đôi lứa yêu nhau. Các cặp tình nhân thân nhiên âu yếm giữa khung cảnh thiên nhiên đẹp như tranh vẽ lại sáng tối nhập nhòa giống như đồng lõa với họ. Tôi đang nhìn ra ngoài cửa kính nên không kịp tránh một pha nóng bỏng của một đôi tình nhân bên đường. Hai kẻ yêu nhau không biết Trời biết Đất là gì kia đã vô tình làm tôi ngượng chín người vì họ.

Tôi bất giác quay đầu liếc thật nhanh sang giám đốc Vương. Trời ạ, anh ta đang nhìn chăm chăm vào tôi. Thấy tôi bất gặp, anh ta chẳng quay đi mà còn tùm tùm cười với tôi.

Nếu đem một quả gấc mà đặt cạnh mặt tôi lúc đó thì có lẽ đổ ngang nhau. Tôi xấu hổ không biết làm gì nên đành buông một câu chử ình:

- Sao lại có thể như thế được chứ?!

- Nếu không như thế thì phải như thế nào mới được? Anh chàng que củi lập tức hỏi vặn tôi.

- Thì...thì...đừng như thế...là được. Tôi chống chế theo kiểu bò ngang của ...con cua.

- Em biết tại sao người ta lại làm vậy không?

- Không ạ. - Tôi vội vàng trả lời rồi sợ mình nói hớ nên tôi bồi thêm một câu cho chắc - Và em cũng chẳng muốn biết.

- Chẳng phải muốn hay không mà cần phải biết em ạ.

- Ai cần chứ em thì không. Tôi bướng bỉnh.

- Vì tức cảnh sinh tình đấy, cô bé!

Ai cần anh giảng giải chứ? Tôi chỉ dám lầu bầu trong ý nghĩ. Dường như đoán được tôi nghĩ gì nên anh ta quay hẳn người sang nhìn tôi với vẻ trêu chọc:

- Tại cảnh đẹp quá ấy mà!

Tôi cúi đầu lạng thình. Tốt nhất là làm kẻ vừa đui vừa điếc luôn, tôi nghĩ bụng.

- Tôi hỏi nghiêm túc nhé. Em có muốn dừng lại ngắm cảnh đẹp không?

Giám đốc Vương bất thần hỏi một câu làm tôi điếng người. Tôi hiểu là anh ta có ý gì đó sau câu hỏi không hề vu vơ chút nào ấy nhưng tôi chẳng biết mình nên ứng xử thế nào cho phải. Nếu tôi trả lời “không” thì có sao không? Và nếu tôi đáp là “có” thì liệu có gì “nguy hiểm” sẽ xảy đến với tôi?

Chưa quyết định được là trả lời sao thì anh chàng que củi lại đứng đĩnh nói:

- Ngắm cảnh thôi. Ai làm gì em đâu mà phải phân vân lâu thế?

Kiểu nói của anh ta làm tôi tức điên người. Anh ta nói vậy cứ như thể là tự tôi đang quan trọng hóa vấn đề còn anh ta thì vô tội ấy (Grrrrrr...!)

- Vâng. Em cũng muốn ngắm cảnh một lát. Tôi vênh mặt trả lời.

- Thế thì xuống xe! Anh chàng lập tức đạp phanh và nói như ra lệnh.

Hình như tôi thấy anh ta cười thì phải. Tôi không dám chắc vì ngay sau đó anh ta nhanh chóng lấy lại vẻ thần nhiên trên khuôn mặt. Một khuôn mặt hết sức nghiêm túc.

Giữ nguyên vẻ mặt ấy, anh ta bật đèn xi-nhan bên tay phải và lái xe tạt vào bên lề đường.

Tôi đẩy cửa xe rồi lót tót bước theo sau giám đốc Vương.

Khung cảnh trời đêm không trăng, không sao thật là chẳng có gì đáng ngắm nghía. Gió vẫn đùa mãi trò chơi muôn thuở trên các tán lá. Gió vương vấn trên tóc, mơn man trên mặt tôi những chiếc hôn mát lạnh. Tôi dấn lòng chỉ được nhìn ngắm những con sóng nhỏ lăn tăn chạy đuổi trên mặt hồ. Bầu trời kéo màn mây che lấp mặt trăng hay chị Hằng thẹn thùng chạy trốn trước những đôi tình nhân đang yêu nhau đắm say? Thứ ánh sáng yếu ớt hắt ra từ trong đám mây không đủ dát bạc trên mặt hồ tạo nên một vệt mờ mờ như sương khói khiến phong cảnh bên hồ càng trở nên huyền ảo.

- Hân! Tiếng giám đốc Vương gọi tên tôi thật khẽ.

- Hơ...ạ. Giám đốc bảo gì em ạ? Tôi ngơ ngác.

- Em đang nghĩ gì thế? Giọng nói của anh ta lẫn vào trong gió.

- Dạ...Em...em có nghĩ gì đâu ạ. Tôi bắt đầu linh cảm có điều gì đó không ổn. Dường như có cái gì đó...không bình thường trong giọng nói của giám đốc Vương.

- Em thấy...cảnh đêm nay...đẹp không? Sếp của tôi bỗng trở nên ngập ngừng một cách khó hiểu.

Biết nói sao bây giờ? Câu hỏi này của anh chàng que củi có ý gì vậy? Tôi có cảm giác của một con cua đang گیر hai càng đối phó với kẻ đang đi mò. Và tôi cũng có cảm giác của một con nhím đang xù lông lên để tự vệ trước tay thợ săn. Mình có nguy cơ trở thành thú biến hình ngay tại đây mất thôi. Ý nghĩ đó làm tôi phì cười.

- Em cười gì thế?

Câu hỏi đột ngột của giám đốc Vương buộc tôi phải quay sang nhìn anh ta. Lúc này tôi mới nhận thấy tôi bị bao vây bởi ánh mắt của anh chàng. Ánh mắt đăm đăm ấy được pha trộn một ít ngạc nhiên nhưng rất nhiều sự si mê trong đó. Tôi bần rần hết cả chân tay. Con tim tôi bắt đầu đập sai nhịp. Khi mà tôi phát hiện ra là tôi đang đứng rất gần với giám đốc Vương thì cũng chính là lúc tôi ở trong vòng tay của anh ta. Anh ta bắt ngờ ôm tôi từ phía sau.

Đây dĩ nhiên không phải là cử chỉ thường thấy của một giám đốc đối với nhân viên. Đây là cái ôm của một đôi tình nhân. Vòng tay của giám đốc Vương đang dần khép chặt. Hơi ấm của anh ta truyền sang người tôi khiến tôi thấy dễ chịu hơn bao giờ hết trong màn đêm lạnh lẽo. Cơ thể tôi như có một luồng điện chạy mạch xì xoẹt từ dọc sống lưng đến gót chân. Mùi nước hoa của anh chàng que củi bỗng trở nên thân quen với tôi tự bao giờ. Tôi muốn xoay người lại. Tôi muốn dúi đầu vào vùng ngực rộng và ấm áp của người đàn ông này biết bao. Ý nghĩ đó thôi thúc tôi nhưng ngay lúc ấy tôi chợt thấy mình đang làm điều không phải với lương tâm. Người đang ôm tôi trong vòng tay này có phải là người đàn ông của riêng tôi đâu? Hôm nay anh ta ôm tôi rồi mai trong vòng tay của anh ta lại là người con gái khác.

Tôi là gì của anh ta? Tôi chẳng là gì cả...Tôi òa khóc thổn thức.

Tiếng sụt sịt không giấu diếm của tôi làm giám đốc Vương giật mình. Anh ta vội vàng buông tôi ra, xoay người tôi lại rồi nói:

- Xin lỗi em. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất anh hành động điên rồ như vậy.

Tiếng khóc của tôi được thể òa vỡ sau câu nói ấy. Tôi không hiểu vì sao tôi khóc?

Tôi thương chính bản thân mình hay tôi cảm động trước lời xin lỗi của anh ta? Ôi, con tim phức tạp của tôi. Nó lại nhoi nhói trong lồng ngực...

20. Axon - Chương 20

Chương 20: Thông điệp của trái tim

Tiếng chuông điện thoại từ máy di động đột ngột vang lên làm đứt đoạn cơn ghen ngào, tấm tức của tôi. Đưa tay quệt dòng nước mắt, tôi vội vàng lần tìm chiếc điện thoại. Trong khu vực tôi và giám đốc Vương đang đứng hình như tiếng nhí nhéo của nó trở nên phiền phức lạ. Loáng thoáng có tiếng lầu bầu rồi tiếng chép miệng khó chịu của ai đó khiến tôi lại càng cống quýt hơn đến nỗi suýt nữa thì đánh rơi chiếc điện thoại. Hít mũi thật mạnh rồi tôi hấp tấp đưa máy lên nghe mà chẳng nhìn xem ai gọi:

- Alô.

- Em đang ở đâu đấy, Hân? Giọng nói của anh Minh đầy ắp sự lo lắng.

Tôi ngoái sang phía giám đốc Vương đứng nhưng trời tối nên tôi không nhìn thấy rõ nét mặt của anh ta. Theo phản xạ tự nhiên, tôi hơi quay người đi, ghé sát máy vào tai và đáp thật nhỏ:

- Dạ...em...em về rồi anh ạ.

- Ô, em về lúc nào vậy? Hiền vẫn còn đây mà?

- Em mệt...nên về trước. – Tôi ngập ngừng một lát rồi nói tiếp. – Anh đưa Hiền về giúp em nhé. Nó nhát lắm.

- Ừ nhưng mà em đi bằng gì về? Taxi à?

- Vâng. Tôi đành nói dối.

- Em lại mệt như lần trước à?

- Không. À, vâng ạ.- Tôi nhanh trí sửa lại câu trả lời và nói – Anh nhắc giúp em với Hiền là em mệt nên về trước nhé.

- OK. Em ngủ sớm đi nhé. Anh tắt máy đây.

- Vâng. Em chào anh.

Tôi bấm nhanh nút tắt, không kịp nghe cả tiếng chào của anh Minh.

- Về thôi! Về cho em còn ngủ sớm. Tiếng giám đốc Vương vang lên ngay bên cạnh tôi.

Từ “ngủ sớm” được anh ta cố tình nói nhỏ nhưng kéo dài làm cho tôi ầm ứ ghê gớm. Chiếc điện thoại của tôi không hiểu người ta sáng chế kiểu gì mà loa rất to. Mỗi lần có ai gọi đến tôi đều rất ngại trả lời ngay tại chỗ. Chắc chắn là đoạn đối thoại vừa nãy giữa tôi và anh Minh, anh chàng đáng ghét kia đã nghe thấy hết rồi. Tò mò vì muốn biết thái độ của anh ta nên tôi cố quan sát cho được khuôn mặt của giám đốc Vương. Trong ánh sáng le lói của đêm, tôi không thấy gì cả. Bất chợt, một ánh sáng lóe lên. Đó là ánh sáng từ điều thuốc được anh chàng que củi rít một hơi cuối cùng trước khi vút đi. Và tôi đã kịp nhận ra cái cau mày của anh chàng trong một thoáng rất nhanh.

Rõ ràng là anh ta khó chịu vì cuộc gọi của anh Minh. Tự dưng tôi thấy cơn hờn giận như tiêu tan mất. Sự tự ái trong người tôi được vuốt ve. Tôi bắt đầu tin rằng vòng tay của giám đốc Vương vừa mới ôm vào tôi không phải xuất phát từ giây phút nông nổi hay bồng bột nào cả. Hành động đó của anh ta lại càng không phải nhất thời điên rồ. Tình cảm của anh ta với tôi là có thật. Nó rõ như ban ngày và hiển nhiên như phép tính $1+1=2$.

Giữa lúc tôi còn đang ngây người vì phát hiện của mình thì giám đốc Vương lại nói:

- Sao? Em định đứng đây khóc nốt chỗ dở à?

Hứ, ai thêm khóc chứ? Đồ...đáng ghét! Tôi ước gì tôi có thể dùng mười đầu ngón tay để cho anh ta biết thế nào là nói xiên nói xỏ. Nhưng tôi không thể làm vậy với anh ta. Cữ chỉ đó sẽ là bình thường giữa hai kẻ đang yêu. Còn với tôi thì hành động đó xem ra sẽ là quá lỗ bịch vì tôi đâu phải là người yêu của anh ta? Cục tức dâng lên nghèn nghẹn trong cổ, tôi phẩm phẩm bước qua mặt anh chàng và đi thật nhanh về hướng chiếc xe ô tô. Không quay lại nhìn tôi cũng biết giám đốc Vương đang lặng lẽ đi ngay sau.

Suốt dọc đường từ đó về nhà tôi, cả giám đốc Vương và tôi đều chẳng ai nói gì. Tôi nhìn chăm chú ra ngoài cửa kính như thể bị chính cái cửa thôi miên vậy.

Xe dừng cách cổng nhà tôi khoảng hơn 1m. Sân nhà tôi đèn sáng choang. Từ bên trong xe nhìn xuyên qua hàng rào sắt tôi thấy anh Nam đang đứng trước cửa nhà với mẹ tôi. Đáng nhẽ phải bước xuống xe thì thay vào đó tôi ngồi chết sững trên xe ô tô. Rồi chẳng hiểu vì sao tự dưng tôi lại nhìn về phía giám đốc Vương.

- Cuối cùng thì ai mới là bạn trai chính thức của em? Nam hay là Minh? Giám đốc Vương bất ngờ hỏi tôi bằng giọng nói đầy vẻ chế giễu.

- Chẳng ai cả, thưa giám đốc. Tôi tức run hết cả người khi nghe câu hỏi đó từ anh chàng sếp đáng ghét.

Quay hẳn người sang anh ta, tôi hậm hực:

- Giám đốc định ...quản lý cả bạn trai của em à?

Giám đốc Vương nhìn tôi một cách rất khó gọi tên. Tôi không thể diễn tả được ánh mắt đó. Anh ta cứ nhìn như vậy một lúc rồi mới thản nhiên trả lời:

- Không. Tôi chỉ nhắc em một điều là đừng chơi dao vì em sẽ có ngày bị đứt tay đấy.

Tôi hiểu ý anh ta muốn nói gì nhưng tôi chẳng thể nào đối đáp ngay lúc này. Bao ý nghĩ, bao câu trả lời cứ lộn xộn trong đầu tôi. Tôi muốn dùng ngôn từ nào đó thật là chua cay để đáp lại cơ. Nhưng có lẽ tôi vẫn còn bị chấn động bởi ánh mắt khó hiểu của giám đốc Vương nên tôi cứ dờ người ra nhìn anh ta bằng ánh mắt trần trối.

- Em xuống xe đi. Tôi buồn ngủ lắm rồi. Giám đốc Vương nhắc tôi. Mắt anh ta nhìn thẳng về phía trước với khuôn mặt không một chút cảm xúc.

Tôi như người mộng du bỗng bừng tỉnh cơn mê. Tôi cảm thấy mình như một con ngớ ngẩn vậy. Tại sao tôi cứ ngồi ì ra đấy để đến nỗi anh ta phải đuổi mới chịu nhúc nhích chứ? Với tất cả sự bức tức dồn nén vào ánh mắt, tôi đem nó gắn chặt vào khuôn mặt của giám đốc Vương:

- Cảm ơn giám đốc đã đưa em về. Chào giám đốc.

Nói rồi tôi hăm hăm đẩy cửa bước xuống xe. Tôi cố tình đóng thật mạnh cánh cửa và đi thẳng một mạch về phía cổng nhà.

Tiếng xe ô tô gầm gừ một lát rồi lao vút đi.

Chờ bóng chiếc xe khuất hẳn tôi mới lên tiếng gọi mẹ. Mẹ tôi ra mở cổng và theo sau là anh Nam.

- Con về rồi à? Thế cái Hiền đâu?

- Nó về sau mẹ ạ. Con mệt nên về trước. Tôi cố tình mang vẻ mặt của kẻ sắp kiệt sức.

- Có anh Nam đến chơi này con. Anh ấy chờ con một lúc lâu rồi đấy.

- Em chào anh Nam. Tôi chào với giọng điệu không lấy gì làm nhiệt tình cho lắm.

- May quá Hân nó vừa về đến nơi. Cháu vào nhà ngồi chơi đã rồi về. Mẹ tôi mời anh Nam với giọng nói đầy cảm tình.

- Dạ, thôi bác ạ. Cháu thấy em Hân mệt rồi. Để lúc khác cháu lại ghé thăm bác và em sau. Anh Nam liền thoảng.

Nói rồi anh Nam quay sang nhìn tôi lạ lẫm. Tôi không hiểu tia nhìn của anh ta có nghĩa là gì? Chắc anh ấy lại choáng trước dáng vóc người mẫu của mình đây, tôi nghĩ thầm. (hề hề) Ô, nhưng tại sao mẹ tôi cũng đang quan sát tôi với ánh mắt có cái móc của dấu hỏi nhỉ? Tôi thoảng bối rối cúi nhìn lại mình và chợt nhận ra là tôi vẫn còn khoác trên người chiếc áo của giám đốc Vương.

- Con mặc áo của ai thế? Mẹ tôi chắc là muốn thay anh Nam giải đáp thắc mắc nên hỏi ngay khi tôi đang có ý định lẩn đi.

- Hơ...cái...cái Hiền nó mượn cho con. Con chả biết là của ai. (Yes, tôi đã tự gỡ một bàn thua trông thấy!) Tôi đáp bằng thái độ thờ ơ rồi để thêm một câu cảm thán cốt để lảng tránh – Rét quá đi mất!

- Em vào nhà nghỉ đi. Anh về đây. – Anh Nam thất vọng. – Anh gọi điện cho em sau nhé!

- Vâng. Tiếc quá! Anh Nam về nhé. Tôi so vai rụt cổ làm như là sắp chết cồng đến nơi.

- Cháu chào bác! Anh Nam lễ phép chào mẹ tôi.

- Nam về cháu nhé. Tết đến nhà bác chơi. Mẹ tôi đang “nói giáo” cho anh Nam (tên giặc đáng ghét!)

- Vâng ạ. Nhất định cháu sẽ đến thăm bác.

Mẹ đã đóng xong cánh cổng và bước ngay sau tôi. Tôi cố gắng bước thật nhanh và leo vội vàng lên cầu thang. Hơi quay người liếc lại đằng sau, không thấy mẹ đi theo, tôi thở phào nhẹ nhõm. Dù rất áy náy vì sự chờ đợi của anh Nam nhưng tôi biết rõ là mình chẳng có tâm trạng để đón tiếp anh ấy lúc này. Tôi không muốn để cho anh Nam hy vọng trong khi gần tim tôi đã đầy ắp một hình bóng khác. Dù hình bóng ấy với tôi lúc này chỉ là chiếc bóng mong manh nhưng tình cảm của tôi thì sắc nét hơn bao giờ hết.

Đóng cửa phòng lại, tôi chạy ào về phía giường úp mặt vào gối khóc nức nở. Tôi không thể chịu đựng hơn được nữa. Tôi muốn gào, muốn hét lên cho vơi đi nỗi tức tưởi trong lòng. Thế nhưng tiếng khóc của tôi chỉ có thể thổn thức trong miệng mà không dám tuôn ra ngoài như những dòng nước mắt.

Tôi thương thân tôi ghê gớm! Tại sao ông Trời lại run rủi cho chiếc xe của anh chàng Vương chạy qua đúng thời điểm ấy? Cái thời điểm mà chỉ sớm hơn một chút hoặc muộn đi một xíu thì đâu có chuyện tôi và anh ta lại đụng độ nhau? Và nếu không có sự cố bất đắc dĩ đó thì chắc chắn tôi đã chả thể nào lọt vào cặp mắt kiêu ngạo của anh chàng. Tôi là một con bé tầm thường với những ước mơ cũng hết sức tầm thường. Tôi chẳng khi nào muốn làm kẻ thứ ba trong cuộc tình đã có sẵn hai người. Vậy mà ông Trời đã quăng hình

bóng của giám đốc Vương vào trong ngăn tim hồng còn đang bỏ trống của tôi. Đau đớn thay! Tôi đã chẳng đủ sức để đẩy hình bóng ấy ra ngoài...

Tình yêu như men say trong ly rượu ngọt ngào. Ly rượu tình ấy, chỉ nhấp một chút thôi đã thấy tê tê bờ môi rồi không sao cưỡng nổi sức quyến rũ của nó để uống thêm một ngụm hay chúc cạn ly. Ở trong vòng tay của giám đốc Vương dù chỉ là trong một thoáng giây nhưng tôi đã thấy mình nhớ vòng tay ấy đến quay quắt. Tôi nhớ hơi ấm của anh ta. Tôi nhớ hơi thở đàn ông rất đặc trưng từ anh ta. Tôi tự dằn vặt mình sao không để anh ta ôm thêm một lúc nữa. Sao tôi lại bật khóc ngay lúc đấy cơ chứ? Tôi tự cấu véo mình thật đau. Tôi ân hận quá!

Nhưng còn Kiều Oanh thì sao? Kiều Oanh đến với giám đốc Vương trước tôi cơ mà? Chị ấy cũng yêu anh ta như tôi. Không. Có khi Kiều Oanh còn yêu anh chàng que củi đó hơn tôi nhiều. Kiều Oanh biết giám đốc Vương đã từ lâu lắm rồi và yêu anh ta ngay cả lúc anh ta chỉ là chàng sinh viên quen. Còn tôi, tôi đã biết gì về sếp của mình? Tôi quen anh ta khi anh ta đã áo quần là lượt, đi làm bằng xe hơi bóng nhoáng. Tôi có yêu anh ta thật lòng hay chỉ là xúc động nhất thời trước vẻ hào hoa của anh ta mà thôi? Nếu không có anh ta trong cuộc đời thì có lẽ tôi vẫn sống như 18 năm qua. Nếu không gặp anh ta thì tuổi 19 của tôi sẽ bình yên như mọi năm vẫn thế. Tôi sẽ quen anh X, anh Y hoặc anh Z...và có thể tôi đã chẳng phải rơi nhiều nước mắt đến vậy ôi tình đầu.

Nhưng anh ta đã đến trong cuộc đời của tôi. Anh ta đã khuấy động cuộc sống bình dị của tôi, nơi mà vốn dĩ xưa nay chỉ đầy ắp tiếng chim ngân nga mỗi sớm bình minh. Trong thế giới còn đang say ngủ đó chỉ tồn tại hoa nở cùng bướm bay mà thôi. Từ khi anh ta đến thì tôi đã phải giã biệt thời hoa cỏ của bé con ngô nghê và “kết hôn” với nỗi buồn cùng với sự ưu tư của người thiếu nữ. Tôi đã cố nhưng không thể cản được bước chân của giám đốc Vương trên miền đất hoang sơ mang tên “Mối Tình Đầu” của mình. Và giờ đây tôi đang khóc cho tình yêu đầu mong manh hơn sương khói hay tôi đang khóc thương thân phận của chính tôi?

Không thấy một bóng anh chàng giám sát nào trong phòng bán hàng, tôi đoán ngay là họ đang họp ở trên phòng của giám đốc Vương. Thảo nào mà sáng nay không thấy anh nào đi xe với bọn chúng tôi và tôi cũng chẳng thể nào liên lạc được với anh giám sát của tuyến mình. Thế là tôi phải đợi rồi! Tôi muốn xin anh Chiển nghỉ làm chiều nay vì buổi sáng phát hiện ra khuôn mặt mình trở nên kỳ cục thì cũng là lúc tôi phải leo lên xe phóng đi. Đêm qua, lần đầu tiên tôi bị mất ngủ. Sau một hồi khóc lóc chán chê tôi ngủ thiếp đi được một lát rồi trở mình ngồi dậy thức chong chong từ đấy đến sáng.

Kết cục của đêm trắng ấy là mấy chục trang nhật ký được tôi khai sinh. Đồng thời là tôi đang phải giấu diếm cặp mắt sưng vù sau chiếc kính màu nâu to tướng. Sẽ là bình thường nếu tôi đang đi giữa trời nắng còn lúc này trông tôi có lẽ chẳng khác học sinh trường khiếm thị là mấy. Lúc bước lên xe ô tô vẫn thấy tôi mang kính nên đã có vô số người thắc mắc và hỏi thăm. Tôi trả lời bừa là bị đau mắt (!) Lập tức tôi được mọi người khuyên bảo nên nghỉ ở nhà để... điều trị (hức, đúng là tôi cần điều trị nhưng ko phải đôi mắt mù là trái tim cơ!)

Duy nhất chỉ có cái Hiền là người biết rõ sự tích của chiếc kính trên khuôn mặt tôi lúc này. Nó chỉ cần sưng mắt lên rồi làm lơ đi với tôi là tôi lập tức “phun” sạch những bí mật của đêm hôm trước. Tôi chỉ không kể cho nó biết vị giám đốc kiêu ngạo của chúng tôi đã ôm tôi như thế nào thôi. Tôi làm cho cái Hiền tin tôi khóc là do tức anh chàng que củi vì câu hỏi mỉa mai của anh ta rằng “ai là bạn trai của tôi”. Con nhỏ bị thuyết phục bởi lý do hết sức hợp lý vì nó thừa biết tình cảm của tôi dành cho giám đốc Vương. Ngồi trong phòng bán hàng huyền thuyên với tụi cái Xuyên nhưng nó luôn đưa mắt nhìn sang tôi với tia nhìn thông cảm.

Cái Hiền đang vui lắm! Nó vui vì tối qua anh Minh đã đưa nó về tận nhà. Anh ấy lại tỏ ra quan tâm đến nó một cách khác thường. Hiền kể với tôi như vậy nhưng nó chẳng cho tôi biết khác thường ở chỗ nào. Tôi cũng không tra hỏi làm gì. Tôi như vui lây niềm vui của nó. Nếu hai người mà đến với nhau thì tôi sẽ trút được gánh nặng ưu phiền đang đè nặng đôi vai. Tôi chẳng còn phải buồn lòng về sự cô đơn của cái Hiền cũng như có thể yên tâm rằng mình không làm tổn thương thêm trái tim của một người tốt như anh Minh.

- Đẹp ra cho người ta đi nào. Vương quá! Cái giọng the thé với kiểu nói khó nghe ấy chỉ có thể là của chị

Thúy. Tôi tránh vội qua một bên và cất tiếng chào. Chị Thúy liếc nhanh sang tôi rồi buông một câu “nổi da gà” : - Không dám mmm!

Tôi so vai rụt cổ sau câu đáp lại cố tình kéo dài giọng của chị Thúy. Tôi hiểu là từ nay tôi đã chính thức làm cái gai trong mắt của chị ta.

- Chương trình khuyến mại đợt này “hóc” như thế thì bố ai mà đạt được nhỉ?
- Tôi đã bảo ông xin sếp một câu rồi. Ông không nói giờ còn lâu bầu gì nữa?
- Thấy mặt sếp khó đảm đảm, tôi ngại lắm.
- Ủ, chắc sếp hôm qua bị Kiều Oanh “đầy dọa” cũng nên. Hahaha...
- Không dám đâu! Sếp chỉ cần dọa một câu thôi là Kiều Oanh chạy theo năn nỉ ngay lập tức.
- Thật á? Cô nàng “ngon” thế cơ mà?
- Ôi, thế thì cậu chưa biết sếp rồi!

...

Mấy anh chàng này xem ra còn “buôn” chuyện khiếp hơn cả cánh chị em ấy nhỉ? Tôi nghĩ thầm trong bụng. (hic, nhưng mà đang đến đoạn hay thì cắt đến “phụt”. Tiếc quá là tiếc!) Biết thế tôi để một lát nữa mới chạy ra có hơn không? Sao mình đại thế cơ chứ? Đang vừa đi vừa tán chuyện, mấy anh chàng giám sát đột nhiên im bặt khi nhìn thấy tôi.

- Em chào các anh. Tôi lấy tay chỉnh chỉnh cái kính và hơi quay nghiêng người.
- Ủ, các anh chào em. Hôm nay em có “quả” kính hơi bị xì-tai đấy. Anh Thắng hóm hỉnh.
- Vâng. Em đeo kính đứng ở đây từ sáng đến giờ mà chả thấy...ai khen. May quá gặp các anh đây rồi! (hihi) Tôi nhanh miệng đối đáp.
- Nào, bọn anh chiêm ngưỡng xong rồi. Đi ra xe lên tuyến thôi! Anh Sỹ giờ mới lên tiếng.
- Hân! Đứng đó anh gặp một lát. Anh Chiến gọi to như thể sợ tôi đi mất.
- Thực ra em cũng đang muốn gặp anh đấy ạ. Tôi đáp.
- Gặp anh à? Có việc gì không?
- Em định xin anh nghỉ chiều nay...
- Không được.
- Sao thế ạ?
- Em lên mà xin sếp. Em bây giờ không thuộc quyền quản lý của anh.
- O, sao thế ạ? Tôi vô tình lặp lại câu hỏi một lần nữa.
- Em hỏi sếp nhé. Sếp nhắn anh bảo em lên gặp sếp lúc 10 giờ 15’
- Hơ, thế xe có chờ em không hả anh?
- Đã bao giờ em ở lại gặp sếp mà phải đi bộ lên Hà Nội chưa? Anh Chiến cười rồi quay lưng bỏ đi.

Tôi tần ngần đứng bên cạnh chân cầu thang với bao câu hỏi xoay quanh trong đầu. Đây là lần thứ mấy giám đốc Vương nhắn anh Chiến bảo tôi lên phòng gặp anh ta rồi nhỉ? Hình như không dưới hai lần. Quan hệ giữa giám đốc Vương và anh Chiến là như thế nào? Sao lần nào cũng thấy bóng dáng của anh Chiến trong những cuộc gặp mặt giữa tôi và giám đốc Vương thế? Anh giám sát này đã biết được những gì rồi?

Có tiếng giày dép khua ồn ào. Mọi người lục tục kéo nhau ra xe ô tô đầy mà. Tôi chạy nhanh vào toilet gần đó và đóng sập cửa lại. Tôi không muốn mọi người biết là tôi nán lại để gặp giám đốc Vương. Đứng dựa lưng vào tường, tôi thở hỗn hển. Vừa lúc đó, chiếc điện thoại đang cầm trong tay tôi rung lên làm tôi hết hồn. Tên của cái Hiền hiện lên trên màn hình.

- A...lô. Tôi hít một hơi trước khi trả lời mà vẫn bị run giọng.
- Mà ở đâu đấy? Giọng mà làm sao thế? Cái Hiền lo lắng.
- À, tao có sao đâu. Mà bảo mọi người đi trước nhé.
- Sao rồi? Lại phải gặp sếp à?
- Không. À, ừ. Tao có chút việc.
- Việc gì? Đạo này tao nghi mà lắm lắm.
- Yên tâm đi. Tao cũng là cục inox mà. Con muỗi ấy ...đốt làm sao được tao.
- Con ranh! Mà cẩn thận đấy! Bye nhé.
- Bye!

Tôi đặt đế yếu xuống mặt bàn bằng đá bên cạnh la-va-bô. Gỡ chiếc kính ra bỏ vào túi xách, tôi nhìn đôi mắt mình trong gương. Mắt của tôi vẫn còn sưng nhưng nó có vẻ đỡ hơn lúc vừa mới thức dậy rất nhiều. Đưa tay vuốt lại mái tóc, chải soi lại mình trong gương thật cẩn thận rồi tôi nhặt chiếc điện thoại lên và định đẩy cánh cửa toilet bước ra. Bất chợt, cánh cửa đột ngột mở toang. Tôi không thể tin vào mắt mình.

Giám đốc Vương là người vừa mở cánh cửa và anh ta đang đứng chình ình trước mặt tôi. Anh ta cũng sưng sỏ đứng khựng lại. Chúng tôi mất một vài giây ngỡ ngàng nhìn nhau. Và như để chắc chắn là mình không phải là người vào nhầm toilet, giám đốc Vương lùi lại hai bước rồi nhìn lên cái biển gắn trên cánh cửa. Tôi cũng quay phắt lại nhìn đằng sau. Quái! Sao cái toilet này lại có hình thù trông ...lạ thế cơ chứ? Ôi, Trời ơi! Thì ra tôi vào nhầm chứ không phải anh ta. Khuôn mặt tôi nóng ran.

- Anh hẹn gặp em ở trên phòng anh cơ mà. Giám đốc Vương tỏ vẻ khôì hài để xua tan không khí ngượng ngập giữa hai chúng tôi.
- Em...em xin lỗi. Em vội quá nên ...vào nhầm. Tôi khổ sở thanh minh.
- Em lên phòng đi. Đợi anh một lát. Giám đốc Vương cười tủm tỉm.
- Dạ, vâng ạ. Tôi đáp vội và lách người ra ngoài.
- Đẳng nào cũng gặp anh mà. Lần sau em không phải vội thế đâu. Anh chàng còn cố nói với theo khi tôi đã nhảy lên được 3 bậc cầu thang. (Hic, tôi sinh ra dưới ngôi sao chiếu mệnh nào vậy nhỉ? Chắc là sao... quả tạ!)

Tiếng cánh cửa khép lại cùng tiếng khóa cửa vang lên khô khốc làm trái tim tôi nhảy tung tung. Toàn thân tôi run lên bần bật. Tôi hít thở thật sâu mà không sao chế ngự được cơn run rẩy đang lấn chiếm hết chân rồi lại đến tay. Trái tim của tôi luôn là kẻ phản động với lý trí đang cố tỏ ra mạnh mẽ của tôi. Mỗi tiếng giày của giám đốc Vương bước lại gần là con tim khờ khạo trong tôi lại được dịp khua khoắng. (hức, tôi suy tim độ mấy rồi ko biết?)

Giám đốc Vương dừng lại bên cạnh chỗ tôi ngồi. Anh ta hình như có thói quen thích ngồi lên bàn hơn là ngồi xuống ghế thì phải. Tôi đoán như vậy và không dám nhìn anh ta. Tôi biết chắc là tôi sẽ không còn đủ khả năng để điều khiển mình nếu tôi lại đắm mình trong ánh mắt của anh chàng.

- Em có đoán được vì sao anh nhắn em lên đây không?
- Dạ, không ạ. Tôi đáp nhanh.
- Em thử đoán đi xem nào.

Giọng giám đốc Vương đầy vẻ thân mật và dịu dàng nhưng khiến tôi thấy sợ. Tôi lắc đầu. Lấy hết sức bình tĩnh còn sót lại, tôi nói:

- Không. Em không đoán được ạ.
- Em có muốn thay đổi công việc không?

- Hơ, sao giám đốc lại hỏi em thế?

- Bên phòng Marketing muốn em qua đó làm.

- Em ...em sẽ làm gì bên đấy ạ?

- Anh không biết. Đích thân Joshep đề nghị với anh vào hôm qua. (Joshep là giám đốc Marketing của Công ty chúng tôi)

Giám đốc Vương đang đùa tôi chứ gì? Tôi thì biết làm gì ngoài công việc hiện tại chứ? Tôi len lén nhìn lên. Tia nhìn của tôi lại đụng phải ánh mắt chăm chú của giám đốc Vương. Anh ta có vẻ đang trông ngóng câu trả lời của tôi.

- Qua bên đó, em sẽ được làm việc cùng anh Minh. Sướng thế còn gì.

Câu “sướng thế còn gì” của anh ta được thốt ra bằng giọng điệu như đang nói kháy tôi vậy. Giá anh ta không nói câu đó thì tôi còn ngẫm nghĩ. Nhưng câu nói ấy chọc thẳng vào “cái tổ kiến lửa” mang tên Tự Ái vốn đã chất đầy con người tôi. Và thế là tôi nhanh chóng quyết định.

- Em sẽ không đi đâu hết. Trừ phi giám đốc đuổi em.

Giám đốc Vương lập tức đứng bật dậy. Anh ta đi về chỗ của mình và ngồi xuống ghế. Rồi anh ta nói:

- Okay. Vậy là em phải nhờ vả đến anh rồi.

Tôi tròn mắt nhòm anh ta. Anh chàng nhếch môi cười nhưng không nói gì. Anh ta nhìn tôi một lúc rồi mới đứng thẳng nói:

- Anh sẽ phải năn nỉ với Joshep hộ em đấy. Ông ta muốn là Trời muốn.

- Vâng. – Tôi liếm môi. – Thế thì em nhờ anh nói với ông ta giúp em.

- Anh không định giúp “suông” đâu. Nói rồi anh chàng nhìn tôi với tia mắt đầy ngụ ý.

- Vậy thì...em sẽ phải...như thế nào mới được ạ? Tôi ngây ngô.

Giám đốc Vương lại không trả lời ngay. Anh ta nhìn không rời mắt vào khuôn mặt tôi. Tôi ngồi im chịu đựng. Hai bàn tay tôi xoắn liên tục vào nhau dưới gầm bàn. Anh ta muốn gì chứ? Anh ta chẳng nói cứ hết úp mở rồi lại nhìn tôi trân trân thế kia là ý gì?

Rất lâu sau tôi mới đủ can đảm ngược nhìn lên. Tôi định nói thì vừa lúc đó giám đốc Vương cũng cất tiếng:

- Anh muốn một thứ từ em. Nếu em trả lời đúng thì anh sẽ giúp.

(Ặc, mún cái jjjjj dzị hả chòy?)

21. Axon - Chương 21

Chương 21: (Tạm thời giấu tên ^^)

Giám đốc Vương muốn một thứ từ tôi á? Ờo! Đây là cái gì vậy?

Tôi ngẩn tò te sau khi nghe anh ta nói. Trên khuôn mặt của anh chàng ẩn hiện một nét gì đó của sự ranh mãnh nhưng nó đang được anh ta che giấu bằng tia nhìn lảng ra chỗ khác. Tôi nhú mày suy nghĩ. Tôi có thứ gì mà sếp của tôi lại muốn đoạt lấy? Anh ta chắc chắn không cần tiền bạc rồi. Nếu cần tôi nể sợ thì cái đó tôi đang dư thừa đấy. Chưa có ai làm tôi run lẩy bẩy khi đối diện như là anh ta. Tôi vốn là con nhóc ương bướng và hay dùng món võ ...miệng để phòng thân. Nhưng với anh chàng này thì đối đáp với anh ta như tôi đã từng làm được từ trước đến giờ là cố gắng lắm rồi!

- Nào, em đoán được không? Trả lời đi chứ! Tiếng giám đốc Vương vang lên ngay sát cạnh chỗ tôi ngồi. (hờ

hờ

anh ta dùng chiêu jjj phi thân wa bên nì từ lúc nèo mừ tôi hem bít dzì?)

Tôi giật thót người và vội vàng ngược nhìn lên. Anh ta đứng tựa lưng vào cái bàn. Ánh mắt sáng rực của anh ta không nhìn vào mắt tôi như mọi lần mà nó đang dừng lại ở chỗ nào đó trên khuôn mặt. Hình như là tia nhìn ấy đang đậu trên ...đôi môi của tôi. Tôi run rẩy vì phát hiện quá bất ngờ đó. Một sự khám phá gây chấn động con tim tội nghiệp của tôi. Nhịp đập của nó tựa hồ như tiếng âm thanh được phát ra từ chiếc loa thùng đang mở hết công suất. Lẽ nào anh ta lại muốn hôn tôi? Lẽ nào lại như vậy chứ? Mày đừng có nghĩ bậy bạ như thế, Hân. Không tốt đâu. Mày thật là con bé hư hỏng. Tôi muốn đánh mình, muốn tát vào mặt mình để tỉnh táo hơn. Nhưng tôi chẳng thể làm gì trước tia nhìn nóng bỏng của anh chàng que củi.

- Anh vẫn đang chờ câu trả lời. Giám đốc Vương lại giục.

- Dạ...em...em không biết đâu ạ. Tôi lúng túng đáp rồi cúi gằm mặt. Cầu Trời đừng để anh ta trông thấy vẻ ngượng ngùng đang hiện lên rõ mồn một trên khuôn mặt đỏ nhừ của tôi.

- Em không biết hay cố tình không chịu biết?

- Em...em không biết thật mà! Tôi thanh minh và mạnh dạn ngược lên nhìn vào mặt giám đốc Vương.

May mắn cho tôi là anh chàng que củi không nhìn tôi mà quay người đi về phía bên kia bàn. Anh ta với cây bút và hý hoáy ghi vào tờ stick notes màu vàng mấy dòng chữ gì đó. Rồi anh chàng đẩy tập stick notes về phía tôi: - Em đọc đi.

“ I’ll be a happiest man in the world when putting my lips on your red one”. Tôi đọc nhầm. Ý nghĩa của dòng chữ đó khiến tôi đầu óc tôi chao đảo. Trái tim tôi đập gấp gáp trong lồng ngực. Toàn thân tôi run lên bần bật. Tôi cảm thấy hơi thở của mình như bị đứt đoạn. Tôi đã đoán đúng. Anh ta muốn...muốn hôn tôi!

Nếu ngất xỉu ngay lập tức mà trốn tránh tình huống này thì tôi cũng cố gắng làm cho tôi ngất đi một lúc. Nhưng tôi mà xỉu đi rồi thì ai là người bảo vệ đôi môi của tôi chứ? Ai đảm bảo cho tôi là anh ta sẽ không làm thế ngay cả khi tôi bất tỉnh nhỉ? Tôi có thể khẳng định được điều đó vì tôi đã và đang phải chống đỡ lại tia nhìn đắm đắm của giám đốc Vương. Ánh mắt của anh ta là ánh mắt của kẻ đang say. Ánh mắt ấy không buông tha ngay cả khi tôi đã dùng dấu hiệu năn nỉ trong tia nhìn đáp trả lại. Tôi muốn thua mà anh ta chẳng cho tôi đầu hàng.

- Em ...không dịch được. Em...em không hiểu. Tôi lấy bẫy đứng lên. Tôi muốn bỏ chạy.

Giám đốc Vương cũng đứng bật dậy theo tôi. Anh ta đi vòng qua cái bàn và tiến đến chỗ tôi đứng. Tôi tránh qua chiếc ghế và lùi lại đằng sau. Mỗi bước anh ta tiến đến gần là tôi lại lùi thêm một bước về phía cửa. Con tim tôi đập mỗi lúc một nhanh. Hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên dồn dập. Chân tay tôi bủn rủn như không còn chút sức lực.

- Em sao thế? Anh chỉ định qua giúp em dịch đoạn đó thôi cơ mà? Anh ta làm vẻ như ngạc nhiên lắm.

- Thế thì giám đốc dừng lại đi. Giám đốc đứng đó nói là em cũng nghe được rồi mà. Tôi vội vã.

- Không. Anh phải chỉ cho em tận nơi tận chốn. Miệng nói nhưng chân anh ta không dừng mà vẫn tiếp tục dẫn bước.

Cửa đã bị khóa rồi. Mình làm sao mà thoát được đây? Tôi bối rối. Tôi làm gì bây giờ? Hân ơi, mày cần phải nhanh trí. Hân ơi, chỉ có mày mới cứu được mày thôi. A, đây rồi! Một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi.

- Em có thể dịch được. Giám đốc không cần qua đây đâu. Tôi hấp tấp nói.

Anh chàng khựng lại. Anh ta im lặng một vài giây rồi gật đầu: - Okay. Em dịch đi xem nào!

Tôi lấy hết can đảm trả lời:

- Câu đó dịch ra là...là – Tôi ngập ngừng vì biết trước là tôi sẽ gặp rắc rối khi dịch xong. (híc, mẹ ơi cứu con với!) Liếc thật nhanh về phía giám đốc Vương, tôi thấy anh ta đang nhìn tôi chăm chú.

- Em mà không nói nhanh là anh sẽ tiến lại gần em đấy! Giọng anh chàng đầy vẻ hăm dọa.

- Em dịch đây ạ. – Tôi cuống quýt – Câu ấy có nghĩa là “Tao sẽ là người đàn ông sung sướng nhất trần gian khi môi tao ...đặt ...bên môi nó” (chít tui ờy! Phen nì có đứta chít thật ờy!)

Im lặng. Không khí im lặng bao trùm căn phòng vài tích tắc của chiếc đồng hồ. Rồi tiếng cười của giám đốc Vương phá tan sự im lặng đó một cách nhanh chóng. Tiếng cười của anh chàng đầy phần khích. Chưa bao giờ tôi thấy anh ta cười như vậy. Chẳng biết sau khi anh ta dứt tiếng cười thì mình sẽ sao đây nhỉ? Mặc dù tôi đã cố kìm nén để không cười nhưng tôi cũng chẳng thể nào ép mình lâu hơn được nữa. Tôi cũng phì cười vì chính câu nói của mình. Đưa tay che miệng, tôi hồi hộp đứng chờ phản ứng tiếp theo của anh ta.

Ngột tiếng cười, giám đốc Vương vẫn đứng yên ở chỗ cũ. Anh ta đứng thẳng người, khoanh tay trước ngực và đôi mắt vẫn không buông tha cho tôi. Tôi một lần nữa phải khổ sở chống đỡ sự tấn công kịch liệt bằng ánh mắt của anh chàng. Đôi tay tôi như thừa thãi. Đôi chân tôi run rẩy. Đôi mắt tôi hết nhìn xuống nền nhà lại ngó anh ta với sự lo lắng không dấu giếm. Mặc dù không muốn nhìn giám đốc Vương nhưng tôi cần phải trông chừng anh ta. Tôi đoán là tôi có thể bị anh ta khống chế bất cứ lúc nào. Trong căn phòng đã bị chặn mất lối thoát thân, tôi như con thú nhỏ bị sa bẫy đang chờ người thợ săn túm bắt.

- Em dịch không chính xác rồi. - Giám đốc Vương lên tiếng – Nhất định là anh cần phải giúp em hiểu đúng ý nghĩa của câu đó.

- Hơ, em...tuy là em hơi kém tiếng Anh nhưng em...đâu có dịch sai chứ? Tôi chống chế.

- Anh có bảo là em dịch sai đâu? Chỉ là không chính xác thôi! – Giám đốc Vương ngừng nói một lát rồi anh ta tiếp tục – Sao lại có “tao” với “nó” ở đây?

- Thì trong tiếng Việt “I” và “you” được hiểu theo nhiều nghĩa mà, giám đốc! Tôi ngang ngạnh.

- Okay. Anh sẽ giải thích bằng hành động vậy. Nói dứt lời, anh chàng que củi đi nhanh về phía tôi.

“Kịch”. Thế là tôi đã đụng phải bức tường. Không còn chỗ nào để lùi được nữa. Tôi bắt lực nhìn về phía cửa ra vào. Vẫn biết là nhìn về phía đó thì cũng chẳng giải quyết được gì nhưng tôi đang muốn trốn tránh ánh mắt của giám đốc Vương. Anh ta đang đứng ngay trước mặt tôi. Với khoảng cách quá gần như vậy mà tôi nhìn thẳng vào anh ta thì sẽ vô cùng bất lợi cho tôi. Hơi thở của anh chàng quện vào khuôn mặt tôi. Hai bàn tay anh ta chống vào tường. Tôi lọt thỏm vào trong hai cánh tay ấy. Đầu óc tôi mù mịt. Lý trí của tôi chắc là ...xách dép chạy đâu mất tiêu rồi. Tôi chẳng còn lấy một chút dũng khí của con bé bướng bỉnh ngày nào. Tôi chính thức bại trận trong cuộc chiến của những con tim.

- Hân!

Tiếng gọi dịu dàng của giám đốc Vương làm tôi càng thêm lo lắng. Tôi đoán là sẽ có gì đó xảy đến ngay sau khi tôi đáp lại tiếng gọi của anh ta. Và tôi cũng biết là không thể giả vờ như điếc trong hoàn cảnh này. Thế nhưng có lẽ là tôi sợ chàng sếp khó tính của tôi nhiều hơn nên tôi “Dạ” một cách ngoan ngoãn mà không cần anh ta gọi thêm lần nữa.

- Em đang run phải không? Em sợ anh à? Giọng nói này của giám đốc Vương chưa bao giờ tôi nghe qua. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên anh ta nhẹ nhàng với tôi.

- Vâng, em...em có run. Nhưng mà em...không phải sợ mà...Tự dưng tôi ngập ngừng (hic, thực ra sợ toát mồ hôi còn cứ chối! Nhỉ?)

- Mà sao?

- Em...ngại lắm. Giám đốc đứng đứng gần em quá...có được không?

- Không gần em thì làm sao giải thích cho em hiểu được ý nghĩa của câu đấy?

Tôi im bất luận. Vì thực tình tôi cũng chẳng biết chống chế như thế nào. Tôi đã bao giờ gặp tình huống nào “bi đát” như vậy trong đời đâu cơ chứ?

- Em ngẩng đầu lên xem nào.

- Thôi ạ... Giám đốc cứ nói đi. Em vẫn nghe được mà.

- Anh không làm gì em đâu. Anh hứa đấy!

Tôi vẫn không nhúc nhích. Anh ta định làm gì thế? Sao phải ngẩng đầu lên mới được? Mấy vụ tương tự như thế này mà cứ từ phim ảnh suy ra thì...eo ôi. Thôi tôi chả dám nghĩ tiếp đâu! (còn các bạn cứ tiếp tục tưởng tượng đi nhá! Hihi..)

- Nào, cô bé. Em ngẩng đầu lên thì anh mới giải thích được chứ?

Giọng nói của anh chàng pha lẫn sự sốt ruột. Tôi đành phải ngước nhìn lên. Đường như trong mỗi con mắt của giám đốc Vương có chứa một ngôi sao nhỏ. Chúng lóe sáng mỗi khi tôi nhìn vào. Chúng rơi sâu vào tận đáy mắt kẻ đối diện. Tôi không chối là mình rất ngưỡng mộ đôi mắt của anh ta. Nhất là vào lúc này tôi đang được ngắm nhìn chúng trong một cự ly đủ gần để công nhận chúng quá ư là đẹp. Dưới đôi lông mày rậm và vầng trán cao kiêu bạc, đôi mắt ấy làm tôi không uống rượu mà say. Tâm hồn tôi chao đảo. Con tim tôi đập cuống cuồng trong lồng ngực.

Một ngón tay của giám đốc Vương bất thành linh chạm nhẹ vào bờ môi tôi. Ánh mắt của anh chàng sếp đa tình vẫn tiếp tục “phiêu du” trên khuôn mặt và “bắt nạt”

đôi mắt của tôi. Tôi chẳng thể cúi đầu nhưng cũng không dám nhìn vào mắt anh ta. Tôi có cảm giác tia nhìn của anh chàng đang thực thi nhiệm vụ của đôi môi vậy. Khắp khuôn mặt tôi nóng ran. Toàn thân tôi cứng đờ. Tôi gần như quên mất việc hít thở không khí đem lại cho con người ta sự sống. (Ặc, nín thở thêm một lúc nữa là có đứm ngum củ tỏi vì IUKia!)

- Em có đôi môi quyến rũ người ta quá! Giám đốc Vương đột ngột cất tiếng nói.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì chiếc điện thoại di động của tôi rung lên bần bật trên mặt bàn làm việc của anh chàng que củi. Tiếp theo là tiếng nhạc chuông của nó réo rất mỗi lúc một to dần làm ồn ào hết cả căn phòng. May quá là may! Mình ở hiền nên gặp lành, tôi thầm nghĩ. Đưa mắt liếc thật nhanh giám đốc Vương, tôi bắt gặp cái chau mày khó chịu của anh ta. Anh chàng lập tức quay người đi về phía chiếc ghế ngồi của mình. Thoảng đâu đó là tiếng thở dài nhẹ như mảnh sáo khê du đưa trong không gian.

Dế yêu của tôi đã gỡ cho tôi một bàn thua trông thấy. Và lúc này nghe điện thoại dường như là cái cớ hay nhất để tạm thời “chữa cháy” cho tình huống khó xử với một con bé ngu ngơ là tôi. Mặc dù rất muốn chạy bổ lại bên chiếc điện thoại nhưng không hiểu sao tôi lại đứng thần người ra. Tôi không nhìn nó mà lại quan sát diễn biến trên khuôn mặt của anh chàng que củi. Vẻ lạnh lùng như chiếc mặt nạ úp chụp lấy khuôn mặt của anh ta. Tôi tìm mãi vẫn không bắt gặp chút gì còn sót lại của tia nhìn vừa mới đây còn nóng bỏng và đắm đuối. Anh ta biến đổi thành một con người hoàn toàn khác ngay trước mặt tôi.

Đã một hồi chuông qua, chiếc điện thoại của tôi im bất một phút rồi lại tiếp tục réo hồi chuông tiếp theo. Tôi vẫn đứng yên chỗ cũ.

- Em không nghe điện à? Sếp của tôi hỏi.

- Em nghe máy...có...có phiên giám đốc không ạ? Tôi rụt rè.

- Không sao đâu. Em cứ trả lời đi. Giám đốc Vương gấn một điều thuốc lên môi rồi với tay lấy chiếc bật lửa.

Tôi tiến lại gần và nhắc khế chiếc di động cứ như thể sợ nó đau vậy.(chả hiểu tại sao?) Chữ “ anh Minh calling” hiện lên trên màn hình. Tôi ngần ngại nhìn giám đốc Vương. Anh ta đã đứng lên từ bao giờ và đang lúi húi mở cánh cửa sổ. Tôi yên tâm bấm nút “answer”

- Alô, em Hân nghe ạ.

- Hân à? Em đang ở đâu đấy? Vẫn là sự lo lắng đầy ắp trong giọng nói của anh Minh.

Anh ấy tự tình cái quyền tra hỏi tôi từ bao giờ ấy nhỉ? Tự nhiên tôi thấy khó chịu:

- Anh gọi em có việc gì không ạ? Tôi cúi gằm.

Một khoảnh khắc im lặng. Có vẻ như anh Minh đang sững người khi nghe câu trả lời của tôi.

- À, cũng có việc khá là quan trọng. Vì vậy anh mới gọi điện cho em. Anh Minh kiên nhẫn giải thích.

- Việc gì đấy hả anh? Tôi dịu giọng.

- Anh có thể gặp em bây giờ không?
- Để đến cuối buổi...lúc em hết giờ làm việc được không anh?
- Ồ, anh quên mất là em đang giờ làm việc...
- Vâng. Em đang dở chút việc với khách hàng.
- Hân này! Thế anh Vương chưa nói gì với em à?

Tôi nhìn về phía giám đốc Vương. Anh chàng vẫn quay lưng lại chỗ tôi đứng. Một tay anh ta đút túi quần, một tay chống hờ hững lên bề tường của chiếc cửa sổ. Hình như sắp của tôi đang chìm đắm trong khói thuốc và không mấy quan tâm đến cuộc đàm thoại của tôi.

- Dạ, chưa ...nhưng mà có việc gì thế ạ? (hức, ko biết nói dối nhieu thì cái mũi có bị dài ra ko nhỉ?)
- Chưa nói hả? Vậy thì tốt. Chiều nay anh đón em nhé?
- Hơ...Anh nói qua điện thoại được không ạ?
- Tin này đặc biệt lắm! Phải gặp em mới nói được.
- Thế cơ ạ? Nhưng mà em... Làm sao để từ chối cuộc hẹn này đây? Tôi đoán là anh Minh muốn báo cho tôi biết tin mà khi này giám đốc Vương vừa nói với tôi nhưng đã lỡ phũ nhận rồi nên tôi đành theo đà phóng lao luôn. Tôi vờ vặt hỏi:
- Tin đó có liên quan đến em hả anh?
- Ồ. Anh chờ em ở bãi gửi xe nhé, Hân?
- Dạ thôi. Em sẽ chủ động gọi anh sau
- OK. Nhớ gọi cho anh đấy. Chào em.
- Em chào anh.

Lúc tôi buông máy cũng là lúc vị giám đốc khó hiểu của tôi quay về chỗ ngồi. Anh ta thả người xống ghế một cách chán chường. Hơi ngả đầu ra sau ghế, giám đốc Vương khép hờ đôi mắt. Bây giờ tôi mới phát hiện ra anh chàng có hàng mi dày và cong như hàng mi của con gái. Mắt của anh ta, nơi mà người ta hay gọi tên một cách lãng mạn là cửa sổ tâm hồn ấy khi đã nhắm lại vẫn thu hút lạ thường. Tôi thần thờ đứng ngắm anh ta. Người đàn ông đó đem lại cho tôi cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Có một vài nét, một vài cử chỉ của anh ta khiến tôi cứ ngỡ tôi đã biết hoặc nó thân thuộc với tôi từ lâu lắm rồi. Từ điệu bộ nhếch môi cười, động tác châm thuốc lá, vẻ mặt lạnh lùng đến tia nhìn đắm đắm của anh ta... tất cả dường như không hề xa lạ với tôi. Vậy mà giờ đây quan sát anh chàng thỏa thích lúc anh ta chẳng nhìn mình, tôi lại thấy không quen anh ta. Kỳ cục thật!

- Em ngồi xuống đi. Sao lại đứng nhìn anh như thế?

Tiếng nói của giám đốc Vương làm tôi giật bắn mình. Lạ nhỉ? Anh chàng vẫn đang nhắm mắt mà sao biết tôi đang nhìn chứ? (he he...chắc là do hấp háy, gian giảo đây!)

Tôi ngồi xuống ghế với tâm trạng hoang mang. Anh chàng sắp đầy rắc rối kia sẽ yêu cầu tôi làm gì tiếp theo? Anh ta liệu có thật sự muốn giúp tôi không hay chỉ nhân cơ hội này để “trùng phạ” đũa nhân viên cứng đầu chuyên lườm nguýt sếp như tôi?

- Anh hỏi lại một lần nữa: Em có muốn thay đổi công việc không? Giám đốc Vương đột nhiên hỏi tôi.
- Dạ...- Tôi ngập ngừng một lát rồi trả lời dứt khoát – Không ạ. Em muốn tiếp tục công việc hiện tại.
- Okay. Anh sẽ giúp em. Tuy nhiên anh nhắc lại là không giúp suông đâu đấy!
- Hơ, vâng. Nhưng mà...
- Nhưng sao?

Biết nói gì bây giờ? Tôi không dám nói là tôi sợ hành động vừa nãy của anh ta. Nhưng tôi lại càng chẳng dám đưa ra đề nghị sắp của mình không nên làm thế này hay thế kia.

- Em nói đi. Anh vẫn đang nghe.

Tiếng nói sang sảng của giám đốc Vương làm tôi càng thêm lúng túng. Tôi lấy hết can đảm để đối diện với cặp mắt sáng rực của anh ta và mạnh dạn nói:

- Em hứa là sẽ không quên ơn của giám đốc. Em sẵn sàng làm bất cứ việc gì để tỏ lòng biết ơn. - Ngừng lại một lúc thăm dò thái độ của anh chàng, thấy anh ta đang chăm chú lắng nghe nên tôi tiếp tục - Nhưng mà giám đốc đừng yêu cầu em...dịch tiếng Anh. Em dốt môn này lắm ạ!

Tôi đoán là thế nào anh ta cũng lại cười phá lên sau câu nói của tôi. Vậy mà giám đốc Vương lại không cười. Trái lại anh ta nhìn tôi hết sức nghiêm túc rồi đứng đĩnh nói:

- Sao em nghĩ là anh sẽ tin lời em?

- Vì sự thật đúng là như vậy.

- Em quên là anh cũng là người đã phỏng vấn em à?

- À, dạ...vâng. Nhưng...nhưng mà...

- Dùng từ khác đi. Sao em cứ “nhưng” mãi thế?

- Nhưng...à quên, em...em...

- Hay là hôm phỏng vấn em nói bằng tiếng Tây Ban Nha?

Tôi hết cần mồi rồi đến vặn vẹo mấy ngón tay tội nghiệp của mình mà chả tìm ra được lý do để chống chế. Đang lúc tôi loay hoay giữa đám “bùng nhùng” lời bào chữa thì tiếng chuông điện thoại reo vang. Lần này là điện thoại cố định của giám đốc Vương cứu tôi. Khẽ chau mày tỏ vẻ không hài lòng vì sự cắt ngang của chiếc máy nói, anh chàng que củi nhắc ống nghe và cất tiếng nói khô khan:

- Alô, Vương nghe.

Không nghe rõ tiếng người ở đầu dây bên kia nhưng tôi đoán là giọng con gái.

- Chào em.

Lại một tràng léo nhéo “abc” gì đó.

- Anh đang bận. Em gọi có việc gì gấp không?

Hình như Kiều Oanh gọi anh ta thì phải. Nhưng ai lại nói với người mình yêu bằng giọng như thế nhỉ? Tôi liếc trộm về phía giám đốc Vương và đặng phải tia nhìn khó hiểu của anh ta.

- Anh phải đi ngay bây giờ. Để đến chiều đi em nhé?

Tôi cúi đầu. Buộc phải nghe đoạn hội thoại này thật là khổ sở cho tôi. Mặc dù không muốn nhưng tôi cứ phải nghe rồi đoán lung tung xem họ nói gì với nhau. Thắc mắc nhất là ai đang nói với giám đốc Vương ở đầu dây bên kia cứ luẩn quẩn trong đầu tôi. Mà dù người đó có là ai đi nữa thì tôi cũng rất cảm ơn cú điện thoại đúng lúc của họ. Có lẽ tôi luôn được Thần May Mắn ưu ái. Ngài luôn xuất hiện kịp thời cứu giúp tôi ở mọi lúc, mọi nơi.

- Okay. Bye!

Sau tiếng “Bye” mỏng như cơn gió là tiếng ống nghe được đặt xuống khô khốc, giám đốc Vương đứng bật dậy.

- Nào, đi thôi em. Đến lúc rời khỏi đây rồi!

Vẫn như một vài lần trước, tôi lui cui bước theo anh ta. Anh chàng que củi này có thói quen đi nhanh hay là gió đang thổi anh ta bay đi không biết? Lần nào tôi cũng vừa đi vừa chạy mới theo kịp anh chàng.

Tôi chủ động mở cửa và ngồi vào ghế sau. Giám đốc Vương ngạc nhiên nhìn tôi nhưng không nói gì. Anh ta đi nhanh về phía cửa trước rồi ngồi vào sau tay lái. Anh chàng có vẻ như đang vội đi đâu đó. Suốt cả chặng đường, anh ta hoàn toàn im lặng. Đôi mắt anh chàng nhìn chăm chăm về phía trước chứ chẳng hề dán vào tôi như mọi lần.

Tôi đúng là kẻ rắc rối hoặc chí ít thì cũng là đứa quá nhạy cảm. Vì hề có bất cứ điều gì khác lạ ở giám đốc Vương cũng khiến tôi lao đao trong tâm tưởng. Ngay lúc này đây, anh ta chỉ cần không để ý đến tôi thì thú thật là tôi thấy trống vắng vô cùng. Người đàn ông mà tôi yêu thầm ngồi ngay phía trước tôi dường như trở nên quá xa lạ với tôi. Anh ta ngay trong tầm với mà tôi lại không sao đụng vào được. Anh ta chẳng phải là hình bóng mà tôi không thể nắm bắt được. Người đàn ông ấy là người yêu lý tưởng nhưng có lẽ sẽ chẳng bao giờ là của tôi. Ngay cả trong giấc mơ, anh ta cũng sẽ không khi nào thuộc về tôi. Anh ta là viên kẹo bọc đường nhưng lại vừa cay vừa đắng với một con bé như tôi. Biết trước điều sẽ xảy ra liệu có ai lại dại khờ muốn can thiệp vào không nhỉ? Vậy mà tôi đã suýt nữa thì làm người tiên phong trong sự dại dột ấy đấy. Nếu không phải là mấy chiếc điện thoại vô tri can ngăn liệu tôi có dám khẳng định mình sẽ không xiêu đổ trước anh chàng đào hoa công tử kia?

Tôi khẽ cười cho sự ngu ngơ của mình. Ôi! Một con bé dại khờ, một con nhóc nông nổi... Thật tội nghiệp nó. Thật thương thay cho tôi!

22. Axon - Chương 22 Phần 1

Chương 22: Không có mùi chocolate

Ngồi đối diện với tôi là anh Minh.

Chúng tôi đang ngồi trong nhà hàng và đang chờ đợi nhân viên phục vụ mang đồ ăn tối. Gương mặt anh Minh trông thật là hồ hởi. Thế nhưng sự vui mừng hiển hiện rõ nét trên khuôn mặt, qua những nụ cười của anh ấy lại làm tôi thấy không thoải mái chút nào cả. Tuy là tôi có lý do của tôi để từ chối sự giúp đỡ của anh Minh. Và xem ra lý do đó như thể là vì cái Hiền nhưng thực chất thì chẳng phải vậy. Tôi vì tôi thì đúng hơn. Bởi nếu nghĩ đến Hiền thì đáng ra tôi nên hạn chế các cuộc gặp riêng tư với anh Minh. Có hàng trăm lý do để từ chối nhưng chỉ có sự ích kỷ để tôi biện minh ỉn về việc đang ngồi trong nhà hàng với anh Minh. Đúng rồi! Có lẽ tôi là một đứa đã ích kỷ còn vô ơn. Ý nghĩ ấy làm tôi chẳng thể nhìn thẳng vào khuôn mặt rạng rỡ, vui tươi của anh Minh.

- Hân này, anh có một đề nghị hết sức nghiêm túc. Anh Minh mở lời.

- Dạ, gì vậy anh? Tôi không bỏ được cổ tật là tròn xoe mắt nhìn người đối diện mỗi lúc ngạc nhiên. (Tôi chắc chắn là anh ấy sẽ đề cập đến việc chuyển phòng ban của tôi)

- Cho phép anh đến nhà em nhé? Anh Minh nhấn mạnh lời đề nghị một cách thận trọng.

- Hơ... anh có thể đến chơi bất cứ lúc nào – Tôi ngừng lại nghĩ thật nhanh trong đầu rồi nói tiếp – Bọn bạn em vẫn thường đến nhà chơi mà...

- Anh muốn đến nhà em...Nói như nào nhỉ? Anh Minh hơi chồm người về phía trước và nhìn thẳng vào tôi – Ý anh là...không phải trên danh nghĩa của người bạn bình thường.

Tôi hiểu anh Minh muốn nói gì rồi. Chỉ vì quá bất ngờ trước tình huống này nên tôi ngây người ra nhìn anh. Tôi chưa chuẩn bị ỉn câu trả lời tốt nhất cho vấn đề hết sức tế nhị kiểu đại loại như thế. Tuy là đã có lần tôi gặp phải tình huống tương tự với anh Nam nhưng rốt cục thì tôi đã để cho anh Nam tưởng lầm là tôi đồng ý. Hậu quả từ việc không trả lời dứt khoát của tôi là một đêm thức trắng với một đôi mắt sưng húp vì câu nói của giám đốc Vương. Anh chàng que cui ấy rất có thể đã cho rằng tôi là đứa con gái không đứng đắn hoặc là tôi rất lẳng nhăng. Tôi chẳng bao giờ muốn giám đốc Vương nghĩ về tôi như thế. Đối với anh Minh thì tôi lại càng không. Tôi coi anh Minh là người bạn trai theo nghĩa đơn thuần của từ “bạn”. Đường nhiên là tôi không hề muốn làm tổn thương anh chàng tốt bụng này. Anh Minh thực sự là người đàn ông chín chắn và quá lý tưởng cho bọn con gái chúng tôi. Nhưng cho đến thời điểm hiện tại, tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ dành cho anh ấy một lối đi riêng vào trái tim của mình. Tôi không hề có ý định sẽ tiến sâu hơn

trong mối quan hệ với anh Minh. Trái tim ngổ ngĩnh của tôi không chịu tuân theo Lý Trí của tôi. Tôi để ngỏ cánh cửa trái tim cho giám đốc Vương nhưng lại khóa chặt lối vào với tất cả các anh chàng khác.

Nói gì đây? Tôi biết trả lời sao bây giờ? Không thể để anh Minh hiểu lầm lại càng không thể từ chối thẳng thừng. Tôi ngược lên nhìn anh Minh rồi lại nhìn lảng ra chỗ khác. Ánh mắt của anh Minh cũng có những tia lửa đang cháy hừng hực. Tia lửa ấy chỉ chực bùng lên để rồi bén sang người tôi vậy. Giữa tiết đông chí mà tôi thấy nóng bức lạ. Chân tay tôi rịn mồ hôi. Tôi sợ. Nhưng cảm giác sợ này chẳng hề giống như khi tôi đối diện với giám đốc Vương. Với anh chàng que củi tôi luôn thấy sợ anh ta một cách khó lý giải. Hình như tôi sợ anh ta còn vì anh ta là sếp của tôi nữa (chứ không à? lơ mơ là mất việc như chơi ý chứ!) Với anh Minh lại khác. Tôi sợ đánh mất một người bạn tốt chỉ vì câu từ chối thẳng thừng của mình.

- Hân! Em nói gì đi chứ? Tiếng anh Minh giục đưa tôi về thực tại.

- Hơ...Dạ...Sao người ta lâu mang đồ ăn ra vậy, anh nhỉ? Thôi đánh liều làm kẻ ham ăn vậy! Tôi nhủ thầm trong bụng.

- Em đói rồi à? Anh Minh hỏi với vẻ thất vọng không giấu giếm.

- Dạ...vâng. Em...em đói lắm rồi.- Tự thấy mình vô duyên nên tôi cố nói thêm vài câu chữa ngượng -Trưa nay em ăn ít quá. Giờ chịu không nổi...

- Anh đi ra ngoài một lát tiện thể anh nhắc họ luôn. Anh Minh miệng nói, chân đứng lên nhanh nhẹn bước ra khỏi chỗ ngồi.

Tôi ngắm hình dáng anh Minh từ đằng sau. Anh ấy có cùng chiều cao với giám đốc Vương nhưng thân hình rắn chắc và vạm vỡ hơn nhiều. Vóc dáng này có được chắc là do luyện tập thể thao thường xuyên. Nụ cười của anh Minh không quyến rũ như anh chàng que củi nhưng là một nụ cười rất thân thiện và cởi mở. Đôi mắt của anh Minh chẳng có được tia nhìn “chết người” nhưng nó rất chân thành và đem lại sự tin tưởng cho người đối diện. Nếu ai được anh ấy yêu thì chắc sẽ là người hạnh phúc nhất trần gian. Cô gái nào có được diễm phúc ấy cũng khỏi phải lo sợ người yêu của mình để mắt đến người con gái khác. Giám đốc Vương thì lại khác hoàn toàn. Không dễ dàng gì khiến anh ta để mắt tới nhưng nếu bạn có được sự may mắn đó thì việc giữ được anh ta lại càng khó khăn hơn. Muốn anh ta chung thủy khác nào mong hái được sao trên trời?! Nghĩ đến đây tôi khẽ bật cười. Tôi cũng thật là kẻ vô công rồi nghề khi ngồi đây so sánh hai người con trai với nhau. Tôi đã là gì của họ cơ chứ? Có phải tôi đang mơ màng cho rằng tôi là kẻ may mắn được cả hai người bọn họ cùng để ý một lúc?

- Em nghĩ gì mà cười một mình thế? Anh Minh vừa ngồi xuống vừa hỏi tôi.

- Dạ...à...em...em có nghĩ gì đâu? Tôi bối rối

- Anh nhắc họ rồi đấy. Sẽ có ngay đồ ăn sau một vài phút nữa thôi. Anh Minh lờ đi cử chỉ lúng túng của tôi.

- Hơ...vâng. Em cảm ơn anh. Tôi đáp lí nhí.

- Hơi lâu em nhỉ? Lần sau anh sẽ đưa em đến nhà hàng khác. Anh Minh khẽ cau mày.

- Dạ, không sao đâu mà anh. Nhà hàng này em thấy được lắm. Tôi vội vàng lên tiếng. (hic!)

Trong con mắt của anh Minh, tôi đã thực sự biến thành con bé háu đói rồi! Kệ. Đành để anh ấy nghĩ như vậy còn hơn anh ấy quay lại vấn đề lúc này. Tôi đã quá đủ căng thẳng, quá đủ mệt mỏi vì phải đương đầu với toàn những sự việc bất ngờ trong ngày hôm nay. Sáng ngày ra thì tôi đã phải đối phó với giám đốc Vương, bây giờ lại loay hoay với đề nghị của anh Minh. Ôi! Sao ông Trời lại khéo sắp xếp thế cơ chứ? Tôi cúi đầu nhìn chăm chăm vào ly nước trước mặt. Được một lát, tôi liếc trộm về phía anh Minh. Trời ạ, đúng lúc đó anh Minh nhắc chai Heineken kê lên môi. Bất quả tang tôi nhìn lên, anh Minh vừa uống bia vừa khẽ cười và anh ấy lại... nháy mắt với tôi.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ chúng tôi là đôi tình nhân. Anh Minh ăn rất ít mà chỉ ngồi uống bia và gấp thức ăn cho tôi.

- Anh ăn đi anh. Tôi không thể cứ ngồi chén tí tí nên đành phải giục một câu cho...phải đạo. (he he^^)

- Em cứ ăn đi. Anh muốn xem cô bé của anh lúc đánh chén có ...ác liệt như khi đối đáp không cái đã. Anh Minh nói xong cười tủm tỉm.

- Anhhhhh nàyyyyy! Ai là cô bé của anh chứ?

- Em không biết cô bé ấy là ai thật à?

Tôi mất vài giây suy nghĩ rồi cười với vẻ rất hiểu biết. Tôi nói:

- À, em biết rồi.

- Ai? Anh Minh nôn nóng hỏi.

- Một người biết rất rõ về cô ấy cũng đang ngồi đây. Tôi bắt đầu úp mở. (Vẫn không chứa cái tật trêu chọc kẻ khác!)

- Em khá thông minh đấy! Có vẻ như em đoán đúng rồi. Anh Minh cười hài lòng.

- Thế thì em nói...toạc ra nhé? Tôi nhìn anh Minh với ánh mắt ranh mãnh.

- Ủ, em thử nói xem. Anh Minh hơi ngả người ra đằng sau, ánh mắt nhìn tôi với vẻ chờ đợi.

- Em nghĩ là nên gọi Hiền đến đây.

- Sao phải thế? Anh Minh nhúu mày hỏi tôi.

- Vì...đó chính là cô bé của anh. Tôi toét miệng cười và cố lờ đi sự thay đổi trên khuôn mặt của anh Minh.

Anh Minh không nói gì. Anh chàng không cả nhìn tôi mà quay đầu ngó lơ sang chỗ khác. Tôi có cảm giác hành động đó giống như kiểu dỗi hờn của một cậu bé con. Tôi đưa tay che miệng gắng giấu nụ cười đang chực xuất hiện. Được một lát anh chàng quay lại nhìn tôi chăm chăm. Ánh mắt của anh ta chứa đầy sự trách móc. Tôi giả vờ như không trông thấy bằng cách vớ lấy cái túi xách lôi để yêu ra bấm tới bấm lui.(nhìn j mừ nhìn chứ? Đợi tui bắt chuyện á? Còn khuya nhá!) Sau khi ăn xong, anh chàng mời tôi đi uống nước. Tôi định đồng ý để làm hòa với anh ta nhưng thấy vẻ mặt của anh ta vẫn lăm lè nên tôi bực mình chối phắt. Suốt từ lúc đó đến khi ra về, anh Minh hầu như chẳng nói chuyện với tôi. Đôi ba lần anh ta cất tiếng nói nhưng chỉ là những câu nói cụt ngủn nhưng vừa đủ để tôi hiểu ý. Tôi thừa biết là anh Minh đang muốn thể hiện điều gì nhưng tôi cũng biết rằng tôi có lợi thế trong việc khỏi phải trả lời đề nghị của anh chàng. Thế là tôi cũng lờ tịt đi và ngấm ngấm cạnh tranh với anh Minh xem đứa nào lý hơn. (hehe...^^)

Anh Minh đột ngột dừng xe cách cổng nhà tôi một quãng khá xa, tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cho xe dừng lại. Tôi ngồi yên trên xe tò mò nhìn anh chàng.

- Anh vẫn đang chờ câu trả lời của em. Anh Minh hỏi tôi ngay sau khi gạt chân trống cho chiếc xe đứng yên bên cạnh bờ tường nhà hàng xóm của tôi.

- Em... - Tôi ngập ngừng một lát rồi nói nhanh – Em rất hân hạnh được anh đến nhà chơi. Nhưng em không biết nên giới thiệu với gia đình như thế nào về anh...

- Em cứ nói với bố mẹ anh là ...bạn không được sao? Anh Minh cắt ngang lời tôi.

- Bạn trai của em thì ba mẹ em đều đã biết mặt.Tôi thanh minh.

- Em nhiều bạn trai lắm à?

Câu hỏi của anh Minh làm tôi nóng mặt. Anh chàng này tự ình cái quyền được kích bác tôi từ bao giờ nhỉ? Tôi nhớ là tôi với anh ta chưa bao giờ đi quá quan hệ bạn bè đồng nghiệp thì phải. Nhìn thẳng vào mắt anh Minh, tôi nói:

- Vâng. Em rất nhiều bạn trai. Và xem ra anh là bạn trai của em thì không phù hợp lắm đâu ạ.

- Em nói gì? Em thử nói rõ hơn xem nào? Giọng anh Minh có vẻ bực bội.

- Anh lớn tuổi hơn em đúng không? Ý em là ba mẹ em sẽ không tin anh là ...bạn em...theo nghĩa bạn bè đơn thuần. Tôi khó nhọc giải thích.

Anh Minh đứng lặng yên nhìn tôi mất vài phút. Lát sau anh chàng ngúc ngắc đầu:

- Anh hiểu ý em rồi. Anh sẽ chờ đến lúc thuận tiện nhất.
- Em cảm ơn anh vì đã hiểu em. Tôi ngạc nhiên về mình thật sự. Không hiểu sao tôi lại có thể bình tĩnh đối đáp như vậy chứ?
- Hân này! Anh Minh tiến lại gần bên tôi.
- Dạ. Tôi cố gắng cười thật hồn nhiên.
- Em đồng ý là sẽ mời anh đến nhà em chứ? Tất nhiên là...vào lúc thích hợp nhất...sau này chẳng hạn.

Anh chàng Minh mà tôi biết chưa bao giờ ngập ngừng như thế. Tôi lơ mơ hiểu ra cái gì đó bất bình thường trong câu nói của anh chàng. Nhưng dù sao thì tôi cũng không thể bất lịch sự đến nỗi từ chối một lời đề nghị vừa đơn giản lại vừa không giản đơn chút nào của anh ta.

- Vâng ạ. Em thật sự rất hân hạnh được đón tiếp anh. Tôi thấy giọng nói của mình kiểu cách y như trong cuốn tiểu thuyết tình cảm mùi mẫn.
- Cảm ơn em. Tạm biệt em nhé!
- Em cũng cảm ơn anh về bữa tối hôm nay. Em chào anh. Tôi tần ngần định chờ anh Minh lên xe rồi mới đi.
- Em về trước đi. Chúc em ngủ ngon!
- Em chào anh Minh. Chúc anh ngủ ngon. Tôi lao vút đi mà không dám ngoái đầu nhìn lại.

Phù! Dắt được cái xe máy vào sân, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thoát rồi! Tôi lẩm bẩm. Mẹ tôi khép cánh cổng đang đi đằng sau tôi lên tiếng hỏi: Thoát gì đấy con? Sao lại thoát? Giật thót người tôi chối nhanh: - À, không...con...vừa nãy con bị...tắc đường í mà. Tắc lâu khủng khiếp. Con bức mình quá mẹ ạ. (Nói dối siêu hạng. Nếu có cuộc thi nào cho người chuyên nói dối thì tôi chẳng nghi ngờ mình là kẻ đoạt giải đầu! Hihi..)

Ngày Tết đang đến gần.

Chúng tôi chỉ còn phải đi làm khoảng một tuần nữa thì được nghỉ Tết. Phải đi làm vào những ngày như thế này đúng là đang gánh chịu cực hình, tôi nhẩm nhó. Sáng nay, tôi phải “lên dây cót” và động viên mình nhiều lắm mới bỏ được ra khỏi cái chăn ấm đầy quyến rũ. Tôi lê lét bước xuống cầu thang sau khi đã chải chuốt đầu tóc và mặc inh bộ quần áo nghiêm chỉnh. Tôi triệu triệu nuốt chiếc bánh mỳ ốp trứng mẹ làm cho và cố ra vẻ mình đang được thưởng thức một món đặc sản quý hiếm. Thật ra mẹ làm món trứng này rất ngon và chiếc bánh mỳ thì nóng ròn nhưng tôi không muốn đi làm nên cứ uể oải vậy thôi. Mẹ đứng nhìn tôi đầy lo lắng. Tôi lập tức liền thoảng khen cái bánh ngon rồi phàn nàn về việc phải đi làm vào dịp gần đại lễ ẹ yên lòng. Ba vẫn dắt xe cho tôi như thường lệ. Nhìn dáng người gầy mảnh khảnh của ba, tôi những muốn chạy ra giằng lấy cái xe và tự dắt lấy. Tôi đã có lần làm vậy nhưng ba không đồng ý. Người sợ tôi yếu mà cố dắt chiếc xe to cồng kềnh rồi sẽ có lần đổ nhào theo nó. Ba tôi ngờ ý muốn đổi cho tôi chiếc xe máy nhỏ hơn nhưng tôi bướng bỉnh cứ muốn đi chiếc xe ấy. Chẳng phải là tôi muốn khoe khoang gì nhưng chiếc xe không những là phần thưởng cho tôi khi tôi trúng tuyển vào Công ty mà nó còn gắn bó với tôi bằng biết bao kỷ niệm đáng nhớ. Hơn nữa, mua xe mới rồi lại bán đi thì sẽ phải chịu lỗ là điều tất nhiên. Tôi chẳng phải là đứa có đầu óc kinh doanh gì nhưng mà điều đơn giản như thế mà không nhận ra thì tôi thật là đáng trách.

Có tiếng còi xe ô tô nghe quen lắm, tôi tạt tay lái vào sát vỉa hè nhường cho chiếc xe vọt qua. Biển số xe này hình như của giám đốc Vương. Tôi vừa nhận ra chiếc xe đó thì cũng là lúc nó đổ khựng lại, anh chàng sếp của tôi thò đầu ra và bàn tay của anh ta vẫy vẫy tôi. Tôi phi xe lại gần.

- Em chào giám đốc.
- Bé gửi xe vào bãi rồi ra đây anh đưa xuống Nhà máy.
- Dạ, thôi...
- Có muốn anh đổi ý không?

Tôi nhớ ngay đến việc chuyển sang phòng Marketing mà anh ta nói với tôi hôm qua. Hơn bao giờ hết tôi chẳng muốn phải sang bên phòng đó làm việc cùng anh Minh.

- Dạ, em không muốn đâu ạ. Giám đốc chờ em nhé.

23. Axon - Chương 22 Phần 2

Hình như có một nụ cười thoáng qua trên môi vị giám đốc cao ngạo. Anh ta ngồi ngay ngắn và mắt nhìn thẳng trước về chờ đợi. Tôi chần chờ một lát rồi lao xe thật nhanh về hướng bãi đỗ xe. Nếu không muốn ai bắt gặp thì mình phải nhanh chân lên mới được, tôi nghĩ thầm.

Tôi chẳng thể nhớ nổi tôi đã thực hiện các động tác tổng cái xe vào bãi rồi chạy như thế nào để tôi có thể ngồi trong xe của giám đốc Vương nhanh đến thế? Ngồi xuống ghế sau của chiếc xe, tôi thở dốc và đưa tay quạt dòng mồ hôi chảy rịn trên trán. Ngồi một lúc tôi mới lấy lại được hơi thở bình thường và đưa mắt nhìn giám đốc Vương.

Anh ta lái xe nhưng đôi mắt liên tục ngó nhìn tôi qua chiếc gương chiếu hậu. Vì không nghĩ là mình đang bị nhìn nên tôi bị anh chàng bắt gặp trong lúc cũng đang có ý đồ dòm trộm anh ta. Hai đôi mắt gặp nhau làm tôi như chạm phải luồng điện cao thế. Tay chân tôi lại run lấy bầy, tim tôi lại được dịp tưng tưng trong lồng ngực. Trước khi tôi cụp mắt nhìn xuống tôi thấy giám đốc Vương khẽ nhếch môi cười. Tôi thấy trong người mình lâm râm như có hàng trăm con kiến đang bò. Mặt tôi lúc này có khi dùng để nướng bánh mì còn hiệu quả hơn lò vi sóng. Sao anh ta không chịu chú ý nhìn đường chứ? Đường đông, xe cộ đi lại như mắc cửi nhỡ ra lại...đâm vào cột đèn hay gốc cây thì ...tôi. Tôi chỉ dám lầu bầu trong ý nghĩ thôi nhưng tôi lại bật cười thành tiếng khi nghĩ đến cảnh chiếc ô tô đâm sầm vào cái cây nào đó.

- Bé cười gì thế?

- Hơ...dạ. Em có cười gì đâu ạ? Tôi chới bay chới biến.

- Bé vừa cười còn gì? Hay là anh nghe nhầm tiếng ...bò rống nhỉ?

Tôi trợn mắt lườm anh ta muốn văng cả hai con người ra ngoài. Tức mà không làm gì được tôi hậm hực nhìn ra ngoài cửa kính. Bên rệ đường đang có một đàn bò đứng đĩnh nổi đuôi nhau đi theo sự chỉ đạo của người đàn ông trung niên. Hình ảnh đó khiến tôi lại nhớ đến sự ví von của anh chàng que củi. Hừ, tức điên lên được! Nếu mà có thể chắc chắn tôi sẽ bỏ vụn cái “que củi” biết lái ô tô này ra mới thôi. Đã thế anh ta khi phát hiện ra tôi đang nhắm vào anh ta bằng đôi mắt có hình viên đạn thì anh ta lại làm điệu bộ sợ sệt và cười phá lên. Sau đó anh chàng còn bồi thêm một câu “Bé bảo bạn của bé đi gọn vào. Không anh đâm ột phát giờ.”Hừ, không thêm chấp! Sáng nay chắc anh ta ăn nhầm “khoai ngứa”, nếu không thì cũng bị người yêu vồ đầu bứt tai tối hôm qua.Tôi làm ra vẻ của kẻ vừa khiếm thính vừa khiếm thị, mắt tôi nhìn thẳng về phía trước nhưng cố gắng không nhìn vào gương chiếu hậu.

- Anh vừa gặp Joshep tối hôm qua. Giám đốc Vương lên tiếng sau một hồi lặng im.

- Thế ạ? Tôi đáp lại với giọng điệu chẳng nhiệt tình cho lắm.

- Anh ngồi với ông ta suốt cả buổi tối. Khiếp! cái lão này uống khỏe thật đấy!

- Vâng. Tôi đành phải tỏ ra chăm chú vì anh chàng que củi dường như nói chuyện bắt đầu dễ nghe hơn.

- Đêm qua may mà anh vẫn về được đến nhà mà không làm sao.

- Thế ạ? Tôi hỏi với vẻ đang lắng nghe chăm chú.

...

- Giám đốc kể tiếp đi ạ.Tôi giục sau một lát không thấy giám đốc Vương nói gì.

- Bé có biết vì sao mà anh về nhà an toàn không?Anh ta đột ngột hỏi tôi.

- Dạ, em không biết. Vì sao ạ? Tôi ngơ ngác. Sao lại hỏi tôi nhỉ? Làm sao mà tôi biết được cơ chứ?

- Vì anh biết sáng nay anh cần phải đưa bé đến Nhà máy.

- Hứ...ơ...sao lại thế?
- Thế theo bé anh phải đâm vào cột điện à?
- Hơ...ý em không phải vậy đâu.
- Thế tại sao bé lại nói chuyện với anh như vậy? Vẫn còn giận anh vì chuyện...con bò lúc nãy à?

...

- Xin lỗi bé. Chỉ là anh vui quá nên đùa bé thôi.
- Bao nhiêu con không ví. Tự đừng ...lôi con bò ra...Xe của giám đốc...chở bò à?
- Okay. Được rồi. Lần sau anh sẽ ví bé với con ...khác vậy.

...

- Đây, con...vết được không?
- Giám đốc dừng xe lại đi ạ.(Tên này láo toét quá! Củi nì thì đốt thành tro vẫn chưa hủ dạ)
- Bé định đi bộ à?
- Đi bộ cùng được. Còn hơn ở trên xe bị gọi là con này con kia.Tôi ngúng ngoẩy lâu bầu.

Hahahaaa...anh chàng bật cười.

Hình như chọc được tôi tức là thú vui của anh ta hay sao ấy? Đã lâu lắm rồi tôi và anh ta không ngồi tán gẫu. Tôi nhớ những lần trước tôi và anh ta luôn tìm cách chọc tức lẫn nhau. Mỗi lần như vậy chúng tôi lại tìm ra được một cơ gì đó để phục thù vào lần sau. Và đã lâu lắm rồi kể từ lần gần đây nhất ngồi tại quán Hạ Nhớ với anh ta thì tôi vẫn còn nợ anh chàng một lần trả đũa. Thôi vậy, kể như tôi hòa với anh ta đi.

- Anh với bé hòa rồi nhé!
- Thì ra giám đốc vẫn còn nhớ cơ à?
- Anh có tật xấu là thù rất dai.

...

- À, việc của bé xong rồi.
- Ôi, thế là em vẫn được ở lại phòng Sales phải không ạ?
- Ừ
- Cảm ơn giám đốc. Giám đốc thật là...tốt bụng. (tôi đang cố lảng sang chuyện khác)
- Không tốt bụng đâu. Bé sẵn sàng trả công cho anh chưa?
- Dạ...Tôi biết là đầu tôi không hề có con chấy nào nhưng tay tôi cứ hết gãi rồi lại vuốt vuốt tóc. (hic, cái nì phải gọi là nhớ dai. Nhỉ?)
- Bé mời anh đi uống café rồi bé trả tiền là được mà. Sếp của tôi gợi ý.
- Vâng ạ. Bao giờ thì giám đốc có thể đi được ạ? Tôi hỏi. Mời uống café là chuyện nhỏ như...con thỏ đang ...gặm cỏ.
- Tối nay luôn đi.Okay?
- Vâng. Nhưng mà em chỉ biết mấy quán quanh tuyến của em thôi.
- Địa điểm để anh lo. Đúng 7 giờ 30 anh chờ ở gần nhà bé nhé.
- Vâng. Em có phải...có phải...Tôi ngại quá! Chả lẽ lại hỏi toạc ra là đi bằng phương tiện gì? Tôi đi xe của tôi có được không?
- Phải làm sao?

- Dạ không ạ.
- Nhất trí rồi nhé. Bé không được ra muộn đâu đấy!
- Dạ, vâng.

Suốt cả buổi đi làm hôm nay, tôi không sao tập trung được vào công việc. Lúc đến Nhà máy tôi đã co giò chạy thật nhanh sau khi chào giám đốc Vương rồi mà vẫn có người nhìn thấy tôi đi xuống từ trên xe của anh ta. Đó chính là cô làm tạp vụ trong khu vực phòng Bán hàng. Cô ấy là người dân sống ở cạnh Nhà máy nên thường đến nơi làm việc từ rất sớm. Tôi lí nhí chào cô tạp vụ rồi chạy tuốt vào phòng Bán hàng. Tôi nghĩ mãi chưa ra nổi cái cớ làm sao lại đến sớm thì đã có tiếng người lao xao ở bên ngoài. Đứng vụt dậy tôi xách cái túi chạy nhanh ra khỏi phòng. Chỉ còn mỗi một nơi có thể lẩn trốn là toilet, tôi chỉ kịp nghĩ vậy và lao thật nhanh về hướng đó. Trước khi mở cánh cửa tôi vẫn còn kịp nhớ ra nhìn lại cái biển một lần nữa rồi mới vào (rút kinh nghiệm từ lần trước í mà. ^^he he) Tôi mở đại một cánh cửa của nhà vệ sinh và khóa cửa lại. May mà chỗ này được cọ rửa liên tục không thì tôi chắc chết ngạt vì muốn giữ sĩ diện quá.

Có tiếng người cười nói trước cửa toilet. Rồi tiếng nói nhỏ dần biến thành tiếng thì thào, rồi tiếng cánh cửa bị đẩy ra và đóng lại. Tôi đã nghe được rất rõ ràng những lời thì thào ấy. Đó là câu chuyện có vẻ bí mật giữa chị Thúy và chị thủ quỹ.

- Tao đã đoán ngay ra từ hôm ấy rồi mà. Lão thích nó từ trước đấy nữa cơ.
- Ôi, thật thế á? Nhưng sao bảo lão sắp cưới con bé làm bên ngân hàng gì?
- Cưới thì vẫn cưới. Thích thì cứ thích.
- Đàn ông thật không ngờ mày nhỉ? Người yêu đẹp thế mà vẫn còn tham.
- Tao nghe đâu lão thích con bé đó thật sự đấy.
- Thế à? Tao thấy nó cũng bình thường thôi mà. Được cái là ngoan...
- Ngoan gì? Chả đi chơi với cha Minh cứ xoành xoạch.

À, họ đang nói về tôi cơ đấy! Con bé đó chính là tôi đây, đang ngồi chết lặng trong này để nghe họ kể xấu về mình. Tôi thấy mắt mình ươn ướt và sống mũi cay cay. Tôi dặn mình không được khóc. Tôi phải bình tĩnh để nghe họ tiếp tục nói gì về tôi

- Minh nào? Phải cái lão mới vào phòng Marketing không?
- Chính xác. Kỳ này có nhiều chuyện để buồn rồi. Mày cứ chờ mà xem.
- Con bé đó trông thế mà ghê nhỉ? Bắt cá hai tay cơ đấy.
- Tao chả hiểu mấy thằng cha đó mê nó ở cái điểm gì?
- Ủ. Tao cũng thế. Không hiểu khiếu thẩm mỹ của bọn chúng để đâu.
- Thôi đi ra đã. Lúc khác buồn tiếp.

Họ đã đi ra từ rất lâu mà tôi vẫn ngồi lặng đi trong toilet. Tôi thật không ngờ chị Thúy lại có thể ghét tôi đến nỗi đem đặt về tôi như thế. Tôi chưa bao giờ có ý định bắt cá. Cả giám đốc Vương lẫn anh Minh đều không phải là cá. Định luật nào kết luận việc đi ăn uống mấy lần với một người đàn ông nghĩa là không phải con gái ngoan? Tôi cứ ngồi như thế một lúc lâu rồi đứng lên đẩy cửa bước ra ngoài. Tôi vốn dĩ được sinh ra bằng tình yêu của ba và mẹ. Tôi chính là tình túy được chất lọc bởi tình yêu của con người với con người. Vậy tại sao tôi lại phải sống vì những lời đồn đại của thiên hạ. Tại sao tôi phải cần những điều bịa đặt của họ để mà tồn tại?

Tôi lững thững bước vào phòng Bán hàng. Bọn cái Xuyên, cái Nga và tất nhiên là cả Hiền nữa vây lấy tôi. Chúng nó hỏi han tíu tít rằng tại sao tôi lại đến muộn? rằng tôi đi bằng gì đến Nhà máy? Tôi lần lượt trả lời từng câu hỏi rồi kiếm một chỗ ngồi tránh xa chúng nó cho yên thân. Cái Hiền nhận ra ngay vẻ khác thường của tôi, nó bám sát lấy tôi điều tra, gạn hỏi nhưng có lẽ tôi gan lỳ quá, tôi nhất quyết không khai nên cuối cùng nó đành chịu thua. Nó bỏ đi sau khi để lại cho tôi lời dọa dẫm “Mày mà không kể với tao thì đừng có trách!”

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống. Tôi mở toang cửa sổ ngắm nhìn bầu trời đêm. Đêm tối sẽ vẫn như mọi ngày với tôi nếu chẳng có cuộc hẹn với giám đốc Vương. Nhưng tối nay có một màu đen huyền hoặc, không gian đặc sánh như mái tóc đen tuyền của thiếu nữ. Không một đóa hoa sao, không một vành trăng cài trên mái tóc ấy. Khắp nơi chỉ là một màu đen điểm xuyết là những ánh sáng lập lờ yếu ớt của đèn điện. Tối nay tôi có hẹn với sếp của mình. Nếu đây chỉ là cuộc hẹn của cô nhân viên với sếp thì cũng là chuyện đáng nói nhưng nó sẽ chẳng gây nổi ngạc nhiên cho ai. Nhưng đây lại là buổi đi chơi đầu tiên của tôi với một người đàn ông sắp cưới vợ. Bạn có thấy phiền toái không? Tôi thì tôi phân vân lắm. Tôi suy nghĩ từ sáng đến giờ đến nhàu nát hết cả bộ óc vì chuyện đó.

Với giám đốc Vương thì cuộc hẹn tối nay chỉ là đi uống café với một cô nhân viên đáng mến. Với tôi cuộc hẹn này là tôi đền đáp công lao của sếp với tôi. Với thiên hạ thì cuộc hẹn này là điều đáng xấu hổ. Với Kiều Oanh thì sao? Cuộc hẹn này liệu có phải là bằng chứng không chung thủy với tình yêu của giám đốc Vương với chị ấy hay không? Tôi băn khoăn. Tôi đắn đo. Tôi hết đi ra lại đi vào. Tôi hết đứng lại ngồi. Khổ tâm và rối trí. Rốt cục đến 7 giờ 30 rồi mà tôi vẫn không ra khỏi cửa. Chiếc di động của tôi khẽ rung lên bần bật rồi tiếng nhạc quen thuộc khuếch trương phòng của tôi. Chả cần nhìn màn hình tôi cũng đoán ra ai là người gọi. Tôi ngồi im như tượng. Mắt tôi nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại cứ như thể tôi mới trông thấy nó lần đầu. Tôi chẳng biết mình nên bắt máy trả lời hay lơ đi. Hết hồi chuông thứ nhất lại đến hồi chuông thứ hai. Khi sắp sửa hết hồi chuông thứ hai thì tôi chạy lại bên bàn phấn chụp vội chiếc điện thoại.

- Alô, em Hân nghe.

- 7 giờ 31 phút 35 giây. Tiếng giám đốc Vương đều đều.

- Em...em ra ngay đây ạ. Ma xui quỷ khiến làm tôi đáp vội vã.

Rồi tôi cuống cuống chạy đi thay quần áo. May mà tôi đã trang điểm từ trước nhưng vì đắn đo chưa quyết định có nên đi hay không nên tôi chưa thay trang phục. Chạy ào đến bên cái gương tôi vuốt lại mái tóc. Lao thật nhanh xuống cầu thang, tôi lướt tới tủ giày xỏ vội đôi giày vào chân.

- Con đi đâu đấy Hân? Mẹ tôi ngạc nhiên.

- Dạ. Con xin phép đi sinh nhật bạn mẹ nhé.

- Đứa nào nhỉ? Sao này mẹ không thấy con nói gì?

- Dạ. Con quên mất. Bạn cùng chỗ làm mẹ ạ.

- Con về sớm nhé!

- Vâng ạ. Con chào mẹ. Mẹ nói với ba hộ con với. Tôi nói dứt câu thì cũng ra đến cổng. Tôi chỉ kịp nghe mẹ bảo “Ừ” và tiếng lẩm bầm của mẹ thì lẫn vào tiếng còi chót cổng làm tôi nghe không ra. Tôi đi gần như chạy về phía chiếc ô tô đang đỗ cách nhà tôi chừng hơn 2m.

- Em ...chào... giám đốc. Tôi vừa chào vừa thở khi cánh cửa ghế ngồi phía trước được mở hé ra.

- Chào bé. Giọng nói của giám đốc Vương không có âm điệu của sự bức bối. Tôi hơi ngạc nhiên về điều đó. Lúc này tôi mới định thần nhìn sang sếp của tôi. Tối nay giám đốc Vương mặc bộ đồ vest bằng chất vải bóng màu xám, áo sơ-mi đen có sọc chìm nhưng không thắt cà-vạt. Cổ áo sơ-mi của anh ta cũng không cài chiếc nút trên cùng mà để mở rất ư là phong trần. Mái tóc của anh ta hơi dài bám qua vành tai chạm nhẹ xuống bờ vai rộng nhưng hơi gầy. Trong ánh sáng vàng đỏ của chiếc xe, tôi thấy anh ta đẹp trai như một tài tử điện ảnh nổi tiếng mà bỗng chốc tôi không sao nhớ nổi tên. Tài tử đẹp trai đang ngồi sát cạnh tôi với mùi nước hoa đàn ông thơm nồng nàn, quyến rũ. Tôi thật sự choáng váng nên cứ ngây người ra ngắm anh ta. Bất chợt giám đốc Vương quay sang nhìn tôi.

- Ngắm anh nhiều quá nhớ mòn mắt thì sao?

- Hơ...em đâu ...em có ngắm gì đâu. Trời ạ, nói xong mới thấy mình ngu. Tôi muốn tát vào miệng mình thế!

- Anh đùa vậy thôi. Bé cứ thoải mái đi. Anh có tính thuê đâu. Vừa nói giám đốc Vương vừa quay vô lăng lái chiếc xe ra ngoài con đường rộng.

Tôi cúi đầu lặng thinh. Biết nói gì trong tình huống này nhỉ? Ai giúp tôi với!

- 4 phút 8 giây. Vẫn bằng giọng đều đều, giám đốc Vương nói.
 - Dạ. Giám đốc bảo gì ạ? Tôi tròn xoe mắt nhìn anh chàng.
 - Bé ra muộn 4 phút 8 giây. Mỗi 1 phút tương đương 1 ly café. Okay?
 - Em xin lỗi vì ra muộn. Tôi lúng túng.
 - Không cần xin lỗi. Từ tối nay bé cứ ra muộn là phải chịu phạt.
 - Vâng. Ra muộn thì bị phạt là đúng rồi. Ô, nhưng mà tôi chỉ hứa là mời anh ta đi uống café tối nay thôi cơ mà?
- Lại im lặng.
- 1 phút bằng 1 cái hôn. Bé nghĩ sao?
 - Gì cơ ạ? Tại tôi đâu có bị làm sao không nhỉ? Tôi có nghe lầm không?
 - Tối nay bé phải hôn 4 lần đấy.
 - Sao lại thế ạ? Tôi bất bình.
 - Bé ra muộn 4 phút có nghĩa là muộn hôn 4 lần.
 - Giám đốc dừng xe lại cho em xuống.
 - Bé phải học cách giải quyết vấn đề đi. Phải biết ứng phó trước mọi tình huống.
 - Dừng xe và mở cửa là một trong những cách giải quyết vấn đề rồi đấy ạ.
 - Trên máy bay thì không dừng được, mà bé mở cửa thì chỉ có tan xác. Anh ta nói với giọng điệu từng từng thật đáng ghét. Tôi muốn cầu anh ta thế không biết! Ông Trời ơi, ước gì... ước gì...

24. Axon - Chương 22 Phần 3

Giám đốc Vương cho xe dừng lại trước một quán café sang trọng có cái tên rất lạ - Ciao Café.

Sau khi ổn định chỗ ngồi tôi kín đáo đưa mắt ngắm nghía cách bố trí bày biện trong quán. Quán café này có kiểu bài trí rất thoáng và rất lạ. Mọi thứ ở đây đều toát lên vẻ sang trọng nhưng lại rất gần gũi. Khách trong quán hầu hết là người nước ngoài. Lác đác cũng có vài bàn của người Việt nhưng số người chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Và trong số người Việt ít ỏi ấy đương nhiên là có tôi và giám đốc Vương. Tôi gọi ỉnh một ly sinh tố hỗn hợp. Còn giám đốc Vương thì gọi một thứ nước uống gì đó mà tôi không nghe rõ tên. (sau này tôi mới biết đó là thứ gì và tôi “nghiện” đồ uống này lun. Tạm thời dấu tên cái đã. Hihi^^) Loáng một cái đã thấy người phục vụ bưng đồ uống ra bàn. Tôi cứ tròn xoe mắt nhìn anh ta một cách khâm phục. Sao ở đây họ phục vụ nhanh đến vậy chứ?

- Bé uống nước đi. Anh chàng đó không đẹp trai bằng anh đâu.
- Hơ... Tôi ngắc ngứ vì biết không thể thanh minh ỉnh. Chẳng lẽ lại bảo rằng tôi thấy lạ vì cách phục vụ của anh ta. Ôi, thế thì què chết được. (Ông Vương này, có ai góp ý cho ông ấy cái đi. Người gì đâu mà tự cao tự đại đến là...pó tay)
- Bé này, bé có ước muốn gì trong công việc không? Tự dưng giám đốc Vương hỏi tôi bằng giọng rất nghiêm túc.
- Là sao ạ? Em không hiểu ý của giám đốc. Tôi ngơ ngác.
- Chẳng hạn như bé có muốn thay đổi công việc hay là thay đổi về không khí làm việc cũng được.
- ...

Chắc là do mắt tôi vẫn là hình chữ A và miệng tôi đích thị có hình chữ O nên giám đốc Vương phì cười.

- Anh đang nghiên cứu một chương trình đánh bại đối thủ cạnh tranh ở địa bàn ngoại tỉnh. Bé có muốn đi tới đó làm việc trong một vài ngày không?

- Ôi, thế thì em thích lắm. Nhưng mà giám đốc nói cụ thể hơn một chút đi ạ. Tôi háo hức.

- Bé muốn đi nơi nào nhất?

- Nơi nào có bãi biển là em thích. Nhưng mà đi mùa này thì...

- Không sao. Anh hỏi vậy thôi. Dự án ấy mà thực hiện chắc phải đến mùa hè...

Tiếng nhạc chuông điện thoại cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi. Đó là cuộc gọi đến từ máy di động của anh chàng que củi. Với tay lấy chiếc điện thoại đang để trên bàn nhìn vào màn hình, anh ta khẽ chau mày bấm một, hai cái vào phím rồi thản nhiên đặt nó xuống. Không bỏ sót một cử chỉ nào của giám đốc Vương nên tôi dễ dàng đoán được anh ta vừa bấm vào nút “reject” để từ chối cuộc gọi một cách lịch sự.

- Kiều Oanh vừa gọi anh đấy. Anh chàng nói như muốn thông báo với tôi.

- Hơ...sao...sao giám đốc không nghe máy ạ? Tôi bối rối.

- Anh có một nguyên tắc. Không trả lời điện thoại nghĩa là anh đang bận.

- ...

Tôi im lặng cúi nhìn chăm chú xuống mặt bàn. Tay tôi xoay xoay cái ly thủy tinh trên tấm lót. Tôi thật sự không hiểu tại sao giám đốc Vương lại hành động như vậy? Anh ta hoàn toàn có thể trả lời cuộc gọi bằng cách đứng dậy đi ra chỗ khác hoặc chẳng cần cho tôi biết là ai đã gọi. Nhưng anh ta đã không làm thế. Và thực lòng là tôi cảm thấy rất sung sướng khi biết rằng cuộc trò chuyện với tôi chính là nguyên nhân bận bịu của anh ta. Một sự thỏa mãn âm ỉ khẽ len lỏi trong người tôi. Tôi không tài nào kiềm chế được niềm vui biến thành nụ cười trên môi. Ngẩng đầu lên nhìn nhanh về phía giám đốc Vương, đôi mắt tôi đụng phải tia nhìn của anh ta. Nói như thế nào về tia nhìn ấy nhỉ? Đăm đăm. Dịu dàng. Chờ đợi. Nóng bỏng. Tất cả những từ ngữ ấy mô tả về ánh mắt của giám đốc Vương đều hoàn toàn chính xác.

Tôi khẽ rung mình. Bàn tay tôi bắt đầu có triệu chứng của sự lo lắng quá mức. Nó bắt đầu run rẩy. Tôi vội vàng rút tay khỏi cái ly và đưa xuống đặt nó trên quai túi xách. Nhịp tim của tôi lại như những âm thanh hỗn loạn của một bản nhạc viết vội.

- Giám đốc đừng nhìn em như vậy có được không? Tôi đã thua trận trong cuộc đấu bằng mắt.

- Anh nhìn em âu yếm thế còn gì? Giám đốc Vương trả lời và ánh mắt vẫn chẳng chịu rời sang chỗ khác.

- Giám đốc... đừng... đùa em nữa. Tôi nài nỉ.

- Anh không đùa. - Anh ta đáp - Phải nhìn em thế nào mới được?

- Đừng nhìn em nữa ...là được. Tôi lí nhí trong cổ họng.

Im lặng.

Chúng tôi cứ ngồi như vậy ước chừng mất mười phút. Sau cùng thì giám đốc Vương lên tiếng trước:

- Hân này!

- Dạ

- Em biết Kiều Oanh là người yêu của anh rồi phải không?

- Dạ...em...em có biết chứ ạ.

- Đáng lẽ anh phải nói cho em biết từ đầu. Nhưng anh cứ lần nữa mãi.

- Thực ra là...em cũng biết giám đốc ...có người yêu rồi mà.

- Anh phải là người nói cho em biết trước về điều đó. Anh xin lỗi.

- Sao giám đốc phải...xin lỗi em chứ? Chuyện có gì đâu. Tôi gắng gượng nở một nụ cười thật...hồn nhiên (hic! Thực ra là đau lắm đấy ạ)

- Xin lỗi em vì quả thật anh cũng có tình cảm với em. Chính vì vậy mấy lần anh đã định nói rồi lại thôi.

Giám đốc Vương ngừng nói. Anh ta đưa chiếc cốc lên môi uống một ngụm, nhẹ nhàng đặt nó lên miếng lót rồi nói tiếp:

- Lúc đầu anh cũng có ý định không tốt với em. Càng về sau anh càng quý em thật sự. Thậm chí anh sẵn sàng đập bất cứ gã nào nếu biết được hắn có ý đồ xấu với em.

Ngừng lại một lát, anh ta nhìn tôi như chờ đợi. Tôi bối rối chỉ biết im lặng vịn vẹo mấy ngón tay một cách khổ sở.

- Anh biết như thế là không phải vì anh đã có người yêu rồi. Anh rất khổ tâm về việc này. Có lúc anh đã nghĩ đến việc nhận em làm em gái...

- Nếu được giám đốc ưu ái như vậy thì còn gì bằng? Thật lòng em cũng rất muốn có một người anh trai. Trái tim tôi nhói đau.

- Nhưng mà chẳng hiểu tại sao Kiều Oanh biết chuyện và đã làm loạn lên với anh.

- Giám đốc cứ nói với chị ấy là em không có ý định gì cả đâu. Chỉ là một cô...em gái thôi mà. Con tim tôi bắt đầu nức nở.

- Anh cũng đã thanh minh nhưng Kiều Oanh không nghe. Cô ấy còn đập phá lung tung rồi phóng xe bạt mạng.

Tôi can đảm nhìn thẳng vào mặt giám đốc Vương. Khuôn mặt anh ta dường như đang đau khổ thật sự. Đôi lông mày anh ta cau lại, ánh mắt nhìn xa xăm một nơi nào đó. Rồi đột nhiên anh ta ngoảnh lại hướng tia nhìn sang tôi. Bốn mắt chúng tôi gặp nhau. Ngượng ngùng. Dò hỏi.

- Thực ra bản thân anh cũng không thể nhận em là em gái được.

- Vì sao ạ?

- Rất khó nói.

- Giám đốc cứ nói đi. Dù thế nào thì em cũng chịu được mà. Tôi nôn nóng.

Giám đốc Vương chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Anh ta cứ như vậy phải đến hơn 10 phút. Và có vẻ như anh chàng cũng không định nói ra lý do.

- Đi mà! Giám đốc nói cho em biết đi. Chẳng lẽ lại có lý do nào không thể nói ra.

Giám đốc Vương lắc đầu.

- Anh không nói được.

- Em không hiểu. Cho em biết lý do đi. Tại sao vậy?

- Em thật sự cứ muốn biết à?

- Vâng. Tôi liêm môi đáp thật nhanh.

- Vì ...em quá hấp dẫn.

- Hơ...sao lại thế ạ?

- Nếu nhận em làm em gái thì anh sẽ có lúc đi quá quyền hạn của người anh.

Sao lại thế nhỉ? Việc nhận tôi làm em gái sao lại liên quan gì đến sự hấp dẫn gì đó chứ? Tôi ngoắc mắt vài giây. Thôi chết rồi! Ý của anh ta là...Tôi đỏ bừng mặt và lập tức tôi cúi gằm mặt xuống chằm chằm nhìn vào đôi mắt như đang đốt cháy tôi bằng ánh lửa bên trong.

- Ở đây ngột ngạt quá! Mình ra ngoài đi em.

Giám đốc Vương bỗng nhiên đứng bật dậy nói. Sau khi búng tay ra hiệu thanh toán và trả tiền xong. Anh ta bước nhanh ra khỏi quán. Tôi chưa hết bàng hoàng nhưng cũng lập cập bước theo sau.

- Em đã đi thuyền vịt trên hồ bao giờ chưa? Giám đốc Vương hỏi khi tôi vừa ngồi vào ghế bên cạnh.
- Dạ, chưa ạ. Tôi nói thật.
- Mình đi thử nhé. Anh cũng chưa đi bao giờ. (Oé, tin được ko nhỉ?)

Tôi chưa kịp nói gì thì chiếc xe đã lao vút đi. Từ chỗ đó đến bên chiếc hồ có những cái thuyền hình con vịt, tôi và giám đốc Vương chẳng ai nói gì. Anh ta cứ nhìn đắm đắm về phía trước còn tôi thì vẫn cứ lúng búng trong cái ý nghĩa của từ “hấp dẫn”. Tôi mà hấp dẫn á? Theo cách hiểu ngô nghê của tôi thì “hấp dẫn” là từ chỉ những cô gái ăn mặc khiêu gợi hoặc hở hang. Tôi có bao giờ ăn mặc kiểu như vậy đâu? Nếu có thì chỉ duy nhất có một lần trong cái đêm dạ hội cuối năm của Công ty vừa rồi mà thôi. Nhưng ngay cả lần đó thì với cái váy chỉ xẻ có một đường khiêm tốn từ dưới lên trên đùi một chút thì khiêu gợi cái nỗi gì? Vậy sao sếp của tôi lại bảo là tôi hấp dẫn nhỉ? Chẳng hiểu nổi. Người ta hay kết luận “con gái là chúa rắc rối” nhưng xem ra với tôi thì cánh đàn ông, con trai mới là những người “lãng nhăng dây điện” nhất trên đời!

Chiếc xe đỗ lại. Chỗ này chính là cái hồ nước thơ mộng dạo nọ đây mà, tôi nhận ra. Mắt tôi len lén nhìn quanh. Ôi Trời! Hôm nay hình như còn có nhiều đôi tình nhân “lãng mạn” hơn cả lần trước.

- Em xuống xe đi. Chờ anh ở đây nhé! Tiếng giám đốc Vương dịu dàng.
- Vâng. Tôi trả lời rồi đẩy cửa xe bước ra bên ngoài.

Chiếc xe lao thẳng vào bãi đỗ để lại tôi với khoảng tối bao vây. Cơn gió ào tới khẽ cù vào sau gáy làm tôi rùng mình. Kéo nhẹ cái khăn quàng mỏng lên cho kín cổ tôi co ro đứng nép vào bên đường. Trong tôi là hỗn độn các cảm xúc đang nhào lộn, chúng càng lúc càng rối bời vào với nhau. Tò mò. Lo lắng. Liều lĩnh. Run sợ. Hồi hộp. Bất cần.

Một đôi tay đặt nhẹ lên hai vai tôi kéo nhẹ tôi sát vào. Tôi giật mình nhìn sang thì ra đó là giám đốc Vương.

- Em lạnh à? Khoác áo của anh nhé. Vừa dứt lời thì cũng là lúc chiếc áo khoác dài ấm áp được choàng vào người tôi. Lúc này tôi đâu có thấy nó nhỉ? Anh ta vẫn mặc trên người bộ áo vest nhưng cổ có quàng thêm cái khăn len. Có lẽ cái áo đang khoác cho tôi và chiếc khăn trên cổ anh ta nằm ở đâu đó trên mấy cái ghế sau. Như vậy là anh ta có sự chuẩn bị khá là chu đáo. Kệ. Tôi chẳng cần chú ý đến mấy cái thứ đó. Điều mà tôi quan tâm bây giờ là làm sao chúng tôi có thể xoay sở trên cái thuyền hình vịt kia kìa. Anh ta đi lần nào chưa thì tôi không biết còn tôi thì chắc chắn chưa bao giờ ngồi trên nó. Tôi lo lắng vô cùng và cũng tò mò ghê gớm.
- Giám đốc Vương dúm vào tay tôi một chai nước tinh khiết. Rồi anh ta kéo tay tôi bước xuống thuyền. Đỡ tôi ngồi yên ổn xong anh ta ngồi xuống sát bên cạnh tôi.
- Em đạp theo anh nhé. Đều chân vào. Giống như đạp xe ý mà.
- Vâng. Lâu lắm rồi em không đi xe đạp. Cảm giác thật tuyệt!
- Ồ, một lát nữa thì biết thế nào là ...tuyệt ngay. Anh chàng nói bằng giọng đầy ẩn ý.

Tôi chả để vào tai mấy lời nói đó. Tôi còn mãi đắm chìm trong sự háo hức của con nhóc lần đầu khám phá ra trò mới lạ. Tôi nhìn quanh quất. Tôi hít hà luồng không khí mát lạnh của tối mùa đông. Nói cho đúng thì bây giờ đã là mùa xuân rồi. Chỉ còn vài hôm nữa là Tết Nguyên Đán rồi còn gì. Tiết trời bây giờ chỉ se se lạnh nhưng ngồi trên thuyền mới thấy cần có một vòng ôm đến thế nào. Giá như mình được ôm thì sẽ ấm lắm đây. Tôi chợt nghĩ và lập tức thấy ngượng với ý đồ đen tối của mình. Khẽ liếc thật nhanh sang giám đốc Vương tôi thấy choáng váng hết cả tâm trí. Anh chàng đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi. Trong ánh sáng nhấp nháy của những chiếc biển quảng cáo, tôi chẳng thể không nhận ra có người đang say đắm nhìn mình.

- Mỗi chân quá! Tôi luống cuống la lên chữa ngượng.
- Em bây giờ có xe máy nên lười vận động nó quen rồi. Giám đốc Vương thản nhiên nói.
- Giám đốc chăm chỉ thì chịu khó đạp... một mình đi nhé. Tôi cười khúc khích.
- Em bỏ cái từ “giám đốc” đi. Bây giờ có phải là lúc đang làm việc đâu. Anh ta khẽ gắt.

- Tại vì em quen miệng rồi. Mấy lại giám đốc đúng là...giám đốc mà. Tôi bướng bỉnh.
- Em mà không sửa ngay là anh sửa cho đấy! Sửa bằng...miệng luôn. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt tỉnh quái và xích lại gần tôi.
- Hơ...không cần thế đâu. Tôi hốt hoảng.
- Thế em đừng gọi anh là giám đốc nữa. Gọi bằng cách khác đi xem nào. Giọng anh ta hăm dọa.
- Gọi...gọi giám đốc...à quên gọi ...bằng gì bây giờ? Tôi cuống cuống.

Tôi thật sự thấy khó khăn khi phải gọi giám đốc của mình bằng “anh”. Quen miệng là một phần nhưng cái chính là từ “giám đốc” biểu lộ sự phân biệt của cấp trên với cấp dưới rõ ràng và chính xác nhất. Tuy giám đốc Vương còn rất trẻ nhưng dù sao anh ta cũng là cấp trên. Tôi chẳng thấy cái gì sai khi gọi anh ta như vậy. Vả lại nếu xét ở góc độ thân mật thì tôi cũng chẳng dám ỉn cái quyền để gọi anh ta bằng từ khác cho được. Tôi biết chỗ của tôi là ở đâu lắm chứ.

- Em cứ gọi là anh không được à?
- Không. Vì giám đốc không phải là anh của em.
- Thế em gọi anh Minh bằng gì?
- À, em gọi là anh.
- Em có phải là em gái của anh Minh đâu?
- Nhưng mà anh Minh đâu phải là cấp trên của em?
- Okay. Anh sẽ yêu cầu chuyển em sang phòng Marketing.
- O, sao lại thế?
- Lúc đó Minh là người em phải gọi bằng giám đốc chứ không phải anh.
- Hihi...Thôi vậy. Em đồng ý gọi bằng kiểu khác. Đầu tôi lóe lên một ý nghĩ.
- Thế có phải ngoan không?
- Em gọi giám đốc là...là sếp nhé?

Tôi thích thú quan sát mặt giám đốc Vương. Trông thấy vẻ nhăn nhó, bức tức hiện lên trên khuôn mặt anh chàng dù chỉ trong một thoáng giây cũng đủ để tôi hí hửng. Anh ta nhìn sững tôi một lát rồi nói nhanh:

- Để anh... sửa hộ em cho rồi. Anh sẽ uốn môi giúp em. Nào! Anh ta lại nhích sát gần tôi hơn.

Tôi hét hồn ngồi xích ra bên ngoài. Trên tay tôi vẫn lóng ngóng cầm chai nước.

- Em mà nhích ra thêm một chút là lộn cổ đấy!

Giám đốc Vương vừa nói vừa gỡ chai nước trong tay tôi. Anh ta quăng nó sang bên cạnh chỗ anh ta ngồi. Sau đó anh ta kéo tôi lại gần. Tôi không phản đối vì quả thật tôi rất sợ bị rơi xuống nước. Tôi không biết bơi. Ngồi sát bên giám đốc Vương tôi thấy ấm hẳn lên. Anh ta ngồi gần tôi đến mức tôi lại thấy vắng vất tâm thần vì mùi nước hoa quyến rũ của anh ta. Bất chợt anh chàng đưa tay nâng nhẹ cằm tôi lên, bắt buộc tôi phải nhìn vào khuôn mặt anh ta.

- Hân! Tiếng anh ta gọi tên tôi âu yếm - Cho anh một lần em nhé.

Tôi chưa kịp đáp lại. Tôi chẳng kịp nói gì thì đôi môi của giám đốc Vương đã gắn chặt lên môi tôi. Chiếc hôn nóng ấm của anh phủ lên bờ môi đang rét run vì bị gió lạnh đùa rờn. Không gian như quay cuồng, chao đảo. Tôi thấy mình bồng nhẹ bằng như chiếc lá. Chiếc lá tôi buông mình phó mặc số phận cho cơn gió đẩy đưa. Trong cơ thể tôi như có một dòng chảy cảm xúc đang cuộn cuộn. Toàn thân tôi như có điện. Trái tim tôi đập điên cuồng, gấp gáp hơn bao giờ hết. Đầu óc tôi mù mịt. Mặc kệ chị Thúy. Mặc kệ Kiều Oanh. Mặc kệ cho thiên hạ muốn nói gì thì nói. Tôi chỉ cần biết rằng người đàn ông đang ôm tôi trong vòng tay, người đang lấy mất đi của tôi nụ hôn đầu là anh.

Ồi, tôi muốn vòng tay ôm lấy cổ anh. Tôi muốn ghì chặt anh biết bao. Anh vừa xa lạ vừa thân quen với tôi biết nhường nào. Anh dường như là người tình mà tôi lỡ hẹn từ kiếp trước. Nhưng ngay cả trong phút giây mê mẩn nhất tôi vẫn ý thức được là anh đã thuộc về người khác. Và tôi, tôi không phải là người yêu của anh ấy. Ngay lúc đó tôi cảm nhận bờ môi có vị mằn mặn. Không phải chocolate. Nụ hôn đầu đời của tôi không ngọt như tôi đã tưởng tượng. Nó có mùi của ...nước mắt.

Vâng. Tôi đã khóc.

Tôi khóc cho chiếc hôn mặn chát. Chiếc hôn đầu không có mùi chocolate!

25. Axon - Chương 23

Chương 23: Bến hẹn và thuyền tình

Giọt nước mắt của tôi chảy tràn trên khuôn mặt, lăn vào giữa hai đôi môi làm giám đốc Vương vội buông tôi ra. Anh ngồi im lặng một lát rồi rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn mùi-xoa. Anh chấm nhẹ chiếc khăn lên khuôn mặt tôi, khẽ khàng lau những giọt nước mắt. Tôi vẫn tiếp tục khóc ngon lành. Ấm ức lắm! Tôi hình dung về nụ hôn đầu khác cơ. Tôi cứ cho rằng nụ hôn là cách biểu lộ tình yêu của các cặp tình nhân. Với tôi một khi người con trai yêu người con gái thì có nghĩa là họ thuộc về nhau chứ không liên quan nhè nhằng gì đến bất cứ ai khác. Tôi đã tưởng tượng rằng sẽ có một câu tỏ tình dài loằng ngoằng hay chí ít cũng phải là ba chữ ngắn ngủi “Anh yêu em” xong rồi người ta mới hôn. Nụ hôn đầu với tôi có ý nghĩa quan trọng lắm. Tôi đánh mất nụ hôn đầu trong nỗi tức tưởi thế này đây. Người đoạt lấy nó lại là người đã và đang thuộc về người con gái khác. Anh ta lấy đi nụ hôn đầu thiêng liêng của tôi như một việc tất yếu phải làm. Không một câu tỏ tình. Chẳng có lấy nổi một trong ba chữ ngỏ lời yêu muôn thuở kia.

Giám đốc Vương khẽ xoay mặt tôi lại:

- Nín đi em. Lát anh mua ...kẹo cho.

-...

- Hay là muốn anh hôn nữa?

Tôi lập tức ngoảnh mặt đi và vẫn tiếp tục sụt sịt.

- Em mà khóc nữa là nước hồ dâng lên đấy! Giám đốc Vương thản nhiên nói.

- Kệ. Tôi vùng vằng

- Ủ, kệ cho em chìm luôn.

-...

- Anh sẽ bơi vào bờ một mình. Cho em ở dưới này tha hồ mà khóc.

Tôi nín khóc ngay tức thì. Quay mặt lại tôi nhìn giám đốc Vương với ánh mắt giận dữ. Trông anh ta kìa! Đều không chịu được. Anh ta nhìn lại tôi với ánh mắt nheo nheo và nụ cười tỉnh quái.

- Đồ...đồ...độc ác! Một lúc sau tôi mới thốt lên được.

- Muộn rồi! Bây giờ em mới nhận ra thì muộn rồi.

- Chẳng có gì là muộn cả. Tôi nhăm nhẩn.

- Làm gì có cơ hội lên bờ nữa đâu mà chẳng muộn? Anh ta tỉnh bơ.

- Ý anh là sao? Tôi ngơ ngác.

- 5 phút nữa anh sẽ để em một mình ở đây.

- Cái gìiiiiiiiiii?

- Ngu gì mà đưa em lên? Mặc kệ em. Anh có cơ hội tán cô khác.

- Anh ác vừa thôi chứ.

- Nay, bây giờ mà em chìm là ...vòng hoa màu đấy!

- ???

- Bị anh ...hôn rồi cả hoa màu thì hoa trắng nữa à? Hahaha...

- Đồ đểu! Em ghét anh. Ghét anh...Tôi hét to. Mắt tôi lại ngân ngấn nước chực khóc.

Giám đốc Vương kéo mạnh tôi vào lòng. Anh ôm chặt tôi trong vòng tay

- Đùa em đấy. Làm sao anh nỡ để em lại đây chứ? Anh thì thầm.

- Em ghét anh lắm. Anh biết không? Tôi thốn thốn.

- Biết. Em ghét anh lắm và ghét từ lâu chứ gì?-Giám đốc Vương hôn nhẹ lên má tóc tôi và anh nói tiếp-Con gái là chúa hay nói ngược. Đúng không?

- Không. Tôi cố đẩy anh ra nhưng tôi càng cố sức thì càng bị anh ôm chặt hơn. Hơi thở của anh vương lên khuôn mặt tôi. Mùi thuốc lá lẫn trong thoang thoảng mùi rượu ngoại làm tôi choáng váng. Rồi một lần nữa bờ môi tôi lại bị môi anh chiếm hữu. Lần này con tim tôi dường như đã bị anh khuấy phục. Nó không còn nhảy như loi choi trong lồng ngực nữa mà nó hòa chung nhịp đập với con tim của anh. Chiếc hôn lần này cũng không giống như lần trước. Đôi môi anh quấn chặt lấy môi tôi. Nóng bỏng và đam mê. Tôi như người say. Không. Chính xác là tôi đang say. Tôi mê mải uống mật ngọt tình yêu từ đôi môi anh. Và...tôi cũng bắt đầu...hôn lại anh (eo ui, xấu hổ chưa kia!)

Nếu như trên thế gian này có cái gì vừa mềm mại, vừa ấm áp, vừa ngọt ngào lại vừa khiến người ta say đến ngây ngất thì đó chẳng phải thứ rượu quý lâu năm đâu. Khi được biết đến nụ hôn thì tôi có thể khẳng định được điều đó. Bờ môi của anh thật ngọt mềm. Chiếc hôn của anh thật đắm say, nồng nàn. Vòng tay của anh cũng thật ấm áp. Ấm như đôi môi của anh trong cơn gió đêm buốt lạnh. Tôi nhắm mắt tận hưởng cảm giác mê mải của lần yêu đầu. Tôi muốn thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này. Tôi muốn cơn gió đừng lay đùa với những tán lá. Tôi muốn con sóng trên mặt hồ thôi lăn tăn. Tôi muốn đám mây kia đừng trôi. Tôi muốn không gian ngừng chuyển động. Không có bất cứ thứ gì, không có bất kỳ ai xen ngang chúng tôi.

Rất lâu sau giám đốc Vương mới rời đôi môi tôi.

- Em biết hôn rồi đấy.

-... (có đứa ngượng đỏ hết cả chân tóc. Vài lần ngượng là đỡ tốn thuốc nhuộm. Nhỉ? ^^)

- Nhưng cũng chưa đạt yêu cầu lắm đâu. Còn phải huấn luyện thêm.

- Anh nàyyyyyyy!

Tôi ngượng ngừng cúi gầm mặt lại vờ vò mấy ngón tay. Giám đốc Vương nắm nhẹ lấy một bàn tay tôi giấu kín. Anh bất ngờ khẽ hôn lên bàn tay tôi:

- Em là cục vàng của anh.

- Thật không ạ? Tôi tủm tủm cười (cười rất gian xảo)

- Thật. Anh ngược nhìn tôi rất chân thành.

- Thế...thế bao giờ thì em là cục...cục...kia? Tôi che miệng cười khúc khích.

- Đến bao giờ có cô hôn tuyệt hơn em. Giọng nói của anh vẫn y như câu trả lời lúc trước. Rất...chân thành. (Grrrrrrr! :d34

Tức điên người! Tôi luôn luôn thua anh ở khoản đối đáp.

- Ngọc.-Anh cốc vào đầu tôi- Lần sau đừng hỏi lại anh thế nhé.
 - Tại anh í. Bao nhiêu thứ anh không ví. Lại đi ví em như cục vàng? Tôi nói dối.
 - Thứ gì?
 - Kim cương hay ngọc chẳng hạn...
 - Ủi, mấy thứ đó phù phiếm và đầy giả tạo. Không thực tế như vàng.
 - Nhưng mà quý hơn vàng.Tôi cổ cái.
 - Thế lúc dành dụm em mua vàng hay kim cương để cất đi.
 - Tất nhiên là... kim cương. Tôi bắt đầu cái chày cái cối. (giã tứ-lung-tung. Hi!)
 - Em đúng là ..con vịt.
 - Hơ...tôi định chống đối nhưng giám đốc Vương đã kịp bịt miệng tôi bằng cái hôn rất nhanh. Rồi anh nâng cằm tôi lên nói:
 - Em mà còn cãi là anh hôn đấy!
- Tôi im bất. Mặc dù rất thích được anh hôn nhưng tôi không muốn mình nghiện nụ hôn của anh.Tôi biết rồi đây tôi sẽ phải khổ khổ vì yêu anh. Hôm nay anh đi với tôi nhưng mai anh là của người khác. Nếu tôi để bờ môi của tôi cùng quay quắt với nỗi khát khao của con tim thì tôi sẽ khó mà thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn của tình yêu. Có lẽ đêm nay sẽ là đêm kỷ niệm. Có lẽ sau đêm nay tôi sẽ không gặp anh nữa. Và cũng có lẽ tôi chưa kịp say ly rượu tình vừa nếm từ môi anh. Tôi thẫn thờ nhìn về phía tít tắp của bờ hồ. Bóng tối và những làn sương dày đặc giăng mù mịt làm tôi không thể trông thấy gì ở đó. Mù mịt hết như mối tình đầu của tôi.
- Mình lên bờ đi em. Gió bắt đầu lạnh hơn rồi.
 - Vâng. Tôi đáp với tâm trạng chán nản.
 - Em sao thế?
 - Dạ, em không sao.
 - À, anh hiểu rồi. Đi! Mình lên xe ngồi cho ấm cái đã -Anh ngừng lại nhìn tôi về trêu chọc-Rồi mình hôn nhau tiếp nhé.
 - Anh đi mà ...mà ...hôn...một mình đi. Tôi nóng bừng mặt vì ấm ức.
 - Làm sao mà anh hôn anh được? Phải hôn em chứ?
 - Anh...anh thích trêu em lắm à?
 - Không. Anh thích hôn em hơn.
 - Đồ...đồ...-Tôi chẳng nghĩ ra cái từ gì để rửa xả cho bõ tức- Ghét cái mặt. Tôi lằm bằm.
 - Thích đôi môi là được rồi.

26. Axon - Chương 24

Chương 24: (chưa nghĩ ra tiêu đề của chương^^)

Kiểu nói của giám đốc Vương làm tôi tức anh ách. Muốn nghiêm chỉnh dù chỉ trong chốc lát cũng không được, anh ấy luôn đẩy tôi vào tình huống giống như là tôi ham hố ba cái vụ hôn hiếc kia lắm vậy (hihi...trúng tim đen còn cứ ...to mồm)

Bờ kia rồi. Sắp thoát khỏi cái gã...khủng bố này rồi. Tôi vừa mừng vừa thấy hụt hẫng. Tôi bức tức vì anh nhưng thật lòng mà nói tôi không muốn rời xa anh. Lên bờ với tôi cũng đồng nghĩa với việc chia tay không hẹn ngày gặp lại. Cuộc hẹn hò của chúng tôi đâu có giống như những cặp tình nhân thường tình kia chứ.

- Em đưa tay đây, vịt.

Đang định đưa tay cho anh, tôi rụt phắt tay lại. Ai là vịt chứ? Anh muốn đưa con vịt mà tôi đang trên lưng nó lên bờ thì tôi đành ngồi ì ở đây vậy. Cục tức dâng lên nghèn nghẹn trong cổ họng tôi.

- Không lên thì thôi. Anh đi đừng có mà khóc nhé.

Thấy anh chưa có vẻ gì là muốn bỏ đi, tôi vẫn bướng bỉnh ngồi yên.

- Chào em. Good night!

Tôi tưởng giám đốc Vương nói đùa. Hóa ra anh quay người bỏ đi thật.

- Anh Vươngggggggggggg!!! Tôi cuống quýt gọi thật to.

Lập tức giám đốc Vương chạy ngay lại phía tôi. Nụ cười của anh chưa bao giờ đẹp hơn thế. Đưa tay đỡ tôi lên bờ, anh nói:

- Lần đầu tiên có cô gọi tên anh tha thiết như vậy đấy!

- Đây cũng là lần đầu tiên của em đấy! - Tôi nhại lại giọng anh - Lần đầu gặp phải người...đều...siêu hạng.(như anh)

- Em may thế còn gì. Trong số những cao thủ họ đều thì anh là người ít đều nhất. (Ặc, tôi may mắn nhỉ?!)

Tôi bĩu môi. Động tác quen thuộc của tôi mỗi khi tỏ ra không thềm chấp vật đối phương được tôi thực hiện rất nhanh nhưng vẫn bị giám đốc Vương bắt gặp. Anh kéo tay tôi, giữ tôi đứng lại:

- Này, anh cảnh cáo em nhé! Giọng nói của anh có vẻ nghiêm nghiêm làm tôi thấy hơi sợ.

- Về việc gì ạ? Tôi hơi chột dạ.

- Em bỏ cái động tác bĩu môi ấy đi.

- Hơ, sao ạ?

- Anh ghét kiểu bĩu môi của em lắm.

- ???

- Lần đầu thấy em bĩu môi biết anh muốn làm gì không?

- Dạ...không. Anh định...làm gì ạ?

Giám đốc Vương không trả lời ngay. Anh đưa tay lên chạm nhẹ vào bờ môi tôi. Ánh mắt sáng rực của anh cứ nhìn đắm đắm vào đó khiến trái tim tôi lại đập rộn lên. Tôi vừa hốt hoảng vừa thấy thích thú. Đôi môi của tôi xem ra chính là lý do của từ “hấp dẫn” mà có lần anh đã nói về tôi. Có lẽ mình phải nói linh tinh cái gì đó để tránh bị rơi vào vòng xoáy của những kẻ đang yêu thôi. Tôi nghĩ thầm và không khỏi thắc mắc tại sao tôi lại có thể sáng suốt được vào lúc này đến thế?

- À, em biết rồi. Lúc ấy anh định...đánh em chứ gì? Tôi cố gắng cười thật hồn nhiên để khóa lấp cảm giác chổng chênh như đang say của mình.

- Không. Còn bạo lực hơn cả đánh. Hình như giọng nói của anh hơi khác. Giống như bị lạc giọng vậy.

Chúng tôi đến bên cạnh chiếc xe từ lúc nào. Giám đốc Vương mở cửa cho tôi ngồi vào trong rồi anh mới vòng qua bên kia ngồi vào sau tay lái. Chiếc xe vừa lăn bánh ra khỏi bãi đỗ, không nén được cơn tò mò, tôi liền quay sang hỏi anh:

- Bạo lực hơn cả đánh là hành động gì thế hả anh?

Giám đốc Vương nhìn tôi chăm chú.

- Anh tưởng em đoán ra rồi chứ?

Tôi lắc đầu:

- Em nghĩ mãi không ra. Khuôn mặt tôi lúc đó chắc ngổ lăm thì phải. Tôi thấy anh cười với vẻ rất khoái chí. Rồi rất chậm rãi, anh nói:

- Anh muốn...cắn em. Cắn vào đôi môi của em.

- ... (oạch, tí nữa thì...ngắt! ^^)

- Anh rất muốn cho em biết thế nào là lễ độ. Lần đó lại đang bực vì em cười tình tứ với Nam “phủi” nữa chứ.

- Ô, em ...tình tứ lúc nào đâu?

- Lại còn cãi. Em cũng biết chọc tức người ta lắm.

- Hì, em có dám chọc tức ai đâu ạ. Em vô tội mà

- Em ấy à? Vô số tội thì có.

- Hihhih...tôi cười thay cho câu trả lời.

- Nhớ không được bấu môi nữa đâu đấy!

- Vâng. Nếu anh không thích thì...thôi vậy. Miệng thì trả lời thế nhưng tôi nghĩ thầm trong đầu “mình bấu môi với người khác thì ai cấm được mình nhỉ?”. Tôi quay đi và khẽ cười thích thú với ý nghĩ chống đối.

- Em cũng không được làm thế với bất kỳ ai luôn. Nhớ đấy!

Tôi quay sang nhìn anh chăm chăm. Quái, những gì tôi nghĩ chỉ hiện trong óc tôi thôi chứ có in ra ngoài mặt đâu mà sao anh ấy lại biết được nhỉ? Ngộ thật đấy! Nhưng mà cũng tức thật đấy nhé!

Chiếc xe đang đi bỗng bị dừng lại đột ngột làm tôi ngã dúi người về phía trước. Chưa hết hoảng hồn thì giám đốc Vương kéo đầu tôi lại gần và hôn ngẫu nhiên lên môi tôi. Khi anh buông tôi ra, sờ tay lên bờ môi vẫn còn bóng rớt vì chiếc hôn tôi nói trong run rẩy:

- Ít ra...anh cũng...phải...phải cho em...biết ...trước chứ?

- Thế không phải là em yêu cầu anh à?

- Em ...yêu cầu bao giờ đâu? Tôi gắng gượng giữ cho giọng nói thật bình tĩnh.

- Sao em cứ nhìn chăm chăm vào anh?

- Không thèm nói chuyện với anh nữa. Toàn là... (Tim tôi vẫn còn đập hồi hã trong lồng ngực)

- Là gì?

- Là ...là ...đầu độc...trẻ em. Tôi nói bừa

Hahaha...

Giám đốc Vương cười ngả nghiêng. Một lúc sau anh mới ngồi ngay ngắn lại rồi anh nói:

- Thì ra anh đang đầu độc ...trẻ em hả?

- Chứ gì nữa. Biết là mình nói hớ nhưng cũng chẳng thể chữa lại, tôi đành phải ...cùn (he he^^)

- Từ giờ phải gọi em là nhóc con mới được.

- Hứ! Tôi lườm anh rồi ngoáy mặt đi một cách tức tối.

Yên lặng bao vây chúng tôi.

- Em có biết anh thích em từ khi nào không?

Tôi không nói gì chỉ lắc đầu. Đôi mắt anh lấp lánh những ánh sao. Khuôn mặt anh chưa khi nào lại hiền lành đến thế. Tôi dẹp hết ngại ngùng để ngắm nhìn anh cho thỏa thích. Anh, người đàn ông mà bình thường tôi chẳng dám nhìn thẳng, lúc này đang ở ngay trước mặt tôi. Tôi chỉ cần vươn tay thì sẽ chạm vào anh. Nhưng ngay cả khi gần gũi như lúc này, sao tôi vẫn thấy hình dáng anh cứ mơ mơ hồ hồ như thể anh sẵn sàng biến mất bất cứ lúc nào. Cụp mắt nhìn xuống, tôi che đậy sự lo lắng của mình một cách vụng về.

- Anh thích em ngay từ lần đầu tiên gặp em – Giám đốc Vương hình như không phát hiện ra nỗi lòng của tôi. Anh đột ngột nhấn mạnh câu nói – Lần phỏng vấn ấy. Em nhớ không?

- Thế ạ? Tôi ngu ngơ.

- Anh rất thích trang phục em mặc hôm đấy. Anh tiếp tục nói với giọng đều đều

- Trang phục nào nhỉ? Em không nhớ lắm. Tôi nhú mày, cố sức lục lại trí nhớ của mình.

- Áo sơ-mi kẻ sọc và chiếc quần màu...hoa bunn. Anh kìm nén tiếng cười trong câu nói.

- Quần màu hoa bunn? Em làm gì có chiếc nào như thế? Nghệt mặt ra một lúc rồi tôi mới hiểu ý. Đắm túi bụi vào người anh, tôi ầm ức “Tại anh, tại anh í. Anh còn trêu em à?”

- Tại em chứ.

- Sao lại tại em?

- Ai bảo em mặc quần trắng lại đi cạnh vũng bunn.

Tôi dừng lại và ngẩn tò te nhìn anh. Tôi mặc quần màu gì thì ảnh hưởng gì đến cái vũng bunn chết tiệt ấy? Chẳng hiểu gì cả.

- Trông ngứa cả mắt. Thế là mình ột phát...thành hoa bunn. Hahaha...

- À thì ra anh cố tình chọc tức em? Tôi hậm hực – Thế mà em đã hối hận mãi vì cái tật bóp chát của mình. Anh đúng thật là...là...đồ đểu!

- O, thế em không nhìn thấy à?

- Thấy gì ạ?

- Ngay đây mà. Anh chỉ tay vào trán mình.

- Đâu? Em có thấy cái gì đâu?

- Đây này. Anh cầm tay tôi dí vào trán anh.

- Chẳng thấy gì cả.

- Chữ “đểu” ngay giữa trán mà không nhìn ra. Chán em thật! Anh chép miệng làm bộ tiếc rẻ.

- ĐỒ ĐỂU. VỪA ĐỂU VỪA ĐÁNG GHÉT! Tôi hét.

Lấy một tay bịt vào miệng tôi, tay kia anh kéo ghì tôi vào lòng rồi anh thì thầm “Biết rồi. Em nói nhỏ chút đi”

Lần này thì anh không hôn nhưng anh ôm tôi thật chặt. Trong vòng tay anh tôi như viên chocolate đang từ từ tan chảy.

- Em vào công ty này làm gì chứ? Để cho anh ngày đầu tiên đã phải thương phải nhớ. Tiếng nói của anh êm ái như một câu hát ru khiến tâm hồn tôi muốn đắm chìm vào giấc ngủ. Lại có cảm giác mình là một chiếc lá, tôi đang chao nghiêng, chao nghiêng...

Rất lâu sau tôi mới dứt được mình ra khỏi trạng thái mê mẩn. Ngược nhìn anh, tôi những muốn thổ lộ hết cảm xúc, suy tư của mình với anh nhưng tôi không sao thốt lên thành lời. Tôi không biết bắt đầu từ đâu hay là từ khi nào trái tim đang đập trong lồng ngực của tôi đã chẳng còn nghe theo tôi nữa. Tôi vốn chẳng phải là đứa con gái nhu mì, hiền lành gì. Tôi thừa biết tính tình tôi gàn dở, bướng ương từ bé. Tôi cũng

biết rất rõ vì sao tôi chẳng thể giải bày cùng anh. Tôi cố chấp và cũng kiêu lắm đấy! Tại sao lại phải thú thật với anh tình cảm của tôi khi mà một lời yêu từ anh tôi chưa từng nghe thấy?

- Người ngoài nhìn vào chắc họ tưởng anh với em là một đôi nhĩ? Tôi khẽ thở dài rồi nâng bàn tay anh lên vờ ngắm nghía. Tôi không đủ can đảm để nhìn vào mắt anh.

- ...

- Bàn tay này của anh sao thân quen thế! Nhưng...nó chẳng... thuộc về em. Nói đến đó nước mắt đã kịp trĩu nặng trên mi, tôi nghẹn giọng.

Xiết chặt vòng tay và hôn nhẹ lên mái tóc tôi, anh nói:

- Không hẳn là như vậy - Ngừng lại giây lát anh tiếp tục - Với người ngoài thì anh rất lạnh lùng và đôi khi tàn nhẫn nhưng với em thì...ngoại lệ.

- Thế thì em là ...là người...trong rồi phải không anh? Tôi dúi đầu vào lồng ngực anh ấm áp. Có cảm giác mình là bé mèo con, tôi mỉm cười hạnh phúc.

Đến lượt anh thở dài. Tôi ngạc nhiên nhìn anh. Đôi mắt anh đang nhìn xa xăm về một nơi nào đó. Ánh mắt ấy chưa khi nào thấy ở anh khiến tôi hoang mang, lo lắng vô cùng. Tôi đã nói gì sai chẳng?

- Chẳng thể thay đổi được gì em ạ. Hôm nay mình đi chơi cùng nhau để mai kia sẽ là kỷ niệm đẹp khó quên.

Anh vừa nói gì thế? Anh cho là tôi muốn chiếm đoạt vị trí của Kiều Oanh sao?

Không. Ngàn lần không. Tuy là tôi đang dần thân tôi vào địa vị của kẻ thứ ba đáng ghét nhưng tôi chưa bao giờ hay chí ít cũng chưa hề có ý định xấu xa đó. Thực lòng tôi chỉ nói đùa theo anh cho vui thôi mà. Tự dưng thấy tủi thân, tôi òa khóc. Anh ngồi im lặng. Không dỗ dành. Không lau nước mắt. Không cả xiết chặt vòng tay để an ủi. Tôi giận dỗi đẩy nhẹ anh và ngồi nhích ra xa.

Chưa lúc nào tôi thèm được anh ôm vào lòng đến vậy. Tôi khát khao sự ấm áp trong vòng tay của anh. Tôi mong mỗi nghe mấy câu chọc ghẹo của anh ghê gớm. Nhưng đáp lại nỗi mong chờ mòn mỏi của tôi là sự im lặng khó hiểu, động tác mím môi và cái nhíu mày của anh. Quay vô-lăng chiếc xe bằng một tay, tay kia anh khẽ nắm vào tay tôi:

- Nín đi bé của anh. Anh biết là bé khóc cũng xinh rồi. Không cần khóc nữa đâu

Đưa tay quạt dòng nước mắt, tôi nhìn thẳng về phía trước. Ghét anh. Tôi sẽ không nói chuyện với anh và cũng sẽ không bao giờ đi chơi với anh nữa. Anh là của Kiều Oanh. Tôi chưa khi nào muốn tranh giành anh với chị ấy. Hơn ai hết, tôi là kẻ nhận thức quá rành rọt về vị trí của mình. Chỉ một lần đại dột thôi, Hân nhé!

Xe dừng lại cách cổng nhà tôi đúng bằng khoảng cách lúc anh đến đón. Tôi đưa tay định mở cửa bước ra thì bị anh giữ lại.

- Hân!

Tôi không thừa chỉ quay sang nhìn anh với vẻ mặt lì lợm.

- Nếu ai đó bắt gặp em đi với anh, em sẽ bị thiệt thòi nhiều. Giọng nói của anh như chìm xuống tận đáy sâu của âm vực.

- ... (Sao ai đó chẳng chịu nghĩ đằng sau giây phút được yêu thì những kẻ thứ ba còn lại gì?)

- Anh không muốn người ta hiểu lầm em. Có một hòn đá tảng lớn đè lên tiếng nói của anh.

- Vâng. Em cũng không muốn ai đó hiểu lầm anh. Tôi chưa chết.

- Em mới là quan trọng. Anh chớ ngăn gì việc thiên hạ nghĩ về anh.

- ...

- Em ngủ ngon nhé. Chào em.

Chỉ chờ có thế, tôi đẩy mạnh cánh cửa bước ra ngoài. Sau khi lên tiếng chào anh bằng tất cả bộ dạng lạnh lùng có thể, tôi quay ngoắt người bước ngẩng cao đầu. Tôi kiêu hãnh bước vào niềm đau.

Một bóng người đứng bên cạnh chiếc xe máy ngay sát cạnh cổng nhà tôi làm tôi giật thót người. Hình như bóng người ấy đang tiến tới chỗ tôi. Trong ánh sáng nhấp nhòa tôi không thể nhìn rõ mặt của người đó. Tôi đứng khựng lại. Quay đầu về phía chiếc xe của giám đốc Vương này giờ còn đỗ, tôi nhìn anh với ánh mắt cầu cứu. Cửa xe vẫn đóng im lìm. Hay là anh ấy không nhìn thấy? Không thể nào đâu. Tôi khẳng định như vậy bởi chiếc xe chưa chạy đi thì chỉ có một lý do thôi: anh ấy chắc là muốn thấy tôi vào nhà. Nhưng tại sao giám đốc Vương không bước xuống xe? Quay người nhìn về phía người kia, tôi thấy khoảng cách giữa tôi và người đó đã thu ngắn lại. Tôi sợ hãi thụt lùi lại đằng sau. Bước chân run rẩy đưa tôi đến gần chiếc xe hơn. Vừa lúc ấy thì chiếc xe lao vọt đi. Tôi đứng như trời trồng giữa đêm tối. Giận không thể tả. Mắt tôi nhoà đi, sống mũi cay cay.

- Em vừa đi chơi về à, Hân?

Giọng nói của anh Nam. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Em chào anh. Sao anh lại đứng ở đây? Tôi đưa tay quạt nước mắt và hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn

- Anh đến chơi nhà em nhưng em lại vừa đi. – Anh Nam gãi gãi đầu - Mẹ em bảo em đi sinh nhật bạn. Thế là anh...chờ em... ngoài này.

- Sao anh không gọi di động cho em? Tôi áy náy.

- À, anh không muốn làm phiền lúc em đang...ở chơi với bạn.

- Ôi, em ngại quá. Anh chờ em lâu lắm rồi còn gì?

- Không. Không sao đâu. Anh đâu có hẹn trước với em. Anh Nam xua tay rồi rít.

- Anh ...vào nhà em chơi đã. Tôi phát hiện mình giả dối một cách trắng trợn.

- Thôi để lúc khác. Muộn quá rồi - Tiếng nói của anh Nam có vẻ buồn buồn – Em vào ngủ đi. Anh về đây.

- Vâng ạ. Em chào anh. Tôi mừng quá đi mất.

- Hân này!

- Dạ.

- Vừa nãy... là bạn em đưa em về à?

- Không ạ. Em đi nhờ xe đấy chứ. Tôi chẳng hiểu vì sao tôi lại nói thế!?

- Anh về nhé. Mắt anh Nam lấp lánh niềm vui. Lúc anh ngồi lên xe, tôi thoáng thấy bóng dáng của nụ cười.

~*~*~*

Nằm vật vã trên giường, tôi không sao chợp mắt được. Tôi biết đêm nay tôi lại phải nằm đếm những con số vô nghĩa và chẳng thể nhớ nổi đếm chúng đến bao nhiêu lần thì mới đánh đổi được giấc ngủ. Cứ nhắm mắt lại là khuôn mặt anh lại sờ sờ ngay trước mặt. Cảm xúc về những nụ hôn còn nguyên trong tôi. Dấu ấn của những chiếc hôn nồng nàn vẫn còn phồng rộp trên bờ môi. Lấy tay chặn ngực, tôi cố kìm nén nhịp đập xao xuyến của con tim. Vừa mới chia tay anh mà nỗi nhớ đã quay quắt trong tôi. Tôi nhớ hơi ấm của anh. Tôi nhớ vòng tay của anh. Tôi nhớ hình dáng cao gầy của anh. Trên tất cả tôi nhớ bờ môi của anh. Không cần che đậy, không cần dối lòng mình, tôi đã yêu anh. Yêu quặn thắt con tim. Nước mắt tôi lại lăn tròn trên má. Nỗi nhớ mãi miết giày vò tôi.

Tình cảm của giám đốc Vương với tôi là gì? Có phải là yêu không?

Không ư? Sao chẳng yêu mà người ta có thể hôn say đắm đến thế?

Có ư? Sao người ta yêu điên cuồng trong từng nụ hôn lại có thể nói với người mình yêu những lời như vậy? Tình còn chưa bắt đầu sao anh ấy đã vội vàng muốn chôn vùi vào kỷ niệm?

Tôi chưa từng yêu. Tôi chưa kịp có tình cảm với người khác giới cho đến khi gặp sếp của tôi. Vậy nên tôi không sao tưởng tượng ra tôi lại có đủ khả năng yêu thêm ai đó một khi tôi đã yêu anh. Anh thì sao chứ? Anh yêu Kiều Oanh rồi cơ mà? Thế sao anh lại hẹn hò với tôi? Quấn quít bên nhau. Ấm áp vòng tay. Đắm say ánh mắt. Thiết tha nụ hôn. Rồi chia tay anh không hẹn ngày gặp lại.

Tôi là gì trong mắt anh? Có khi nào mình là món đồ chơi mới lạ của anh ấy không nhỉ? Tôi cay đắng nghĩ đến hình ảnh một đứa trẻ đang mãi miết bên món đồ chơi mới mẻ. Điều gì sẽ xảy đến với món đồ chơi khi đứa bé chán nó? Nó tất nhiên sẽ bị quăng vào xọt rác hay nằm lẫn lóc tại một xó xỉnh nào đó. Tôi khẽ nấc lên trong đêm vắng. Vội vàng lấy tay bịt miệng mình, tôi giữ mới thắm thắp thể nào là nuốt nước mắt vào trong.

~*~*~*

Tôi đếm từng giây trôi qua.

Thời gian sao mà trôi chậm chạp đến thế cơ chứ? Giờ này thường là giám đốc của tôi đã đến văn phòng rồi. Hay là do tắc đường. Có thể lắm chứ. Tuyến đường đến Nhà máy cũng chính là quốc lộ. Thêm nữa dịp này cận kề Tết nguyên đán nên xe cộ chạy qua chạy lại như mắc cửi. Anh có thể đang bị kẹt ở đoạn nào đấy và đang cáu kỉnh. Tôi tưởng tượng ra khuôn mặt anh lúc cáu giận sẽ trông như nào nhỉ? Chắc cũng giống hôm anh mặt mũi đỏ gay đứng chống nạnh giữa phòng bán hàng cảnh cáo chúng tôi về cái tội chuồn ra ngoài bãi cỏ “buôn dưa lê” dạo ấy. Nhanh thật! Mới lúc nào tôi còn nem nép sợ anh. Anh như một ông hoàng đầy quyền uy trong vương quốc mà ở đó tôi chỉ là thường dân vô tích sự. Câu chuyện của chúng tôi khác nào cổ tích? Thường dân nhỏ bé đã được ông hoàng ban cho đặc ân mà có nằm mơ cũng chẳng dám nghĩ tới. Ngay cả khi liên tiếp bị anh theo đuổi tôi cũng chỉ cho rằng anh tán tỉnh cho vui thôi. Nhưng đã được gần gũi anh, ở bên anh tối hôm qua thì tôi dám khẳng định tình cảm của anh dành cho tôi là có thật. Nghĩ đến đây, tôi cười thầm một mình. Rồi cảnh giác liếc vội xung quanh tôi lo lắng có đứa nào đó sẽ tra hỏi hoặc may mắn nhất thì nó sẽ bảo tôi là đứa dở hơi.

Nỗi lo sợ của tôi không đến từ cái Hiền hay từ bất cứ đứa nào khác trong nhóm lau chùi chúng tôi mà đến trong ánh mắt của chị Thuý. Chị ta đang nói chuyện qua điện thoại nhưng mắt thì không rời khỏi tôi ngay cả khi tôi nhận ra cái nhìn đó. Ánh mắt ấy chứa đầy sự ganh ghét và đe dọa. Tôi khẽ rùng mình. Chị ta nhìn tôi như muốn nói với tôi rằng chị ta đã biết tâm sự giấu kín của tôi vậy.

Thôi chết. Hay là tối qua chị Thuý bắt gặp tôi đi với giám đốc Vương?

- Chào sếp!

Câu chào của anh Sỹ làm tim tôi đập rộn hẫng lên. Tôi quên bằng ánh mắt của chị Thuý.

Anh đã đến. Con tim tôi như đang hát.

- A, cuối cùng thì sếp đã đến. Hẹn thôi. Anh Chiến hô hào.

- Tối qua chắc sếp bà “dữ dằn” quá sao mà em thấy môi sếp...hơi lạ. Anh Sỹ tiếp tục.

Tiếng cười ồ lên khiến căn phòng ồn ào như chợ vỡ. Câu nói ấy không phải là màu vẽ mà bôi khắp mặt tôi một màu đỏ rực. Tôi khổ sở cúi mặt thật thấp, ra sức ngấm đấm đuổi cái bàn trống trơn trước mặt.

- Tối qua cô ấy mãnh liệt quá. Mà sao cậu biết? Cậu rình chúng tôi à? Giám đốc Vương nói tỉnh bơ.

- Dạ, em đâu dám ạ - Anh Sỹ vội vàng thanh minh - Tại môi sếp có vết thật mà.

Mình muốn xem cái vết ấy nó ra sao quá, tôi nghĩ thầm. Tôi len lén nhìn trộm về phía giám đốc Vương. Anh đứng ngay giữa phòng. Tay anh đang xoa xoa bờ môi.

- Chết thật! Lộ hết cả - Anh vừa cười vừa nói - Mình phải cảnh cáo cô ấy mới được. Yêu gì mà...

Ánh mắt anh bất chợt nhìn về phía tôi. Không phải là nhìn mà gọi đó là liếc mới đúng. Tôi chẳng kịp đọc được gì trong cái liếc nhìn đó. Nụ cười biến mất trên khuôn mặt anh. Tôi bàng hoàng nhận ra anh lại đeo cái mặt nạ lạnh lùng lên. Có lẽ tối qua tôi đã ngủ quá sớm chẳng? Tôi đã gặp anh. Tôi đã hôn anh. Nhưng tất cả những gì chúng tôi làm, những gì chúng tôi nói với nhau đều là trong giấc mộng của tôi mà thôi. Gục hẫng đầu xuống bàn, tôi khóc thầm.

- Đến giờ họp rồi. Các cậu lên phòng tôi luôn nhé. Giọng điệu của anh trở lại sự nghiêm khắc thường ngày. Tiếng giày khua lục tục một lúc rồi trở lại sự im lặng cho căn phòng. Chỉ được một chốc im ắng. Căn phòng lại ồn ào. Khắp nơi bọn chúng nó toàn bàn về chủ đề hôn hiếp của giám đốc Vương.

- Khiếp mày nhỉ? Sếp bà với sếp ông cũng quyết liệt gớm. Tiếng cái Xuyên chép miệng chèm chẹp.

- Ô, thế mày nghĩ họ không phải là người à? Sao lại không quyết liệt được? Cái Nga phản đối.

- Đúng rồi. Mày với người yêu mày thì chắc là không đấy? Cái Trâm tán thành.

- Có khi còn hơn thế ấy chứ. Giọng chua hơn giấm đó là của cái Nhung.

- Như mày với thằng bồ của mày là cùng chứ gì? Cái Xuyên phản pháo lại. Nó nhằm vào cái Nhung.

Thế là chủ đề hot lại chuyển sang cái Nhung và người yêu nó. Tôi ngồi yên, giữ nguyên tư thế gục đầu nhưng đôi tai tôi lại chẳng chịu bất động như tôi đã cố thể hiện. Chúng nhập vào trong đầu tôi chẳng sót một lời nào đoạn “lời qua-tiếng lại” của bọn kia. Tâm trạng tôi không buồn cũng chẳng phải là vui. Lũ con gái lắm chuyện vẫn tiếp tục bàn cãi mà vẫn chưa ra được đứa nào yêu “khủng” hơn đứa nào.

- Nào! Nào! Mấy cô kia.

Không cần nhìn tôi cũng đoán ra giọng nói khó lọt tai kia xuất phát từ cái miệng của chị Thuý.

Cả bọn chúng liền im bặt.

- Chuyện sếp Vương với Kiều Oanh yêu nhau thế nào là việc của các cô à?

Không một tiếng ho he. Căn phòng im phăng phắc.

- Người ta sắp thành vợ chồng thì chuyện gì không làm được chứ? - Ngưng một lát rồi chị ta nói tiếp - Đừng có rồi việc mà ngồi đó tưởng tượng nhé!

Câu nói ấy khiến tôi ngẩng đầu dậy. Tôi ngồi thẳng người lên nhìn về phía chị Thuý đang nói. Chị ta cũng đã nhận ra sự chú ý của tôi. Ngay lập tức ánh mắt của chị ta dội thẳng vào tôi.

- Các cô ỉn là gì chứ? Ai cho các cô cái quyền được xen vào chuyện tình của sếp hả?

Chị ta nhìn tôi nói như thể cố tình cho tôi biết đối tượng mà chị ta nói đến chính là tôi chứ chẳng phải ai khác.

- Cứ ngồi đấy mà cười đi. Để tôi xem mấy người cười được bao lâu.

Bây giờ từ “các cô” được chuyển hệ sang thành “mấy người”. Ý chị ta muốn gì đây? Thêm một lúc nữa dám chị ta chỉ thẳng vào mặt tôi mà đay nghiến lắm. Tự dưng thấy mình bất cần đời, tôi đáp trả chị ta bằng thái độ hờ hững. Tại sao chị Thuý lại ghét tôi thế? Đến giờ tôi vẫn không thể hiểu nguyên nhân là gì. Được lắm. Đã thế thì mình cũng chẳng cần phải nể chị ta. Trên đời này tôi chỉ nể sợ có một người thôi mà giờ này thì anh ta không có đây.

Tôi hất ngược mái tóc dài lên rồi lắc mạnh cho những sợi tóc lại đua nhau đổ xuống bờ vai. Tôi ngênh mặt lên và rất từ từ tôi đưa ánh mắt mình sang mục tiêu khác. Được một lát tôi hướng tia nhìn trở lại chỗ chị ta. Khẽ nhếch miệng với nụ cười nhạt nhèo trên môi, tôi đã nhận ra từ sâu bên trong tôi cũng đều chẳng kém giám đốc Vương. Chị Thuý hẳn học nhìn tôi. Ánh mắt tức tối lồng lộn của chị ta cứ chiếu thẳng vào tôi làm tất cả đám con gái ở trong phòng đổ dồn ánh mắt vào chúng tôi. Bọn nó hết nhìn chị Thuý lại ngơ ngác quay sang ngó tôi. Tôi thần nhiên đứng dậy:

- Thưa chị, em xin phép vào nhà vệ sinh một lát. Tôi nhấn mạnh danh từ “nhà vệ sinh”

- Ra ngoài đi. Nhanh lên! Chị Thuý tím tái mặt mày.

Câu xin phép của tôi khác nào tuyên chiến với chị ta chứ? Bà nói làm tôi không nhin ...nổi đành phải đi toilet một chuyến (đã wá! hê hê^^) Tôi hả hê bước ra khỏi phòng.

Đứng chắn trước mặt tôi là giám đốc Vương. Anh ở đó từ bao giờ? Bước chân của tôi bỗng trở nên bủn rủn, tay chân tôi thừa thãi. Anh nhếch môi cười và nhìn tôi bằng ánh mắt rất khó tả. Ánh mắt ấy nửa như thán phục, nửa như chê trách. Môi anh nhìn ở cự ly gần đúng là hơi sưng và có vết bầm. Mặt tôi nóng ran. Toàn thân tôi như bị tống vào trong lò hơi. Mồ hôi ướt đầm đôi bàn tay.

- Dạ...em...em chào...giám đốc. Tôi run rẩy.

- Chào em. Anh nhẹ nhàng đáp nhưng chẳng chịu tránh đường cho tôi đi.

- Em... xin phép ra ngoài ạ. Tôi cúi gằm mặt.

- Okay. (Tôi mê mẩn âm điệu của anh khi anh nói từ này. Thật đấy!^^)

Tôi nhanh nhẹn lách người qua ngay khi anh vừa tránh sang một bên.

- Này, xong rồi ...em ra xe luôn nhé. Anh nói với theo.

Tôi ngạc nhiên quay lại nhìn anh.

- Không phải quay vào đây đâu. Mọi người ra xe bây giờ đây!

- Dạ, vâng. Tôi lí nhí và cầm cúi bước về hướng nhà vệ sinh.

Xe đưa bọn tôi lên tuyến làm việc phải chờ chị Thuý mất một lúc khá lâu. Nghe bọn cái Xuyên, cái Nga thì thầm thì ra chị ta được yêu cầu ở lại gặp riêng giám đốc Vương. Hôm nay, toàn bộ giám sát ở lại văn phòng họp cả ngày nên giám đốc Vương xuống thông báo để tụi tôi đi trước. Ngay lúc đấy thì tôi chạm trán anh. Chẳng hiểu anh có nghe thấy hay có nhìn thấy “cuộc chiến thầm lặng” giữa tôi và chị Thuý không? Lúc chị ta lên xe tôi thấy mắt chị ta đỏ hoe. Thay vì hả dạ như mấy đứa vừa bị mắng lầy kia thì tôi cảm thấy rất áy náy. Chị Thuý cảnh cáo chúng tôi vậy đâu có gì sai? Nếu những lời chị ta nói đều nhằm vào tôi thì lại càng chẳng có gì là oan ức. Tôi đáng bị như vậy lắm. Cho dù muốn hay không thì tôi chẳng đang xen vào cuộc tình của giám đốc Vương và Kiều Oanh còn gì? Thực lòng mà nói tôi cũng đâu hề ghét chị Thuý cho dù chị ta không ưa tôi ra mặt. Tôi thở dài chán chường. Cái con nhóc Hiền kia! Khi tôi cần nó để tâm sự thì nó lại nghỉ phép.

Bíp! Bíp!

Điện thoại của tôi báo có tin nhắn. Chắc là tin nhắn trở lại của cái Hiền. Tôi vừa nhắn cho nó mà. Tôi bấm mở khoá. Là tin của anh.

“Anh nhớ em lắm”. Chẳng hề nghi ngờ gì khi dòng tin ngắn và không dấu kia lại có sức mạnh ghê gớm. Tin nhắn đó làm trái tim tôi khuê rộn ràng trong lồng ngực. Một cảm giác co thắt rất nhanh và rất nhẹ khiến tôi thấy mình đang bay. Những dòng chữ như đang nhảy múa trước mắt tôi. Anh ấy muốn cho tôi biết anh nhớ tôi nhiều. Trời ạ, còn gì tuyệt vời hơn cảm giác mà tôi đang có chứ? Tôi đã có một chỗ trong trái tim của anh. Dù trái tim đó hiện nay chỗ trống dành cho tôi khá hạn hẹp nhưng ít ra thì tôi cũng có một góc nhỏ. Thế là quá đủ với tôi rồi.

Vâng. Em cũng thế. À, không em nhớ anh nhiều hơn. Lúc nào em cũng nhớ anh. Em nhớ anh ngay cả khi em đang đối diện với anh.

“Anh nhớ em lắm j a?” (Anh nhờ em làm gì ạ?) Tôi nhắn lại vào máy anh như thế. Tôi cố tình không chịu hiểu ý anh.

Khoan khoan nhìn ra ngoài trời đêm, tôi thấy khuôn mặt anh. Ngắm các vì sao đang nhấp nháy, tôi thấy ánh mắt anh đang nhìn tôi đắm đuối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-xieu-va-yeu>